

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์

เรียบเรียงโดยท่านมัทธิว

บทที่ 1

ลำดับพงศ์ของพระเยซู ตั้งต้นจากอับราฮัม

1 หนังสือแห่งพงศ์พันธุ์ของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นบุตรชายของดาวิด ผู้ทรงเป็นบุตรชายของอับราฮัม

2 อับราฮัมให้กำเนิดอิสอัค และอิสอัคให้กำเนิดยาโคบ และยาโคบให้กำเนิดยูดาห์กับพวกพี่น้องของเขา

3 และยูดาห์ให้กำเนิดเปเรศกับเศ-ราห์เกิดจากนางทามาร์ และเปเรศให้กำเนิดเฮสโรน และเฮสโรนให้กำเนิดราม

4 และรามให้กำเนิดอัมมีนาดับ และอัมมีนาดับให้กำเนิดนาโฮน และนาโฮนให้กำเนิดสัลโมน

5 และสัลโมนให้กำเนิดโบอาสเกิดจากนางราห์ และโบอาสให้กำเนิดโอเบดเกิดจากนางรูธ และโอเบดให้กำเนิดเจสซี

6 และเจสซีให้กำเนิดดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ และดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ให้กำเนิดซาโลมอน เกิดจากนางซึ่งแต่ก่อนเป็นภรรยาของอูรีอาห์

7 และซาโลมอนให้กำเนิดเรโหโบอัม และเรโหโบอัมให้กำเนิดอาปียาห์ และอาปียาห์ให้กำเนิดอาสา

8 และอาสาให้กำเนิดเยโฮชาฟัท และเยโฮชาฟัทให้กำเนิดโยรัม และโยรัมให้

กำเนิดอุสซียาห์

9 และอุสซียาห์ให้กำเนิดโยธาม และโยธามให้กำเนิดอาหัส และอาหัสให้กำเนิดเฮเซคียาห์

10 และเฮเซคียาห์ให้กำเนิดมนัสเสห์ และมนัสเสห์ให้กำเนิดอาโมน และอาโมนให้กำเนิดโยสิยาห์

11 และโยสิยาห์ให้กำเนิดเยโคนิยาห์กับพวกพี่น้องของเขา ประมาณเวลาที่พวกเขาถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน

12 และหลังจากพวกเขาถูกกวาดไปยังกรุงบาบิโลนแล้ว เยโคนิยาห์ให้กำเนิดเซอัลทิเอล และเซอัลทิเอลให้กำเนิดเศรบบาเบล

13 และเศรบบาเบลให้กำเนิดอาบีอูด และอาบีอูดให้กำเนิดเอลียาคิม และเอลียาคิมให้กำเนิดอาซอร์

14 และอาซอร์ให้กำเนิดศาโดก และศาโดกให้กำเนิดอาคิม และอาคิมให้กำเนิดเอลีอูด

15 และเอลีอูดให้กำเนิดเอเลอาซาร์ และเอเลอาซาร์ให้กำเนิดมัทธิาน และมัทธิานให้กำเนิดยาโคบ

16 และยาโคบให้กำเนิดโยเซฟสามีของนางมารีย์ ผู้ซึ่งได้ประสูติพระเยซู ผู้ทรงถูกเรียกว่าพระคริสต์

17 ดังนั้น บรรดาลำดับพงศ์พันธุ์ตั้งแต่

(1) ปฐก 12:3; ลก 3:23 (2) ปฐก 21:2; 25:26; 29:35 (3) ปฐก 38:27; นรธ 4:18-22 (5) นรธ 2:1 (6) 1 ซมอ 16:1 (7) 1 พกษ 11:43; 1 พศด 3:10 (8) 2 พกษ 15:13 (9) 2 พกษ 15:38 (10) 1 พกษ 13:2 (11) 2 พกษ 24:14 (12) 1 พศด 3:17; อสร 3:2 (16) มธ 13:55; มก 6:3; ลก 8:19

อับราฮัมจนถึงดาวิดเป็นสิบสี่ชั่วคน และตั้งแต่ดาวิดจนถึงการถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนเป็นสิบสี่ชั่วคน และตั้งแต่การถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนจนถึงพระคริสต์เป็นสิบสี่ชั่วคน

การตั้งครรรค์และการกำเนิด

จากหญิงพรหมจารี

18 บัดนี้พระกำเนิดของพระเยซูคริสต์เป็นดังนี้ เมื่อมารีย์มารดาของพระองค์ได้ถูกหมั้นกันไว้กับโยเซฟแล้ว ก่อนที่เขาทั้งสองได้หลับนอนกัน เธอถูกพบว่ามียุติในครรภ์แล้วด้วยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์

19 แล้วโยเซฟสามีของเธอ เพราะเป็นคนชอบธรรม และไม่ประสงค์ที่จะนำเธอไปสู่ความอับอายอย่างเปิดเผย มีใจที่จะถอนหมั้นจากเธออย่างลับ ๆ

20 แต่ขณะที่โยเซฟยังคิดในสิ่งเหล่านี้อยู่ ดุเถิด ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝัน โดยกล่าวว่า “โยเซฟ ท่านผู้เป็นบุตรชายของดาวิดเอ๋ย อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาซึ่งท่านเพื่อเป็นภรรยาของท่านเลย เพราะว่าผู้ซึ่งถูกปฏิสนธิในเธอเป็นโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์

21 และเธอจะประสูติบุตรชาย และท่านจงเรียกนามของพระองค์ว่า เยชู เพราะว่าพระองค์จะโปรดช่วยชนชาติของพระองค์ให้รอดจากบาปทั้งหลายของพวกเขา”

22 บัดนี้บรรดาสິงเหล่านี้เกิดขึ้น เพื่อสิ่งนี้จะสำเร็จซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสไว้โดยศาสตพยากรณ์ผู้หนึ่ง โดยกล่าวว่า

23 ‘ดุเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะมีเด็กในครรภ์ และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาทั้งหลายจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล ซึ่งแปลว่า พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับพวกเรา’

24 แล้วโยเซฟ เมื่อถูกทำให้ตื่นขึ้นจากการนอนหลับ ได้กระทำตามที่ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้สั่งเขานั้น และได้รับมารีย์มาเป็นภรรยาของเขา

25 และไม่ได้หลับนอนกับเธอจนกว่าเธอได้ประสูติบุตรชายหัวปีของเธอแล้ว และโยเซฟเรียกนามของบุตรนั้นว่า เยชู

บทที่ 2

นักปราชญ์จากทางทิศตะวันออก

1 บัดนี้เมื่อพระเยซูได้ทรงบังเกิดในบ้านเบธเลเฮมแห่งแคว้นยูเดียในรัชกาลของกษัตริย์เฮโรด ดุเถิด มีพวกนักปราชญ์จากทางทิศตะวันออกมายังกรุงเยรูซาเล็ม

2 โดยกล่าวว่า “กุมารที่บังเกิดมาเป็นกษัตริย์ของชนชาติยิวนี้อยู่ที่ไหน ด้วยว่าพวกเราได้เห็นดาวของท่านปรากฏขึ้นในทิศตะวันออก และได้มาเพื่อจะนมัสการท่าน”

3 เมื่อกษัตริย์เฮโรดได้ยินสิ่งเหล่านี้แล้ว ท่านก็ปิ่นป่วน และกรุงเยรูซาเล็มทั้งหมดด้วยกันกับท่าน

4 และเมื่อท่านได้รวบรวมบรรดาปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ของประชากรเข้าด้วยกันแล้ว ท่านก็เรียกร้องจากพวกเขาว่า พระคริสต์นั้นจะบังเกิดแห่งใด

5 และพวกเขาทูลท่านว่า “ในบ้านเบธเล-

(18) มธ 12:46; ลก 1:27, 35 (19) พบย 24:1 (20) ลก 1:35 (21) อสย 7:14; 9:6-7; ลก 1:31; ยน 1:29 (23) อสย 7:14 (25) อพย 13:2; ลก 2:7, 21 (1) ปฐก 25:6; 1 พกษ 4:30; มคา 5:2; ลก 2:4-7 (2) กตว 24:17; อสย 60:3; ลก 2:1 (4) 2 พศด 34:13; 36:14; มลค 2:7

เฮมแห่งแคว้นยูเดีย เพราะว่ามีเขียนไว้ แล้วโดยศาสตพยากรณ์ผู้นั้นดังนี้ว่า

6 ‘และเจ้า บ้านเบธเลเฮมในแผ่นดิน ยูเดียเอ๋ย เจ้าเล็กน้อยที่สุดในท่ามกลาง บรรดาผู้ครอบครองแห่งยูเดียมิใช่หรือ เพราะว่าจากเจ้าจะมีเจ้านายคนหนึ่งออกมา ที่จะปกครองอิสราเอลชนชาติของเรา’”

7 แล้วเฮโรด เมื่อท่านได้เชิญพวก นักปราชญ์เข้ามาเป็นการลับ ก็สอบถาม พวกเขาอย่างขมขื่นถึงเวลาที่ดาวนั้นได้ ปรากฏขึ้น

8 และท่านได้ส่งพวกนักปราชญ์ไปยังบ้าน เบธเลเฮม และตรัสว่า “จงไปและค้นหา กุมารนั้นอย่างขยันขันแข็งเถิด และเมื่อ พวกท่านพบกุมารนั้นแล้ว จงนำข้าวมายัง เราอีก เพื่อเราจะได้อ่านนัมัสการท่าน ด้วย”

9 เมื่อพวกเขาได้ฟังกษัตริย์แล้ว พวกเขาก็ได้ลาไป และดูเถิด ดาวซึ่งพวกเขาได้เห็นในทิศตะวันออกนั้นได้นำหน้าพวกเขาไป จนดาวนั้นมาและหยุดอยู่เหนือที่ ซึ่งกุมารอยู่นั้น

10 เมื่อพวกเขาได้เห็นดาวนั้นแล้ว พวกเขาก็ปีติยินดีด้วยความชื่นบานยิ่งนัก

11 และเมื่อพวกเขาได้เข้ามาในบ้านแล้ว พวกเขาก็เห็นกุมารพร้อมกับนางมารีย์ มารดาของกุมารนั้น และกราบลงและ นัมัสการกุมารนั้น และเมื่อพวกเขาได้เปิด สมบัติทั้งหลายของพวกเขาออกมาแล้ว พวกเขาก็ถวายแต่กุมารเป็นของกำนัลคือ

ทองคำ และกำยาน และมดยอบ

12 และเมื่อถูกเตือนจากพระเจ้าในความ ผันว่า พวกเขาไม่ควรกลับไปเฝ้าเฮโรด พวกเขาจึงกลับไปยังประเทศของตนทาง อื่น

พระกุมารเยซูถูกพาไปยังประเทศอียิปต์ 13 และเมื่อพวกเขาไปแล้ว ดูเถิด ทูต สวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาปรากฏ แก่โยเซฟในความฝันโดยกล่าวว่า “จงลุก ขึ้น และพากุมารกับมารดาของกุมารนั้น และหนีไปยังประเทศอียิปต์ และท่านจง คอยอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะนำคำตรัสมาให้ แก่ท่าน เพราะว่าเฮโรดจะแสวงหากุมาร เพื่อจะทำลายพระองค์”

14 เมื่อเขาลุกขึ้น เขาก็พากุมารกับมารดา ของกุมารนั้นไปในเวลากลางคืน และออก เดินทางเข้าไปในประเทศอียิปต์

15 และได้อยู่ที่นั่นจนถึงการสิ้นพระชนม์ ของเฮโรด เพื่อสิ่งนี้จะสำเร็จซึ่งองค์พระผู้ เป็นเจ้าได้ตรัสไว้โดยศาสตพยากรณ์ผู้นั้น โดยกล่าวว่า ‘จากประเทศอียิปต์ เรา ได้เรียกบุตรชายของเรา’

กษัตริย์เฮโรดมีบัญชา

ให้ฆ่าทารกแห่งบ้านเบธเลเฮม

16 แล้วเฮโรด เมื่อท่านเห็นว่าท่านถูก เยาะเย้ยโดยพวกนักปราชญ์ ก็กริ้วโกรธ ยิ่งนัก และส่งคนออกไป และฆ่าเด็ก ๆ ทุกคนที่อยู่ในบ้านเบธเลเฮม และในเขต แดนทั้งสิ้นของที่นั่น ตั้งแต่อายุสองขวบ ลงมา ตามเวลาซึ่งท่านได้ซักถามอย่าง ขยันขันแข็งจากพวกนักปราชญ์นั้น

(6) มคา 5:2; ยน 7:42; วว 2:27

(7) กตว 24:17 (11) สดต 72:10; อสย 60:6

(12) โยบ 33:15-16; มธ 1:20 (15) กตว 24:8; สษย 11:1

17 แล้วก็ได้นำสิ่งซึ่งกล่าวไว้โดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ โดยกล่าวว่า
18 ‘ในเมืองรามาห์มีเสียงหนึ่งถูกได้ยิน เสียงคร่ำครวญ และร้องไห้ และการไว้ทุกข์เป็นอันมาก นางราเชลที่ร้องไห้ เพราะบุตรทั้งหลายของตน และไม่ยอมรับคำเล่าโลม เพราะว่าบุตรทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว’

การกลับไปยังเมืองนาซาเร็ธ

(ลก 2:39-40)

19 แต่เมื่อเฮโรดสิ้นพระชนม์แล้ว ดุเถิดทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏในความฝันแก่โยเซฟที่ประเทศอียิปต์

20 โดยกล่าวว่า “จงลุกขึ้น และพากุมารกับมารดาของกุมารนั้น และเข้าไปในแผ่นดินอิสราเอล เพราะคนเหล่านั้นตายแล้ว ผู้ซึ่งได้แสวงหาชีวิตของกุมารนั้น”

21 และเขาจึงลุกขึ้น และพากุมารกับมารดาของกุมารนั้น และเข้ามาในแผ่นดินอิสราเอล

22 แต่เมื่อเขาได้ยินว่า อารเคลาอัลได้ครอบครองในแคว้นยูเดียแทนเฮโรดบิดาของท่าน เขาก็กลัวที่จะไปที่นั่น อย่างไรก็ตามเมื่อถูกเตือนจากพระเจ้าในความฝัน เขาจึงเลี้ยวไปยังบริเวณต่าง ๆ แห่งแคว้นกาลิลี

23 และเขามาและอาศัยอยู่ในเมืองหนึ่งที่ถูกเรียกว่า นาซาเร็ธ เพื่อสิ่งนี้จะสำเร็จซึ่งได้ถูกกล่าวไว้โดยพวกศาสดาพยากรณ์ว่า ‘ท่านจะถูกเรียกว่าเป็นชาวนาซาเร็ธ’

บทที่ 3

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาประกาศ

(มก 1:3-6; ลก 3:2-17)

(ยน 1:6-8, 19-28)

1 ในวันเหล่านั้นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาประกาศในถิ่นทุรกันดารแห่งแคว้นยูเดีย

2 และกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว”

3 เพราะผู้นี้แหละเป็นผู้ที่ถูกกล่าวถึงโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ ซึ่งกล่าวว่า ‘เสียงของผู้หนึ่งซึ่งร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ท่านทั้งหลายจงเตรียมมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำบรรดาหนทางของพระองค์ให้ตรงไป’

4 และยอห์นคนเดียวกันนี้มีเสื้อผ้าของตนซึ่งทำด้วยขนอูฐ และมีหนังสัตว์คาดเอวของท่าน และอาหารของท่านคือพวกตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่า

5 แล้วชาวกรุงเยรูซาเล็ม และคนตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และคนตลอดทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ก็ออกไปหาท่าน

6 และได้รับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน โดยสารภาพบาปทั้งหลายของตน

7 แต่เมื่อท่านเห็นหลายคนในพวกฟาริสี และพวกสะดูสีมาเพื่อจะรับบัพติศมาจากท่าน ท่านได้กล่าวแก่พวกเขาว่า “โอ ชั่วอายุแห่งร้ายทั้งหลาย ใครได้เตือนพวกเจ้าให้หนีจากพระพิโรธที่จะมาถึงนั้น

(17) ยรม 31:15 (20) มธ 2:16; ลก 2:39 (22) มธ 2:12-13, 19; 3:13; ลก 2:39

(23) วนฉ 13:5; ลก 1:26; 2:39; ยน 1:45-46 (1) ยชว 14:10; มธ 3:1-12 (2) ดนล 2:44

(3) อสย 40:3 (4) ลนต 11:22; มธ 11:8 (5) มก 1:5 (6) กจ 19:4, 18 (7) มธ 12:34; ลก 3:7-9

8 เหตุฉะนั้นจึงเกิดผลทั้งหลายให้สมกับการกลับใจใหม่เกิด

9 และอย่าคิดที่จะกล่าวภายในพวกเจ้าเองว่า พวกเรามีอับราฮัมเป็นบรรพบุรุษของพวกเรา เพราะเรากล่าวแก่เจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรทั้งหลายเกิดขึ้นแก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้

10 และบัดนี้ขวนขวายไว้ที่โคนต้นไม้ทั้งหลายแล้วด้วย ฉะนั้นต้นไม้ทุกต้นซึ่งไม่เกิดผลดีจะต้องถูกตัดลงและถูกโยนทิ้งในไฟ

11 แท้จริง เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำอันแสดงถึงการกลับใจเสียใหม่ แต่พระองค์ผู้ที่เสด็จมาภายหลังเรา ทรงมีฤทธิ์ยิ่งกว่าเรา ผู้ซึ่งเราไม่คู่ควรที่จะถือรองเท้าของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ

12 ผู้ซึ่งพลั่วของพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และพระองค์จะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว และจะทรงรวบรวมข้าวสาลีของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ”

พระเยซูทรงรับ บัพติศมาจากยอห์น

(มก 1:9-11; ลก 3:21-22)

(ยน 1:31-34)

13 แล้วพระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลีมาหา ยอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพื่อจะรับ

บัพติศมาจากท่าน

14 แต่ยอห์นทูลห้ามพระองค์ โดยกล่าวว่า “ข้าพระองค์ต้องการจะรับบัพติศมาจากพระองค์ และพระองค์เสด็จมาหาข้าพระองค์หรือ”

15 และพระเยซูตรัสตอบท่านว่า “จงยอมให้เป็นเช่นนั้นเถิดตอนนี้ เพราะสมควรที่พวกเราจะทำให้ความชอบธรรมทั้งสิ้นสำเร็จ” แล้วท่านก็ยอมทำตามพระองค์

16 และพระเยซู เมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้นมาจากน้ำ และดูเถิด ฟ้าสวรรค์ทั้งหลายก็แหวกออกให้แก่พระองค์ และพระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาดุจนกเขา และสถิตอยู่บนพระองค์

17 และดูเถิด มีเสียงหนึ่งจากสวรรค์ ซึ่งตรัสว่า “ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา ผู้ซึ่งเราโปรดปรานมาก”

บทที่ 4

พระเยซูถูกทดลองโดยพญามาร

(มก 1:12-13; ลก 4:1-13)

1 แล้วพระเยซูทรงถูกนำขึ้นไปโดยพระวิญญาณเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อจะถูกทดลองโดยพญามาร

2 และเมื่อพระองค์ได้ทรงอดอาหารเป็นเวลาสี่สิบวันและสี่สิบคืนแล้ว หลังจากนั้นพระองค์ก็ทรงหิว

3 และเมื่อผู้ทดลองมาหาพระองค์ มันทูลว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นอาหาร

(9) ยน 8:33; กจ 13:26 (10) สดต 92:12-14 (11) อสย 4:4; มก 1:4

(12) มลค 3:3 (13) มธ 2:22; มก 1:9 (16) อสย 11:2; มก 1:10; ลก 3:22

(17) สดต 2:7; มก 1:11; ลก 9:35; ยน 12:28 (1) อสค 3:14; มธ 4:1-11; มก 1:12

เกิด”

4 แต่พระองค์ทรงตอบและตรัสว่า “มีเขียนไว้แล้วว่า ‘มนุษย์จะมีชีวิตอยู่โดยอาหารอย่างเดียวนั้นไม่ได้ แต่โดยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า’”

5 แล้วพญามารก็นำพระองค์ขึ้นไปยังนครบริสุทธิ และวางพระองค์บนยอดหลังคาอันหนึ่งของพระวิหาร

6 และกล่าวแก่พระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงทิ้งตัวลงไปเถิด เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘พระองค์จะทรงกำชับเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน และในมือของพวกเขาก็จะเหยียดเท้าของท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดท่านจะกระแทกเท้าของท่านเข้ากับก้อนหิน’”

7 พระเยซูจึงตรัสแก่ท่านว่า “มีเขียนไว้อีกว่า ‘ท่านอย่าทดลองต่อพระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน’”

8 อีกครั้งหนึ่งพญามารก็นำพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาสูงหนึ่งที่สูงยิ่งนัก และแสดงบรรดาราชอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกและสง่าราศีของราชอาณาจักรเหล่านั้นให้พระองค์ทอดพระเนตร

9 และกล่าวแก่พระองค์ว่า “สิ่งสารพัดเหล่านี้เราจะให้แก่ท่าน ถ้าท่านจะกราบลงและนมัสการเรา”

10 แล้วพระเยซูตรัสแก่ท่านว่า “จงไปเสียให้พ้น ซาตาน เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘ท่านจงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า

เจ้าของท่าน และท่านจงปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว’”

11 แล้วพญามารจึงละพระองค์ไป และดูเถิด มีเหล่าทูตสวรรค์มาและปรนนิบัติพระองค์

พระเยซูทรงประกาศ

ท่ามกลางประชากร

(มก 1:14-15; ลก 4:14-15)

12 บัดนี้เมื่อพระเยซูทรงได้ยินว่ายอห์นถูกขังไว้ในคุก พระองค์ก็เสด็จไปยังแคว้นกาลิลี

13 และเมื่อออกไปจากเมืองนาซาเร็ธแล้ว พระองค์ก็เสด็จมาและประทับในเมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งอยู่ริมชายฝั่งทะเล ในบรรดาเขตแดนแห่งเศบูลุนและนัฟทาลี

14 เพื่อสิ่งนี้จะสำเร็จซึ่งถูกกล่าวไว้โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ ซึ่งกล่าวว่า

15 ‘แผ่นดินเศบูลุนและแผ่นดินนัฟทาลีตามหนทางแห่งทะเล ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือกาลิลีแห่งพวกคนต่างชาติ

16 ประชาชนซึ่งนั่งอยู่ในความมืดได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่แล้ว และสำหรับคนเหล่านั้นซึ่งนั่งอยู่ในแดนและเงาแห่งความตาย ความสว่างได้แผ่กระจายมาแล้ว’

17 ตั้งแต่นั้นมานั้นพระเยซูได้ทรงตั้งต้นประกาศ และตรัสว่า “จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว”

ทรงเรียกเปโตรกับอันดรูว์

(มก 1:16-20; ลก 5:2-11)

18 และพระเยซู เมื่อดำเนินอยู่ข้างทะเล

(4) พบญ 8:3 (5) นพม 11:1, 18; ดนล 9:24 (6) สดต 91:11-12 (7) พบญ 6:16 (8) มธ 16:26; 1 ยน 2:15 (10) พบญ 6:13; 10:20 (11) มธ 26:53; ลก 22:43 (12) มธ 14:3; มก 1:14 (15) อสย 9:1-2 (16) อสย 42:7; ลก 2:32 (17) มธ 3:2; 10:7; มก 1:14-15 (18) มธ 4:18-22; มก 1:16-20

กาลิลี ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องสองคน คือซีโมนที่ถูกเรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์ น้องชายของเขา กำลังทอดอวนอยู่ในทะเล เพราะเขาทั้งสองเป็นชาวประมง 19 และพระองค์ตรัสกับเขาทั้งสองว่า “จงตามเรามาเถิด และเราจะกระทำพวกท่านให้เป็นชาวประมงผู้จับคน” 20 และในทันใดนั้น เขาทั้งสองได้ละอวนทั้งหลายของตน และตามพระองค์ไป

ทรงเรียกยากอบกับยอห์น

21 และเมื่อเสด็จต่อไปจากที่นั่นแล้ว พระองค์ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องอีกสองคน คือยากอบบุตรชายของเศเบดี กับยอห์นน้องชายของเขา อยู่ในเรือลำหนึ่งกับเศเบดีบิดาของเขาทั้งสอง กำลังซ่อมอวนทั้งหลายของตน และพระองค์ได้ทรงเรียกเขาทั้งสอง

22 และในทันใดนั้น เขาทั้งสองได้ละเรือและบิดาของตน และตามพระองค์ไป

การรับใช้ของพระเยซูในแคว้นกาลิลี

23 และพระเยซูได้เสด็จไปตลอดทั่วแคว้นกาลิลี โดยทรงสั่งสอนในบรรดาธรรมศาลาของพวกเขา และทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น และทรงรักษาความเจ็บป่วยทุกประเภทและโรคภัยทุกชนิดในท่ามกลางประชากรให้หาย

24 และชื่อเสียงของพระองค์ก็เลื่องลือไปตลอดทั่วประเทศซีเรีย และพวกเขาได้พาบรรดาคนป่วยมาหาพระองค์ ที่เป็นโรคต่าง ๆ และมีความทรมาณหลายอย่าง และคนเหล่านั้นซึ่งมีพวกผีเข้าสิง และคน

เหล่านั้นซึ่งเป็นบ้า และคนเหล่านั้นที่เป็นอัมพาต และพระองค์ทรงรักษาพวกเขาให้หาย

25 และมีประชาชนเป็นอันมากที่ติดตามพระองค์ไป จากแคว้นกาลิลี และจากแคว้นทศบุรี และจากกรุงเยรูซาเล็ม และจากแคว้นยูเดีย และจากแม่น้ำจอร์แดน ฟากข้างโน้น

บทที่ 5

การเทศนาบนภูเขา พรอันเปี่ยมล้น

(ลก 6:20-49)

1 และเมื่อทอดพระเนตรเห็นคนเป็นอันมากนั้น พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขาสูงหนึ่ง และเมื่อพระองค์ประทับแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็มาหาพระองค์

2 และพระองค์ทรงเอ่ยพระโอษฐ์ของพระองค์ และทรงสั่งสอนพวกเขา โดยตรัสว่า

3 “บรรดาผู้ที่ยากจนในจิตวิญญาณย่อมได้รับพร ด้วยว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของพวกเขา

4 บรรดาผู้ที่ร่ำไห้ย่อมได้รับพร ด้วยว่าเขาทั้งหลายจะได้รับการปลอบประโลม

5 บรรดาผู้มีใจอ่อนสุภาพย่อมได้รับพร ด้วยว่าพวกเขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก

6 บรรดาผู้ซึ่งหิวและกระหายความชอบธรรมย่อมได้รับพร ด้วยว่าเขาทั้งหลายจะได้อิ่มบริบูรณ์

7 บรรดาผู้ที่เปี่ยมด้วยความเมตตา ย่อมได้รับพร ด้วยว่าพวกเขาจะได้รับความเมตตา

(19) ลก 5:10 (20) มธ 19:27 (21) มก 1:19 (23) มธ 9:35; มก 1:14; ลก 4:15

(25) มก 3:7 (1) มก 3:13 (2) มธ 7:29 (3) ลก 6:20-23 (4) วา 21:4

(5) สดต 37:11; รม 4:13 (6) อสย 55:1; ลก 1:53 (7) สดต 41:1

8 บรรดาผู้ที่บริสุทธิ์ในใจย่อมได้รับพร ด้วยว่าเขาทั้งหลายจะได้เห็นพระเจ้า

9 บรรดาผู้สร้างสันติย่อมได้รับพร ด้วยว่าพวกเขาจะถูกเรียกว่าเป็นลูกทั้งหลายของพระเจ้า

10 บรรดาผู้ที่ถูกข่มเหงเพราะเห็นแก่ความชอบธรรมย่อมได้รับพร ด้วยว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของพวกเขา

11 เมื่อคนทั้งหลายจะด่าว่าพวกท่าน และข่มเหงพวกท่าน และกล่าวความชั่วร้ายทุกอย่างต่อพวกท่านเป็นความเท็จเพราะเห็นแก่เรา พวกท่านย่อมได้รับพร

12 จงปีติยินดีและมีความชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น ด้วยว่าบำเหน็จของท่านทั้งหลายในสวรรค์ก็ใหญ่ยิ่ง เพราะพวกเขาได้ข่มเหงศาสตาศาพยากรณ์ทั้งหลายซึ่งอยู่ก่อนพวกท่านเหมือนกัน

คริสเตียนคือความสว่าง

และเกลือแห่งแผ่นดินโลก

(มก 4:21-23; ลก 8:16-18)

13 ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งแผ่นดินโลก แต่ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มของมันไปแล้ว จะทำให้มันมีรสเค็มอย่างไรได้ ตั้งแต่นั้นไปเกลือนั้นก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร นอกจากจะถูกโยนทิ้งเสีย และถูกเหยียบย่ำใต้เท้าของมนุษย์

14 ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก นครซึ่งอยู่บนเนินเขาจะถูกปิดบังไว้ไม่ได้

15 และมนุษย์ก็ไม่จุดเทียน และวางเทียนนั้นไว้ใต้ถัง แต่ตั้งไว้บนเชิงเทียน และเทียนนั้นก็ให้ความสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ใน

บ้านนั้น

16 จงให้ความสว่างของพวกท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าพวกเขาจะได้เห็นบรรดาการงานที่ดีของพวกท่าน และจะได้สรรเสริญพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์

ทุกจุดทุกตัวอักษรจะต้องสำเร็จ

17 อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือพวกศาสดาพยากรณ์เสีย เรามิได้มาเพื่อจะทำลาย แต่เพื่อจะทำให้สำเร็จจริง

18 เพราะเรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า จนกว่าฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่วงไป แม้แต่อักษรหนึ่งหรือจุด หนึ่งก็จะไม่สูญไปจากพระราชบัญญัติ จนกว่าสิ่งสารพัดจะถูกทำให้สำเร็จจริง

19 เหตุฉะนั้น ผู้ใดก็ตามที่จะฝ่าฝืนพระราชบัญญัติที่น้อยที่สุดนี้สักข้อหนึ่ง และจะสอนมนุษย์ให้ทำอย่างนั้น ผู้นั้นจะถูกเรียกว่า ผู้น้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ใดก็ตามที่จะกระทำตามและสอนพระบัญญัติเหล่านั้น ผู้นั้นเองจะถูกเรียกว่า เป็นใหญ่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์

20 เพราะเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าความชอบธรรมของพวกท่านจะไม่เกินกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์ และพวกฟาริสี พวกท่านจะไม่ได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์เลยไม่ว่าในกรณีใด

พระเยซูทรงอธิบายถึง

คำสอนในพระคัมภีร์เดิม

21 ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวโดย

(8) สดด 15:2; 24:4; 1 คร 13:12 (10) 1 ปด 3:14 (11) ลก 6:22 (12) กจ 7:52; 1 ปด 4:13-14

(13) ลก 14:34 (14) ยน 8:12 (15) ลก 8:16 (16) ยน 15:8; 1 ปด 2:12 (17) รม 10:4

(18) มธ 24:35; ลก 16:17 (19) ยก 2:10 (20) รม 10:3 (21) อพย 20:13; พพย 5:17

คนเหล่านั้นในครั้งโบราณว่า ‘เจ้าอย่าฆ่าคน’ และผู้ใดก็ตามที่จะฆ่าคน จะต้องตกอยู่ในอันตรายแห่งการพิพากษา

22 แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดก็ตามที่โกรธพี่น้องของตนโดยไม่มีเหตุ จะต้องตกอยู่ในอันตรายแห่งการพิพากษา และผู้ใดก็ตามที่จะกล่าวกับพี่น้องของตนว่า ‘คนไร้ปัญญา’ จะต้องตกอยู่ในอันตรายแห่งสภา แต่ผู้ใดก็ตามที่จะกล่าวว่า ‘เจ้าโง่’ จะต้องตกอยู่ในอันตรายแห่งไฟนรก

23 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านนำของกำนัลของท่านมาถึงแท่นบูชาแล้ว และที่นั่นระลึกได้ว่า พี่น้องของท่านมีเหตุขัดเคืองต่อท่าน

24 จงวางของกำนัลของท่านไว้ที่นั่นตรงหน้าแท่นบูชา และไปตามทางของท่าน จงคืนดีกันกับพี่น้องของท่านเสียก่อน แล้วค่อยมาและถวายของกำนัลของท่าน

25 จงปรองดองกับคู่ความของท่านโดยเร็ว ขณะที่ท่านไปตามทางกับเขา เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดคู่ความนั้นจะมอบท่านไว้กับผู้พิพากษา และผู้พิพากษาจะมอบท่านไว้กับผู้คุม และท่านจะถูกโยนเข้าไปในคุก

26 เรากล่าวความจริงแก่ท่านว่า ท่านจะออกจากที่นั่นไม่ได้เลย จนกว่าท่านจะได้ใช้หนี้จนครบ

27 ท่านทั้งหลายได้ยืนยันว่ามีคำกล่าวโดยคนเหล่านั้นในครั้งโบราณว่า ‘เจ้าอย่าเล่นซู้’

28 แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดก็ตามที่มองผู้หญิงคนหนึ่งเพื่อให้เกิดใจ

กำหนดในหญิงนั้น เขาก็ได้เล่นซู้กับหญิงนั้นในใจของตนแล้ว

29 และถ้าตาข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักตานั่นออก และโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะเป็นประโยชน์แก่ท่านที่จะเสียอวัยวะของท่านไปอย่างหนึ่ง และทั้งตัวของท่านจะไม่ถูกทิ้งลงในนรก

30 และถ้ามือข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมือนั่นออก และโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะเป็นประโยชน์แก่ท่านที่จะเสียอวัยวะของท่านไปอย่างหนึ่ง และทั้งตัวของท่านจะไม่ถูกทิ้งลงในนรก

พระบัญญัติใหม่เกี่ยวกับการหย่าร้าง

(มธ 19:9; มก 10:2-10)

31 มีคำกล่าวไว้ว่า ‘ผู้ใดก็ตามที่จะหย่าภรรยาของตน ก็จงให้เขามอบหนังสือหย่าให้แก่ภรรยา’

32 แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดก็ตามที่จะหย่าภรรยาของตน ยกเว้นสำหรับสาเหตุการล่วงประเวณี ก็ทำให้หญิงนั้นเล่นซู้ และผู้ใดก็ตามที่จะแต่งงานกับหญิงที่หย่ากันแล้ว ก็เล่นซู้

33 อีกประการหนึ่ง ท่านทั้งหลายได้ยืนยันว่ามีคำกล่าวโดยคนเหล่านั้นในครั้งโบราณว่า ‘เจ้าอย่าสาบานเป็นความเท็จ แต่จงปฏิบัติตามคำสัตย์ปฏิญาณของท่านต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า’

34 แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า อย่าสาบานเลย ทั้งโดยอ้ำถึงสวรรค์ เพราะสวรรค์เป็นบัลลังก์ของพระเจ้า

(22) ยก 2:20; 1 ยน 3:15 (23) มธ 8:4 (24) โยบ 42:8; 1 ทธ 2:8 (25) สดต 32:6

(27) อพย 20:14; พบท 5:18 (28) 2 ซมอ 11:2; โยบ 31:1 (29) มก 9:43; คส 3:5

(31) พบท 24:1 (32) ลก 16:18 (33) ลนต 19:12; พบท 23:23; มธ 23:16 (34) อสย 66:1; ยก 5:12

35 หรือโดยอ้างถึงแผ่นดินโลก เพราะแผ่นดินโลกเป็นที่รองพระบาทของพระองค์ หรือโดยอ้างถึงกรุงเยรูซาเล็ม เพราะกรุงเยรูซาเล็มเป็นราชธานีของพระมหากษัตริย์

36 และท่านอย่าสาบานโดยอ้างถึงศีรษะของท่าน เพราะว่าท่านจะกระทำให้ผมสักเส้นหนึ่งขาวหรือดำไปก็ไม่ได้

37 แต่จงให้คำกล่าวของท่านทั้งหลายเป็นจริงก็จงว่าจริง ไม่ก็ว่าไม่ เพราะสิ่งใดก็ตามที่เกินกว่าสิ่งเหล่านี้ก็มาจากความชั่วร้าย

จงรักศัตรู

38 ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวไว้ว่า ‘ตาแทนตา และฟันแทนฟัน’

39 แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายอย่าต่อต้านความชั่วร้าย แต่ผู้ใดก็ตามที่จะตบท่านที่แก้มขวาของท่าน ก็จงหันแก้มอีกข้างนั้นให้เขาด้วย

40 และถ้าผู้ใดจะฟ้องท่านถึงศาล และเอาเสื้อนอกของท่านไป ก็จงให้เขาเอาเสื้อคลุมของท่านไปด้วย

41 และผู้ใดก็ตามที่จะเกณฑ์ท่านให้เดินทางไปหนึ่งกิโลเมตร ก็จงไปกับเขาถึงสองกิโลเมตร

42 จงยกให้แก่คนที่ขอจากท่าน และจากคนที่อยากขอยืมจากท่าน ท่านจงอย่าหันไปเสีย

43 ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวไว้ว่า ‘เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้า และเกลียดชังศัตรูของเจ้า’

44 แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า จงรักบรรดาศัตรูของพวกท่าน จงอวยพรคนเหล่านั้นที่สาปแช่งพวกท่าน จงทำดีแก่คนเหล่านั้นที่เกลียดชังพวกท่าน และจงอธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้นซึ่งปฏิบัติต่อพวกท่านอย่างเหี้ยมหยาม และข่มเหงพวกท่าน

45 เพื่อพวกท่านจะเป็นบุตรทั้งหลายของพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนชั่วร้ายและแก่คนดี และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและแก่คนอธรรม

46 เพราะว่าถ้าพวกท่านรักคนเหล่านั้นที่รักพวกท่าน พวกท่านจะได้บำเหน็จอะไร แม้แต่พวกคนเก็บภาษีก็กระทำเหมือนกันมิใช่หรือ

47 และถ้าพวกท่านคำนับพี่น้องของพวกท่านเท่านั้น พวกท่านก็กระทำอะไรมากกว่าคนอื่น ๆ เล่า แม้แต่พวกคนเก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ

48 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีพร้อม เหมือนอย่างพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์เป็นผู้ดีพร้อม”

บทที่ 6

คนหน้าซื่อใจคดเสแสร้งว่า

เป็นผู้เคร่งศาสนา

(มธ 6:16-18)

1 “จงระวังให้ดีว่า ท่านทั้งหลายอย่าทำทานทั้งหลายของพวกท่านต่อหน้าผู้คน เพื่อจะถูกเห็นโดยพวกเขา มิฉะนั้นพวก

(35) สดต 48:2 (37) คส 4:6 (38) พบญ 19:21 (39) อสย 50:6; ลก 6:29

(41) มธ 27:32 (42) ลก 6:30-34 (43) สดต 19:18

(44) ลก 6:27; กจ 7:60 (45) โยบ 25:3 (46) ลก 6:32 (48) สดต 11:44; อฟ 5:1

ท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์

2 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทำทานทั้งหลายของท่าน อย่าเป่าแตรข้างหน้าท่านเหมือนอย่างพวกคนหน้าซื่อใจคดกระทำในธรรมศาลาทั้งหลายและตามถนน เพื่อพวกเขาจะได้รับการสรรเสริญจากผู้คน เรากล่าวความจริงแก่พวกท่านว่า พวกเขาได้รับบำเหน็จของพวกเขาล้วน

3 แต่เมื่อพวกท่านทำทานทั้งหลาย อย่าให้มือซ้ายของท่านทราบว่ามีมือขวาของท่านกระทำอะไร

4 เพื่อทานทั้งหลายของท่านจะเป็นการลับ และพระบิดาของท่านผู้ซึ่งทอดพระเนตรเห็นในที่ลับ พระองค์เองจะโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย

5 และเมื่อท่านอธิษฐาน ท่านอย่าเป็นเหมือนพวกคนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเขาขอบอธิษฐานโดยยืนอยู่ในธรรมศาลาทั้งหลายและในบรรดามุมถนน เพื่อพวกเขาจะถูกเห็นโดยคนทั้งหลาย เรากล่าวความจริงแก่พวกท่านว่า พวกเขาได้รับบำเหน็จของพวกเขาล้วน

6 แต่ท่าน เมื่อท่านอธิษฐาน จงเข้าไปในห้องชั้นในของท่าน และเมื่อท่านปิดประตูของท่านแล้ว จงอธิษฐานต่อพระบิดาของท่านผู้ซึ่งทรงสถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่านผู้ซึ่งทอดพระเนตรเห็นในที่ลับ จะโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย

7 แต่เมื่อท่านทั้งหลายอธิษฐาน อย่าใช้คำ

ซ้ำซากไร้ประโยชน์เหมือนอย่างพวกคนต่างชาติกระทำ เพราะพวกเขาคิดว่าพวกเขาจะถูกได้ยินเพราะการพูดมากของพวกเขา

แบบอย่างแห่งการอธิษฐาน

(ลก 11:1-4)

8 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายอย่าเป็นเหมือนพวกเขาเลย เพราะว่าพระบิดาของท่านทรงทราบว่าพวกท่านต้องการสิ่งใดบ้าง ก่อนที่พวกท่านทูลขอจากพระองค์แล้ว

9 เหตุฉะนั้น ตามลักษณะนี้ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานว่า ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ

10 ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้ น้ำพระทัยของพระองค์ถูกกระทำในแผ่นดินโลก เหมือนอย่างให้น้ำพระทัยของพระองค์ถูกกระทำในสวรรค์

11 ขอโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลวันนี้

12 และขอโปรดยกหนี้ข้าพระองค์ทั้งหลาย เหมือนอย่างข้าพระองค์ทั้งหลายยกหนี้คนเหล่านั้นที่เป็นหนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายนั้น

13 และขออย่าทรงนำข้าพระองค์ทั้งหลายเข้าไปในการทดลอง แต่ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้พ้นจากความชั่วร้าย ด้วยว่าอาณาจักรและฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นของพระองค์สืบ ๆ ไปเป็น

(2) รม 12:8 (4) ลก 14:12-14 (6) 2 พกษ 4:33 (7) 1 พกษ 18:26; ปญจ 5:2

(8) รม 8:26-27 (9) มลค 1:11; มธ 5:9, 16; 6:9-13; ลก 11:2-4; ยน 16:24

(10) สดต 103:20; มธ 26:42 (11) โยบ 23:12; สภษ 30:8 (12) มธ 18:21 (13) มธ 26:41; ยน 17:15

นิตย์ เอเมน

14 เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายยกบรรดา
การละเมิดของมนุษย์ให้แก่พวกเขา พระ
บิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะ
โปรดยกโทษให้พวกท่านด้วย

15 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ยกโทษบรรดา
การละเมิดของมนุษย์ให้แก่พวกเขา พระ
บิดาของท่านจะไม่โปรดยกโทษบรร-
ดาการละเมิดของพวกท่านเหมือนกัน

การอดอาหารจากใจจริง

16 ยิ่งกว่านั้นเมื่อท่านทั้งหลายอดอาหาร
อย่าเป็นเหมือนพวกคนหน้าซื่อใจคด ที่
ทำหน้าเศร้าหมอง ด้วยว่าพวกเขาทำหน้า
ของตนให้ดูโศกเศร้า เพื่อพวกเขาจะได้ปรา-
กฏแก่คนทั้งหลายว่ากำลังอดอาหารอยู่
เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
พวกเขาได้รับบำเหน็จของพวกเขแล้ว

17 แต่ท่าน เมื่อท่านอดอาหาร จงขโลม
ทาสีระของ ท่าน และล้างหน้าของท่าน

18 เพื่อท่านจะไม่ปรากฏแก่คนทั้งหลาย
ว่ากำลังอดอาหารอยู่ แต่ให้ปรากฏแก่
พระบิดาของท่านผู้ซึ่งทรงสถิตในที่ลี้ลับ
และพระบิดาของท่านผู้ซึ่งทอดพระเนตร
เห็นในที่ลี้ลับ จะโปรดประทานบำเหน็จ
แก่ท่านอย่างเปิดเผย

จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้บนสวรรค์

19 อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัว
พวกท่านเองบนแผ่นดินโลก อันเป็นที่ซึ่ง
ตัวมอดและสนิมทำลายเสียได้ และเป็นที่
ซึ่งพวกขโมยขุดช่องและลักเอาไปได้

20 แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัว

พวกท่านเองในสวรรค์ อันเป็นที่ซึ่งตัว
มอดและสนิมทำลายเสียไม่ได้ และเป็นที่
ซึ่งพวกขโมยไม่ขุดช่องหรือลักเอาไปได้

21 เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านทั้ง
หลายอยู่ที่ไหน ใจของท่านทั้งหลายจะอยู่
ที่นั่นด้วย

22 ประทีปของร่างกายคือดวงตา เหตุฉะนั้น
ถ้าดวงตาของท่านปกติดี ทั้งตัวของ
ท่านก็จะเต็มไปด้วยความสว่าง

23 แต่ถ้าดวงตาของท่านชั่วร้าย ทั้งตัว
ของท่านก็จะเต็มไปด้วยความมืด เหตุ
ฉะนั้นถ้าความสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่านเป็น
ความมืด ความมืดนั้นจะมากมายสักเพียง
ใด

24 ไม่มีผู้ใดสามารถปรนนิบัตินายสอง
นายได้ เพราะเขาจะเกลียดชังนายคนหนึ่ง
และจะรักนายอีกคนหนึ่ง หรือมิฉะนั้นเขา
จะยึดมั่นกับนายคนหนึ่ง และจะเหยียด
หยามนายอีกคนหนึ่ง ท่านทั้งหลายไม่
สามารถปรนนิบัติพระเจ้าและความมั่งคั่ง
พร้อมกันได้

จงแสวงหา

ทางของพระเจ้าก่อน

25 เหตุฉะนั้น เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลาย
ว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของท่านว่า
พวกท่านจะเอาอะไรกิน หรือพวกท่านจะ
เอาอะไรดื่ม และอย่ากระวนกระวายถึง
ร่างกายของท่านว่า พวกท่านจะเอาอะไร
นุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารมิใช่หรือ
และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่
หรือ

(14) มธ 7:2; มก 11:25 (15) มธ 18:35; ยก 2:13

(16) อสย 58:3-7; ลก 18:12 (17) นรธ 3:3; 2 ซมอ 12:20 (19) สภข 23:4

(20) มธ 19:21; ลก 12:33 (22) มธ 6:22-23 (24) ลก 16:9 (25) สดต 55:22

26 จงดูบรรดานกแห่งฟ้าอากาศ ด้วยว่าพวกมันมิได้หว่าน และพวกมันมิได้เกี่ยว และมิได้สะสมไว้ในยุ้งฉางทั้งหลาย ถึงอย่างนั้นพระบิดาผู้ทรงสถิตในสวรรค์ของท่านทั้งหลายยังทรงเลี้ยงดูพวกนกไว้ ท่านทั้งหลายไม่ประเสริฐกว่าพวกนกตั้งเยาะหรือ

27 มีใครบ้างในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย สามารถเพิ่มหนึ่งศอกเข้ากับความสูงของเขาได้

28 และทำไมท่านทั้งหลายกระวนกระวายถึงเครื่องนุ่งห่มเล่า จงพิจารณาบรรดาดอกกลีบลีแห่งทุ่งนาว่า พวกมันนงอกงามเจริญขึ้นได้อย่างไร พวกมันไม่ทำงาน และพวกมันไม่ปั่นด้าย

29 และถึงอย่างนั้นเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า แม้แต่ซาโลมอนในสง่าราศีทั้งสิ้นของท่าน ก็ได้แต่งองค์ทรงเครื่องเหมือนอย่างดอกหนึ่งในดอกกลีบลีเหล่านี้

30 เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้านั้นอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้ และรุ่งขึ้นถูกทิ้งในเตาไฟ พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งพวกท่านมากยิ่งขึ้นหรือ โอ พวกท่าน ผู้มีความเชื่อน้อย

31 เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายเลย โดยกล่าวว่า ‘พวกเราจะเอาอะไรกิน’ หรือ ‘พวกเราจะเอาอะไรดื่ม’ หรือ ‘พวกเราจะเอาอะไรนุ่งห่ม’

32 (เพราะว่าพวกคนต่างชาติแสวงหาสิ่งสารพัดเหล่านี้) ด้วยว่าพระบิดาผู้ทรงสถิตในสวรรค์ของพวกท่านทรงทราบแล้ว

ว่า พวกท่านต้องการสิ่งสารพัดเหล่านี้

33 แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน และสิ่งสารพัดเหล่านี้จะถูกเพิ่มเติมให้แก่พวกท่าน

34 เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายถึงวันพรุ่งนี้ เพราะว่าวันพรุ่งนี้ก็จะมีการกระวนกระวายสำหรับสิ่งทั้งหลายของวันพรุ่งนี้เอง ความชั่วร้ายของวันนี้ก็เพียงพอสำหรับวันนี้แล้ว

บทที่ 7

อย่ากล่าวโทษผู้อื่น

1 “อย่ากล่าวโทษ เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่ถูกกล่าวโทษ

2 เพราะว่าท่านทั้งหลายจะกล่าวโทษด้วยการพิพากษาอย่างใด พวกท่านก็จะถูกกล่าวโทษอย่างนั้น และพวกท่านจะตวงด้วยทะนานอันใด จะตวงด้วยทะนานอันนั้นให้แก่พวกท่านอีก

3 และทำไมท่านมองดูผงที่อยู่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่พิจารณาไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่านเอง

4 หรือท่านจะกล่าวแก่พี่น้องของท่านได้อย่างไรว่า ‘จงให้ข้าเขี่ยผงออกจากตาของเจ้าเถิด’ และดูเถิด ไม้ทั้งท่อนก็อยู่ในตาของท่านเอง

5 ท่านคนหน้าซื่อใจคด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน และท่านจึงจะเห็นได้ถนัด เพื่อจะเขี่ยผงออกจากตาพี่น้องของท่านได้

6 อย่าให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่พวกสุนัข และ

(26) โยบ 38:41; สดด 147:9; มธ 10:29 (33) 1 พกษ 3:13; ลก 12:31; 1 ทธ 4:8

(1) มธ 7:1-5; ลก 6:37; รม 14:3; 1 คร 4:3

(2) มก 4:24; ลก 6:38 (3) ลก 6:41 (6) สภษ 9:7-8; กจ 13:45

พวกท่านอย่าโยนไข่มุกทั้งหลายของพวกท่านไปตรงหน้าเหล่าสุกร เกรงว่าพวกมันจะเหยียบย่ำสิ่งเหล่านั้นเสียได้เท้าของพวกมัน และจะหันมามาก และฉีกพวกท่าน

พระสัญญาอันมหัศจรรย์

แก่ผู้อธิษฐาน

(ลก 11:5-13)

7 จงขอ และสิ่งนั้นจะให้แก่พวกท่าน จงแสวงหา และพวกท่านจะพบ จงเคาะ และสิ่งนั้นจะถูกเปิดให้แก่พวกท่าน

8 เพราะว่าทุกคนที่ขอก็คจะได้รับ และคนที่แสวงหาก็จะพบ และแก่คนที่เคาะ ประตูก็จะถูกเปิดให้

9 หรือผู้ใดในพวกท่าน ผู้ซึ่งถ้าบุตรชายของตนขอขนมปัง ผู้นั้นจะเอาก่อนหันให้บุตรคนนั้นหรือ

10 หรือถ้าบุตรคนนั้นขอปลา ผู้นั้นจะเอามาให้บุตรคนนั้นหรือ

11 ฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเอง ผู้เป็นคนชั่วร้าย ยังรู้ว่าจะให้ของกำลัฏฐิ ๆ แก่บุตรทั้งหลายของตนอย่างไร พระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์จะประทานของดีทั้งหลายแก่คนเหล่านั้นที่ขอกจากพระองค์มากยิ่งขึ้นกว่าสักเท่าใด

กฎทองคำ

12 เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายปรารถนาให้มนุษย์ทำแก่พวกท่าน พวกท่านจงกระทำอย่างนั้นแก่พวกเขาเหมือนกัน เพราะว่านี่คือพระราชบัญญัติและพวกศาสดาพยากรณ์

คนแสวงหาความรอดมีน้อย

คนจำนวนมากจึงหลงหายไป

13 ท่านทั้งหลายจงเข้าไปทางประตูแคบนั้น เพราะว่าประตูนั้นก็กว้างและทางนั้นก็กว้างขวางที่นำไปสู่ความพินาศ และมีคนเป็นอันมากซึ่งเข้าไปในทางนั้น

14 เพราะว่าประตูนั้นก็แคบและทางนั้นก็แคบซึ่งนำไปสู่ชีวิต และมีคนจำนวนน้อยที่พบมัน

เรารู้จักผู้พยากรณ์เท็จได้

โดยคำสอนของเขา

15 จงระวังพวกผู้พยากรณ์เท็จ ซึ่งมาหาพวกท่านในเครื่องนุ่งห่มของแกะ แต่ภายในพวกเขาเป็นสุนัขป่าที่ตะกละตะกลาม

16 ท่านทั้งหลายจะรู้จักพวกเขาได้โดยผลทั้งหลายของพวกเขา มนุษย์เก็บผลอ่อนทั้งหลายจากบรรดาต้นไม้หนามหรือหรือผลมะเดื่อทั้งหลายจากบรรดาต้นผักหนามหรือ

17 ดังนั้นแหละต้นไม้ดีทุกต้นย่อมเกิดผลดี แต่ต้นไม้เลื้อยทรามก็เกิดผลชั่วร้าย

18 ต้นไม้ดีจะเกิดผลชั่วร้ายไม่ได้ และต้นไม้เลื้อยทรามจะเกิดผลดีก็ไม่ได้

19 ต้นไม้ทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีย่อมถูกฟันลง และถูกทิ้งเสียในไฟ

20 เหตุฉะนั้น โดยผลทั้งหลายของพวกเขา ท่านทั้งหลายก็จะรู้จักพวกเขาได้

ผู้เคร่งศาสนาหลายคนหลงหายไป

21 ไม่ใช่ทุกคนที่กล่าวแก่เราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ จะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ เว้นแต่ผู้ที่กระทำ

(7) มธ 21:22; มก 11:24 (8) สภษ 8:17; ยรม 29:12 (9) ลก 11:11 (11) ปฐก 6:5; สดด 84:11; อสย 63:7

(12) มธ 22:40; ลก 6:31 (13) ลก 13:24 (15) พบญ 13:3 (16) มธ 7:20; ลก 6:43

(17) ยรม 11:19; มธ 12:33 (19) มธ 3:10; ลก 3:9; ยน 15:2 (21) สษย 8:2; มธ 25:11; ลก 6:46

ตามน้ำพระทัยพระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์

22 คนเป็นอันมากจะกล่าวแก่เราในวันนี้ว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ และในพระนามของพระองค์ได้ขับผีออกหลายตนมิใช่หรือ และในพระนามของพระองค์ได้กระทำการงานมหัศจรรย์เป็นอันมากมิใช่หรือ’

23 และในเวลานั้นเราจะกล่าวยอมรับแก่พวกเขาว่า ‘เราไม่เคยรู้จักพวกเจ้าเลย จงไปเสียให้พ้นจากเรา พวกเจ้าที่กระทำความชั่วช้า’

รากฐานที่ปลอดภัยหนึ่งเดียว

(ลก 6:47-49)

24 เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่ได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ของเรา และกระทำตามถ้อยคำเหล่านี้ เราจะเปรียบเขาเหมือนผู้ที่มีสติปัญญาคนหนึ่ง ซึ่งได้สร้างบ้านของตนไว้บนศิลา

25 และฝนก็ตก และน้ำท่วมทั้งหลายก็ไหลมา และลมทั้งปวงก็พัดมา และปะทะบ้านหลังนั้น และบ้านนั้นไม่ได้พังลง เพราะว่ามันได้ถูกก่อตั้งอยู่บนศิลา

26 และทุกคนที่ได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ของเรา และไม่กระทำตามถ้อยคำเหล่านี้ จะถูกเปรียบเหมือนผู้ที่โง่เขลาคนหนึ่ง ซึ่งได้สร้างบ้านของตนไว้บนทราย

27 และฝนก็ตก และน้ำท่วมทั้งหลายก็ไหลมา และลมทั้งปวงก็พัดมา และปะทะ

บ้านหลังนั้น และบ้านนั้นก็พังทลายลง และการพังทลายลงของมันก็ใหญ่โต”

28 และต่อมาเมื่อพระเยซูได้ตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว ประชาชนก็ประหลาดใจด้วยหลักคำสอนของพระองค์

29 เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนพวกเขาเหมือนผู้หนึ่งที่มีสิทธิอำนาจ และไม่เหมือนพวกธรรมาจารย์

บทที่ 8

คนโรคเรื้อนได้รับการรักษาให้หาย

1 เมื่อพระองค์เสด็จลงมาจากภูเขาแล้ว คนเป็นอันมากได้ติดตามพระองค์ไป

2 และดูเถิด คนโรคเรื้อนคนหนึ่งมาและนมัสการพระองค์ โดยทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์จะโปรด พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถทำให้ข้าพระองค์สะอาดได้”

3 และพระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออก และถูกต้องเขา โดยตรัสว่า “เราพอใจแล้ว ท่านจงสะอาดเถิด” และในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็ถูกรักษาให้สะอาด

4 และพระเยซูตรัสกับเขาว่า “ท่านอย่าบอกเล่าให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปตามทางของท่าน สำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องถวายที่โมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นพยานต่อคนทั้งหลาย”

ผู้รับใช้ของนายร้อย

ได้รับการรักษาให้หาย

(ลก 7:1-10)

5 และเมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอรนาอุมแล้ว นายร้อยคนหนึ่งมาหา

(22) กตว 24:4 (23) สดต 5:5; มธ 25:12 (24) มธ 7:24; ลก 6:47-49 (28) มธ 13:54; มก 1:22; 6:2

(29) ยน 7:46 (2) มธ 2:11; มก 1:40-45; ลก 5:12-14 (3) มธ 11:5; ลก 4:27

(4) สดต 14:3-32; พพย 24:8; มธ 9:30; มก 1:44 (5) มธ 27:54; ลก 7:1-3; กจ 10:1

พระองค์ โดยอ้อนวอนพระองค์
6 และทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้รับใช้ของ
ข้าพระองค์นอนอยู่ที่บ้านป่วยเป็นอัมพาต
ทนทุกข์เวทนามอย่างมา”

7 และพระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราจะมา
และรักษาเขาให้หาย”

8 นายร้อยผู้นั้นตอบและทูลว่า “พระองค์
เจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่สมควรที่พระองค์จะ
เข้ามาอยู่ใต้ชายคาของข้าพระองค์ แต่ขอ
ตรัสคำนั้นเท่านั้น และผู้รับใช้ของข้าพระ
องค์ก็จะได้รับการรักษาให้หาย

9 ด้วยว่าข้าพระองค์เป็นคนหนึ่งที่อยู่ใต้
วินัยทหาร โดยมีพวกทหารอยู่ใต้บังคับ
บัญชาของข้าพระองค์ และข้าพระองค์
กล่าวแก่คนนั้นว่า ‘จงไป’ และเขาก็ไป และ
แก่อีกคนหนึ่งว่า ‘จงมา’ และเขาก็มา
และแก่ผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า ‘จงทำ
สิ่งนี้’ และเขาก็ทำสิ่งนั้น”

10 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น พระองค์
ก็ประหลาดพระทัย และตรัสกับคนทั้ง
หลายที่ติดตามมาว่า “เรากล่าวความจริง
แก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่พบความเชื่อที่
ยิ่งใหญ่อย่างนี้เลย ไม่เลย ไม่พบใน
อิสราเอล

11 และเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า คน
เป็นอันมากจะมาจากทางทิศตะวันออก
และทิศตะวันตก และจะเอนกายลงกันกับ
อับราฮัม และอิสอัค และยาโคบ ในอาณาจักรแห่งสวรรค์

12 แต่บรรดาลูกแห่งอาณาจักรจะถูกขับ
ไล่ไล่ส่งออกไปในที่มืดภายนอก ที่นั่นจะ

มีการร้องไห้และการขบเคี้ยวเคี้ยวฟัน”

13 และพระเยซูได้ตรัสกับนายร้อยผู้นั้น
ว่า “จงไปตามทางของท่านเถิด และท่าน
ได้เชื่ออย่างไร ก็จงกระทำอย่างนั้นแก่
ท่าน” และผู้รับใช้ของเขาได้รับการรักษา
ให้หายในชั่วโมงนั้นเอง

แม่ยายของเปโตร ได้รับการรักษาให้หาย

(มก 1:29-34; ลก 4:38-41)

14 และเมื่อพระเยซูเสด็จเข้ามาในบ้าน
ของเปโตร พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็น
แม่ยายของเปโตรนอน และป่วยเป็นไขอยู่
15 และพระองค์ทรงสัมผัสมือของนาง
และไข่นั้นก็ออกจากนาง และนางลุกขึ้น
และปรนนิบัติเขาทั้งหลาย

16 เมื่อมาถึงเวลาเย็น เขาทั้งหลายพาคน
เป็นอันมากมาหาพระองค์ ที่มีพวกผีเข้า
สิง และพระองค์ก็ทรงขับวิญญาณเหล่านั้น
ออกด้วยคำตรัสของพระองค์ และทรง
รักษาบรรดาคนที่เจ็บป่วยนั้นให้หาย

17 เพื่อสิ่งนี้จะสำเร็จซึ่งถูกกล่าวไว้โดย
อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ ซึ่งกล่าวว่า ‘ท่าน
เองได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย
และหอบความเจ็บป่วยของพวกเราไป’

18 บัดนี้เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็น
ประชาชนเป็นอันมากมาล้อมพระองค์ไว้
พระองค์จึงตรัสสั่งให้ข้ามฟากไป

การเสียสละของผู้ที่เป็นสาวก

(ลก 9:57-62)

19 และธรรมาจารย์คนหนึ่งมา และทูล
พระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะ

(8) สดต 107:20; ลก 15:19 (11) ปฐก 12:3; อสย 2:2 (12) มธ 13:42, 50; 21:43

(14) มธ 8:14; มก 1:29 (16) มก 1:32-34; ลก 4:40-41

(17) อสย 53:4; 1 ปต 2:24 (19) มธ 8:19-22; ลก 9:57-58

ตามท่านไป ไม่ว่าท่านไปทางไหน”

20 และพระเยซูตรัสกับเขาว่า “บรรดาสนับจั้งจอกมีไพร่ทั้งหลาย และนกเหล่านั้นแห่งฟ้าอากาศมีรังทั้งหลาย แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะของตน”

21 และอีกคนหนึ่งเฝ้าพวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์ไป และฝังบิดาของข้าพระองค์ก่อน”

22 แต่พระเยซูได้ตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด และให้คนตายฝังคนตายของพวกเขาเองเถิด”

พายุสงบลงโดยคำตรัสของพระเยซู

(มก 4:36-41; ลก 8:22-25)

23 และเมื่อพระองค์เสด็จลงเรือ พวกสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป

24 และดูเถิด เกิดพายุใหญ่ในทะเล จนกระทั่งเรือลำนั้นถูกท่วมด้วยคลื่นทั้งหลาย แต่พระองค์บรรทมหลับอยู่

25 และพวกสาวกของพระองค์ได้มายังพระองค์ และปลุกพระองค์ โดยทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดช่วยพวกเราให้รอดพ้นเถิด พวกเรากำลังจะพินาศอยู่แล้ว”

26 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ทำไมท่านทั้งหลายจึงหวาดกลัว โอ พวกท่านผู้มีความเชื่อน้อย” แล้วพระองค์ทรงลุกขึ้น และห้ามลมทั้งหลายและทะเล และมีความสงบเงียบใหญ่ยิ่ง

27 แต่คนเหล่านั้นประหลาดใจมาก โดยกล่าวว่า “ท่านผู้นี้เป็นคนลักษณะใดกัน

หนอ จนแม้แต่ลมทั้งหลายและทะเลก็เชื่อฟังท่าน”

คนถูกผีสิงที่แดนเกอร์กาซี

(มก 5:1-21; ลก 8:26-40)

28 และเมื่อพระองค์เสด็จมาถึงอีกฟากหนึ่งในแผ่นดินแห่งคนเกอร์กาซีแล้ว มีคนสองคนที่มีพวกผีเข้าสิงอยู่มาพบพระองค์ โดยออกมาจากบรรดาอุโมงค์ฝังศพ ร้ายยิ่งนัก จนไม่มีผู้ใดสามารถผ่านไปทางนั้นได้

29 และดูเถิด พวกผีร้องออกมา โดยทูลว่า “พวกเราเกี่ยวข้องกับพระองค์เล่า พระเยซู พระองค์ผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์มาที่นี่เพื่อจะทรมานพวกเราก่อนเวลานั้นหรือ”

30 และห่างออกไปพอสมควรจากพวกเขามีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่

31 ดังนั้น ผีเหล่านั้นจึงอ้อนวอนพระองค์ โดยทูลว่า “ถ้าพระองค์ขับพวกเราออก ก็ขออนุญาตให้พวกเราออกไปอยู่ในสุกรฝูงนั้นเถิด”

32 และพระองค์ได้ตรัสแก่ผีเหล่านั้นว่า “จงไปเถิด” และเมื่อผีเหล่านั้นออกมาแล้ว พวกมันก็ไปเข้าสิงอยู่ในสุกรฝูงนั้น และดูเถิด สุกรทั้งฝูงนั้นก็วิ่งอย่างรุนแรงจากหน้าผาชันลงไปในทะเล และตายในน้ำเหล่านั้น

33 และคนทั้งหลายที่เลี้ยงฝูงสุกรนั้นก็หนีไป และไปตามทางของพวกเขาเข้าไปในนคร และเล่าทุกสิ่ง และสิ่งที่เกิดขึ้นแก่คนทั้งสองที่เคยมีพวกผีเข้าสิงอยู่นั้น

(21) 1 พกษ 19:20; ลก 9:59-60

(24) มก 4:37; ลก 8:23-25 (26) สดด 65:7; 89:9; 107:29

(28) มก 5:1-4; ลก 8:26-33

34 และดูเถิด คนทั้งนครออกมาเพื่อจะพบพระเยซู และเมื่อพวกเขาเห็นพระองค์แล้ว พวกเขาก็อ้อนวอนพระองค์ ขอให้พระองค์ออกไปเสียจากบรรดาเขตแดนของพวกเขา

บทที่ 9

พระเยซูทรงรักษาคนอัมพาตให้หาย

(มก 2:3-12; ลก 5:18-26)

1 และพระองค์ก็เสด็จลงเรือ และข้ามปากไป และมายังนครของพระองค์เอง
2 และดูเถิด เขาทั้งหลายหามคนอัมพาตคนหนึ่งซึ่งนอนอยู่บนที่นอนมาหาพระองค์ และเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า “ลูกเอ๋ย จงขึ้นใจเถิด บาปทั้งหลายของเจ้าได้รับการอภัยให้เจ้าแล้ว”
3 และดูเถิด พวกธรรมาจารย์บางคนคิดภายในตัวเองว่า “คนนี้พูดหมิ่นประมาท”
4 และพระเยซู โดยทรงทราบความคิดทั้งหลายของพวกเขา ได้ตรัสว่า “ทำไมท่านทั้งหลายคิดความชั่วร้ายอยู่ในใจของพวกท่านเล่า
5 ด้วยว่าที่จะกล่าวว่า ‘บาปทั้งหลายของเจ้าได้รับการอภัยให้เจ้าแล้ว’ หรือที่จะกล่าวว่า ‘จงลุกขึ้นและเดินไปเถิด’ นั้น อันไหนจะง่ายกว่ากัน
6 แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ทราบว่า บุตรมนุษย์มีฤทธิ์อำนาจบนแผ่นดินโลกที่จะโปรดยกบาปทั้งหลายได้” (แล้วพระองค์ตรัสกับคนอัมพาตว่า) “จงลุกขึ้น ยกที่นอนของเจ้า และไปยังบ้านของเจ้าเถิด”

7 และเขาได้ลุกขึ้น และไปบ้านของตน
8 แต่เมื่อคนเป็นอันมากเห็นดังนั้น พวกเขาก็ประหลาดใจนัก และถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า ผู้ซึ่งได้ประทานฤทธิ์อำนาจเช่นนั้นแก่มนุษย์ทั้งหลาย

ทรงเรียกมัทธิวคนเก็บภาษี

(มก 2:14-20; ลก 5:27-35)

9 และขณะที่พระเยซูเสด็จเลยจากที่นั่นไป พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่ง ชื่อมัทธิว นั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี และพระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด” และเขาก็ลุกขึ้นและตามพระองค์ไป
10 และต่อมา ขณะที่พระเยซูเอนพระกายลงรับประทานอยู่ในบ้าน ดูเถิด พวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาปหลายคนได้เข้ามาและเอนกายลง ร่วมกับพระองค์และพวกสาวกของพระองค์
11 และเมื่อพวกฟาริสีเห็นดังนั้นแล้ว พวกเขาก็กล่าวแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า “ทำไมอาจารย์ของพวกท่านรับประทานอาหารร่วมกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาปเล่า”
12 แต่เมื่อพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น พระองค์ก็ตรัสกับพวกเขาว่า “บรรดาคนปกติไม่ต้องการหม้อ เว้นแต่คนที่เจ็บป่วย
13 แต่ท่านทั้งหลายจงไปและเรียนรู้ความหมายของข้อความที่ว่า ‘เราประสงค์ความเมตตา และไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา’ ด้วยว่าเรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่บรรดาคนบาปให้มาสู่การกลับ

(34) พบญ 5:25; 1 พกษ 17:18; อมส 7:12; ลก 5:8 (1) มธ 4:13; 11:23; มก 5:21

(2) มธ 8:10; มก 2:3-12; ลก 5:18-26 (4) สดด 139:2; มธ 12:25; มก 12:15 (8) มธ 8:27; ยน 7:15

(9) มก 2:14; ลก 5:27 (10) มก 2:15; ลก 5:29 (11) มธ 11:19; มก 2:16 (13) สขย 6:6; มคา 6:6-8

ใจเสียใหม่”

14 แล้วพวกสาวกของยอห์นมาหาพระองค์ โดยทูลว่า “ทำไมพวกข้าพระองค์ และพวกฟาริสีอดอาหารบ่อย ๆ แต่พวกสาวกของพระองค์ไม่อดอาหาร”

15 และพระเยซูได้ตรัสกับพวกเขาว่า “บรรดาสหยาของเจ้าบ่าวจะโศกเศร้าตราบโศกที่เจ้าบ่าวอยู่กับพวกเขาได้หรือ แต่วันเหล่านั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องถูกพรากไปจากพวกเขา และเมื่อนั้นพวกเขาจะอดอาหาร

คำอุปมาเกี่ยวกับเสื้อผ้าและถุงหนัง

(มก 2:21-22; ลก 5:36-39)

16 ไม่มีผู้ใดเอาชิ้นผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า เพราะว่าผ้าซึ่งปะเข้าเพื่อเติมในรอยขาดนั้นก็ตึงเสื้อ และรอยขาดนั้นก็ยิ่งแย่งลง

17 และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ในบรรดาถุงหนังเก่า มิฉะนั้นถุงหนังเหล่านั้นจะขาด และน้ำองุ่นจะรั่ว และถุงหนังเหล่านั้นก็จะเสียไป แต่เขาทั้งหลายยอมเอาน้ำองุ่นใหม่ใส่ในบรรดาถุงหนังใหม่ และทั้งสองก็ถูกเก็บรักษาไว้ได้”

หญิงเป็นโรคตกเลือด

ได้รับการรักษาให้หาย

ลูกสาวของไยรัสฟื้นขึ้นจากความตาย

(มก 5:22-43; ลก 8:41-56)

18 ขณะที่พระองค์กำลังตรัสสิ่งเหล่านี้แก่พวกเขาขึ้น ดูเถิด ชุมนางคนหนึ่งมาและนบมัสการพระองค์ โดยทูลว่า “บัดนี้ลูกสาวของข้าพระองค์พึ่งตายแล้ว แต่ขอ

เสด็จมาและวางพระหัตถ์ของพระองค์บนตัวเขา และเขาจะมีชีวิตอยู่”

19 และพระเยซูได้ทรงลุกขึ้น และเสด็จตามเขาไป และพวกสาวกของพระองค์ก็ทำแบบเดียวกัน

20 และดูเถิด ผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งเป็นโรคตกเลือดมาสิบสองปีแล้ว แอบมาข้างหลังพระองค์ และสัมผัสเสื้อผ้าของพระองค์

21 เพราะนางคิดภายในตัวเองว่า “ถ้าเราสามารถแตะต้องเสื้อผ้าของพระองค์เท่านั้น เราก็จะหายเป็นปกติ”

22 แต่พระเยซูทรงหันกลับมา และเมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นนาง พระองค์ได้ตรัสว่า “ลูกสาวเอ๋ย จงได้รับการปลอบประโลมใจอันดีเถิด ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายเป็นปกติ” และผู้หญิงนั้นก็หายเป็นปกติตั้งแต่ชั่วโมงนั้นเอง

23 และเมื่อพระเยซูเสด็จเข้ามาในบ้านของขุนนางนั้น และทอดพระเนตรเห็นพวกนักเป่าปี่และคนเป็นอันมากทำเสียงดังอยู่

24 พระองค์ได้ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “จงถอยออกไปเถิด ตัวว่าเด็กหญิงคนนี้ยังไม่ตาย แต่นอนหลับอยู่” และพวกเขาก็หัวเราะเยาะพระองค์

25 แต่เมื่อคนเหล่านั้นถูกขับออกไปแล้ว พระองค์ได้เสด็จเข้าไป และจับเด็กหญิงที่มือของเธอ และเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้น

26 และชื่อเสียงของเหตุการณ์นี้ก็ลือไปตลอดทั่วแผ่นดินนั้น

(14) มก 2:18; ลก 5:33-35; 18:12 (15) ยน 3:29; กจ 13:2-3; 14:23

(18) มก 5:22-43; ลก 8:41-56 (19) มธ 10:2-4 (22) มธ 9:29

(23) 2 พศต 35:25 (24) ยน 11:3 (25) มธ 8:3, 15 (26) มธ 4:24; มก 1:28, 45

**ชายตาบอดสองคน
ได้รับการรักษาให้หาย**

27 และเมื่อพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่น ชายตาบอดสองคนตามพระองค์มา โดยร้องและทูลว่า “พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิด เจ้าข้า ขอเมตตาพวกข้าพระองค์เถิด”

28 และเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในบ้าน ชายตาบอดทั้งสองก็เข้ามาหาพระองค์ และพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “พวกท่านเชื่อหรือว่า เราสามารถจะกระทำการนี้ได้” พวกเขาทูลพระองค์ว่า “เชื่อ พระเจ้าข้า”

29 แล้วพระองค์ทรงถูกต้องตาของพวกเขา โดยตรัสว่า “ขอให้เกิดแก่พวกท่านตามความเชื่อของพวกท่านเถิด”

30 และดวงตาของพวกเขาก็ถูกเปิด และพระเยซูได้ทรงกำชับพวกเขาอย่างแข็งขัน โดยตรัสว่า “จงระวังอย่าให้ผู้ใดทราบเรื่องนี้เลย”

31 แต่พวกเขา เมื่อพวกเขาจากไปแล้ว ก็เผยแพร่ชื่อเสียงของพระองค์ในแผ่นดินนั้นทั้งหมด

32 และขณะที่พระเยซูและพวกสาวกกำลังเสด็จออกไป ดูเถิด เขาทั้งหลายพาคนใบ้คนหนึ่งที่มีผีสิงอยู่มาหาพระองค์

33 และเมื่อผีนั้นถูกขับออกไปแล้ว คนใบ้นั้นก็พูดได้ และคนเป็นอันมากก็ประหลาดใจนัก โดยกล่าวว่า “ไม่เคยเห็นเช่นนั้นในอิสราเอลเลย”

34 แต่พวกฟาริสีกล่าวว่า “เขาขับพวกผีออกโดยอาศัยอำนาจของพวกผีเล่ห์

นั้น”

**คนทำการยังมึนน้อย
ในภารกิจนี้**

(มก 6:5-6; ลก 10:1-3)

35 และพระเยซูได้เสด็จไปตามบรรดา นครและหมู่บ้านทั้งหลายโดยรอบ โดยทรงสั่งสอนในธรรมศาลาทั้งหลายของ พวกเขา และประกาศข่าวประเสริฐแห่ง อาณาจักรนั้น และทรงรักษาทุกความเจ็บป่วยและทุกโรคในท่ามกลางประชาชนให้หาย

36 และเมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นคนเป็นอันมากนั้น พระองค์ก็ทรงเกิดความกรุณาต่อเขาทั้งหลาย เพราะพวกเขา อิดโรย และถูกกระจัดกระจายไปโดยรอบเหมือนฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง

37 แล้วพระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “งานเก็บเกี่ยวนี้มีมากมายจริง ๆ แต่เหล่าคนงานก็มีน้อย

38 เหตุฉะนั้น พวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของงานเก็บเกี่ยวนั้น เพื่อที่พระองค์จะทรงส่งบรรดาคนงานเข้าไปในงานเก็บเกี่ยวของพระองค์”

บทที่ 10

**ชื่ออัครทูตสิบสองคน
กับงานที่ทรงมอบให้**

(มก 6:1-13; ลก 9:1-6)

1 และเมื่อพระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์ให้มาหาพระองค์แล้ว พระองค์ก็ประทานอำนาจให้พวกเขาต่อต้านผีโสโครกทั้งหลาย เพื่อขับพวกมัน

(27) มธ 15:22 (30) มธ 8:4; ลก 5:14 (31) มก 7:36 (32) มธ 12:22; ลก 11:14

(33) มธ 12:24; มก 3:22 (35) มธ 4:23 (36) กตว 27:17; มก 6:35

(37) ลก 10:2 (38) 2 ธส 3:1 (1) ลก 6:13

ออก และเพื่อรักษาความเจ็บป่วยทุกประเภทและโรคภัยทุกชนิดให้หาย

2 บัดนี้ ชื่อต่าง ๆ ของพวกอัครทูตสิบสองคนมีดังนี้ คนแรกชื่อซีโมน ผู้ที่ถูกเรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชายของเขา ยากอบบุตรชายของเศเบดี กับยอห์นน้องชายของเขา

3 ฟิลิปและบาร์โธโลมิว โธมัสและมัทธิว คนเก็บภาษี ยากอบบุตรชายของอัลเฟอัส และเลเบเออัสผู้ซึ่งมีนามสกุลว่าธิดาเดอัส

4 ซีโมนชาวคานาอัน และยูดาสอิสคาริโอทผู้ที่ได้ทรยศพระองค์เช่นกัน

5 สิบสองคนเหล่านี้พระเยซูได้ทรงส่งให้ออกไป และสั่งพวกเขา โดยตรัสว่า “อย่าเข้าไปในทางแห่งพวกคนต่างชาติ และพวกท่านอย่าเข้าไปในนครใด ๆ ของชาวสะมาเรีย

6 แต่จงไปหาแกะที่หลงหายไปของวงศ์วานแห่งอิสราเอลดีกว่า

7 และขณะที่พวกท่านไป จงประกาศ โดยกล่าวว่า ‘อาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว’

8 จงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย จงรักษาบรรดาคนโรคเรื้อนให้หายสะอาด จงให้คนตายเป็นขึ้นมา จงขับพวกผีปศาจให้ออก ท่านทั้งหลายได้รับเปล่า ๆ ก็จงให้เปล่า ๆ

9 อย่าจัดหาเหรียญทองคำ หรือเงิน หรือทองแดงไว้ในกระเป๋าทั้งหลายของพวกท่าน

10 หรือย่ามสำหรับการเดินทางของพวก

ท่าน หรือเสื้อคลุมสองตัว หรือบรรดารองเท้า หรือไม้เท้าทั้งหลาย เพราะว่าผู้ทำงานก็สมควรจะได้อาหารของเขา

11 และพวกท่านจะเข้าไปในนครใดหรือเมืองใดก็ตาม จงสืบสวนว่าใครในที่นี่เป็นคนสมควร และจงอาศัยอยู่ที่นั่นจนกว่าพวกท่านจะไปจากที่นั่น

12 และเมื่อพวกท่านเข้ามาในครัวเรือนใด ๆ จงคำนับครัวเรือนนั้น

13 และถ้าครัวเรือนนั้นสมควร ก็จงให้สันติสุขของพวกท่านมาสู่ครัวเรือนนั้น แต่ถ้าครัวเรือนนั้นไม่สมควร ก็จงให้สันติสุขของพวกท่านกลับคืนมาสู่พวกท่าน

14 และผู้ใดก็ตามที่จะไม่ต้อนรับพวกท่าน และไม่ฟังบรรดาคำของพวกท่าน เมื่อพวกท่านออกจากครัวเรือนนั้นหรือนครนั้น จงสับดมงคลีดินแห่งเท้าของพวกท่านออกเสีย

15 เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในวันแห่งการพิพากษานั้น โทษของแผ่นดินโสโดมและโกโมราห์ จะเบากว่าโทษของนครนั้น

16 ดูเถิด เราส่งพวกท่านออกไปเหมือนแกะอยู่ในท่ามกลางฝูงสุนัขป่า เหตุฉะนั้นพวกท่านจงฉลาดเหมือนงูทั้งหลาย และไม่มีภัยเหมือนพวกนกเขา

17 แต่จงระวังผู้คนไว้ให้ดี เพราะพวกเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับสภาทั้งหลาย และพวกเขาจะเฆี่ยนพวกท่านในธรรมศาลาทั้งหลายของพวกเข

(2) ยน 1:42 (4) ยน 13:2, 26; กจ 1:13 (5) มธ 4:15; ยน 4:9 (6) ยรม 50:6; มธ 15:24
(7) มธ 3:2; ลก 9:2 (8) กจ 8:18 (9) 1 ซมอ 9:7 (10) 1 ทธ 5:18 (11) ลก 10:8
(13) สดต 35:13 (14) มก 6:11 (15) มธ 11:22 (16) ลก 10:3 (17) มก 13:9

18 และพวกท่านจะถูกนำไปอยู่ต่อหน้า
บรรดาผู้ว่าราชการและกษัตริย์ทั้งหลาย
เพราะเห็นแก่เรา เพื่อจะได้เป็นพยานต่อ
พวกเขาและต่อพวกคนต่างชาติ

19 แต่เมื่อพวกเขามอบพวกท่านไว้นั้น
อย่าเป็นกังวลว่าพวกท่านจะพูดอย่างไร
หรืออะไร เพราะคำพูดนั้นจะประทานแก่
พวกท่านในโมงยามเดียวกันนั้นว่าพวก
ท่านจะพูดอะไรดี

20 เพราะว่าพวกท่านมิได้เป็นผู้ที่พูด แต่
พระวิญญาณของพระบิดาของพวกท่าน
เป็นผู้ซึ่งตรัสในพวกท่าน

21 และผู้ที่ก็จะมอบน้องให้ถึงความตาย
และพ่อจะมอบลูก และลูก ๆ ก็จะขึ้นมา
ต่อสู้อุปถัมภ์ของตน และทำให้พ่อแม่ถูก
ประหารชีวิต

22 และพวกท่านจะถูกเกลียดชังโดยคน
ทั้งสิ้นเพราะเห็นแก่นามของเรา แต่ผู้ที่
อดทนได้จนถึงที่สุด ก็จะรอดพ้นได้

23 แต่เมื่อพวกเขาข่มเหงพวกท่านใน
นครนี้ พวกท่านจงหนีไปยังอีกนครหนึ่ง
เพราะเรากล่าวความจริงแก่พวกท่านว่า
พวกท่านจะยังไม่ไปทั่วนครต่าง ๆ แห่ง
อิสราเอล จนกว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมา

ปัญหาต่าง ๆ ของ ผู้ที่เป็นสาวก

24 สาวกไม่ใหญ่กว่าอาจารย์ของตน และ
ผู้รับใช้ไม่ใหญ่กว่านายของตน

25 ก็พออยู่แล้วสำหรับสาวกที่เขาจะได้
เป็นเสมออาจารย์ของตน และผู้รับใช้
เสมอนายของตน ถ้าพวกเขาได้เรียกเจ้า

ของบ้านว่าเบเอลเซบูบแล้ว พวกเขาจะ
เรียกคนเหล่านั้นแห่งบ้านของเขามากยิ่ง
กว่านั้นสักเท่าใด

26 เหตุฉะนั้นอย่ากลัวพวกเขา เพราะว่า
ไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ถูกเปิดเผย และ
ถูกซ่อนไว้ที่จะไม่เป็นที่รู้จัก

27 สิ่งที่เราากล่าวแก่พวกท่านในที่มืด
พวกท่านจงกล่าวสิ่งนั้นในที่สว่าง และสิ่ง
ใดที่พวกท่านได้ยินในหู พวกท่านจงประกาศ
สิ่งนั้นบนดาดฟ้าบ้านทั้งหลาย

28 และอย่ากลัวคนทั้งหลายซึ่งฆ่าได้แต่
กาย แต่ไม่สามารถที่จะฆ่าจิตวิญญาณได้
แต่จงกลัวพระองค์ผู้ซึ่งทรงสามารถที่จะ
ทำลายทั้งจิตวิญญาณและร่างกายในนรก
ได้ดีกว่า

29 นกกระจอกสองตัวถูกขายบาทหนึ่งมิ
ใช่หรือ และไม่มีตัวหนึ่งในพวกนกนั้นจะ
ตกลงถึงดินได้ นอกจากพระบิดาของพวก
ท่านทรงทราบ

30 แต่บรรดาเส้นผมแห่งศีรษะของพวก
ท่านก็ถูกนับไว้แล้วทุกเส้น

31 เหตุฉะนั้นพวกท่านอย่ากลัวเลย พวก
ท่านก็มีค่ามากกว่านกกระจอกหลายตัว

32 เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่จะยอมรับเรา
ต่อหน้ามนุษย์ เราะยอมรับผู้นั้นต่อพระ
พักตร์พระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตใน
สวรรค์ด้วย

33 แต่ผู้ใดก็ตามที่จะปฏิเสธเราต่อหน้า
มนุษย์ เราะปฏิเสธผู้นั้นต่อพระพักตร์
พระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์
ด้วย

(18) 2 ทธ 4:16 (19) อพย 4:12 (20) 2 ซมอ 23:2 (21) มค 7:6 (22) มก 13:13
(23) มธ 16:28 (24) ยน 15:20 (25) ยน 8:48 (26) มก 4:22 (28) ลก 12:4-5
(29) ลก 12:6-7 (30) ลก 21:18 (32) ลก 12:8; ว 3:5 (33) 2 ทธ 2:12

จงรักพระเยซูมากกว่าบิดามารดา

34 อย่าคิดว่าเราได้มาเพื่อที่จะส่งสันติภาพไปบนแผ่นดินโลก เรามิได้มาเพื่อที่จะส่งสันติภาพไป แต่ดาบเล่มหนึ่งต่างหาก

35 ด้วยว่าเราได้มาเพื่อที่จะให้ลูกชายไม่ลงรอยกับบิดาของตน และลูกสาวไม่ลงรอยกับมารดาของตน และลูกสะใภ้ไม่ลงรอยกับแม่สามีของตน

36 และบรรดาคู่อริของผู้หนึ่งผู้ใดจะเป็นพวกคนแห่งครัวเรือนของตนเอง

37 ผู้ใดที่รักบิดาหรือมารดา ยิ่งกว่าเราก็คงไม่สมกับเรา และผู้ใดที่รักบุตรชายหรือบุตรสาว ยิ่งกว่าเราก็คงไม่สมกับเรา

38 และผู้ใดที่ไม่รับเอากางเขนของตน และตามเรา มา ก็ไม่สมกับเรา

39 ผู้ใดที่พบชีวิตของตนจะกลับเสียชีวิตนั้น และผู้ใดที่เสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เราก็จะพบชีวิตนั้น

40 ผู้ใดที่ยอมรับท่านทั้งหลายก็ยอมรับเรา และผู้ใดที่ยอมรับเราก็ยอมรับพระองค์ผู้ที่ได้ทรงส่งเรามา

41 ผู้ใดที่ยอมรับผู้พยากรณ์ในนามของผู้พยากรณ์ ก็จะได้รับบำเหน็จของผู้พยากรณ์ และผู้ใดที่ยอมรับผู้ชอบธรรมในนามของผู้ชอบธรรม ก็จะได้รับบำเหน็จของผู้ชอบธรรม

42 และผู้ใดก็ตามที่จะเอาน้ำเย็นสักถ้วยหนึ่งให้คนเล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่ง ในนามแห่งสาวกคนหนึ่ง เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนนั้นจะขาดบำเหน็จ

ของตนก็หาไม่ได้”

บทที่ 11

1 และต่อมาเมื่อพระเยซูได้ตรัสสั่งสาวกลีสองคนของพระองค์เสร็จแล้ว พระองค์ก็เสด็จไปจากที่นั่นเพื่อจะสั่งสอนและประกาศในนครต่าง ๆ ของพวกเขา

พระเยซูทรงยกย่อง

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

(ลก 7:19-29)

2 บัดนี้เมื่อยอห์นได้ยินในคุกถึงการทำงานเหล่านั้นของพระคริสต์ ท่านก็ส่งสาวกสองคนของท่านไป

3 และทูลพระองค์ว่า “ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือพวกเราจะต้องเฝ้าคอยผู้อื่น”

4 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “จงไปและแจ้งแก่ยอห์นอีกครั้งถึงสิ่งเหล่านั้นซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินและเห็น

5 คนตาบอดได้รับการมองเห็นของพวกเขา และคนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนถูกชำระให้หายสะอาด และคนหูหนวกก็ได้ยิน คนตายแล้วถูกทำให้เป็นขึ้นมา และคนยากจนมีข่าวประเสริฐประกาศแก่พวกเขา

6 และผู้ใดก็ตามที่จะไม่สะดุดในเรา ผู้นั้นก็ได้รับพร”

7 และขณะที่พวกสาวกกำลังจากไป พระเยซูเริ่มตรัสกับคนเป็นอันมากเกี่ยวกับยอห์นว่า “ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ

(34) ลก 12:49 (35) มคา 7:6 (36) ยน 13:18 (37) ลก 14:26 (38) มก 8:34 (39) ยน 12:25

(40) ลก 9:48 (41) 1 พกษ 17:10 (42) มก 9:41 (1) ลก 23:5 (2) มธ 4:12; 14:3; ลก 7:18-35

(3) ยน 6:14 (5) อสย 29:18; 35:4-6; 61:1 (6) รม 9:32 (7) ลก 7:24; อฟ 4:14

8 แต่ท่านทั้งหลายได้ออกไปเพื่อดูอะไร
คนนั่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนุ่มหรือ ดูเถิด คน
ทั้งหลายที่นั่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนุ่มก็อยู่ใน

บรรดาพระราชวังของกษัตริย์ทั้งหลาย
9 แต่ท่านทั้งหลายได้ออกไปเพื่อดูอะไร
ศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งหรือ ใช่แล้ว เรา
กล่าวแก่ท่านทั้งหลาย และยิ่งกว่าศาสดา

พยากรณ์เสียอีก
10 ด้วยว่านี่แหละคือผู้ที่ถูกเขียนถึงว่า
‘ดูเถิด เราส่งทูตของเราไปข้างหน้าท่าน
ผู้ซึ่งจะเตรียมหนทางของท่านไว้ข้างหน้า

ท่าน’
11 เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
ในท่ามกลางบรรดาคนที่เกิดจากพวก
ผู้หญิง ไม่มีผู้ใดเกิดขึ้นที่ใหญ่กว่ายอห์น
ผู้รับบัพติศมา แต่อย่างไรก็ตามผู้ที่ต่ำ

ต้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็เป็นผู้
ใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก
12 และตั้งแต่วันเวลาของยอห์นผู้ให้รับ
บัพติศมาจนถึงตอนนี้ อาณาจักรแห่ง

สวรรค์ก็ผจญกับความรุนแรง และพวกที่
ชอบใช้ความรุนแรงก็ชิงอาณาจักรนั้นโดย
ใช้กำลัง
13 เพราะศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นทุกคน

และพระราชบัญญัติได้พยากรณ์มาถึง
ยอห์น
14 และถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับสิ่งนี้

ยอห์นคนนี้เป็นเอลียาห์ซึ่งจะมานั้น
15 ผู้ที่มีหูที่จะฟัง จงให้ผู้ผู้นั้นฟังเถิด

16 แต่เราจะเปรียบคนชั่วอายุนี้เหมือน
กับอะไรดี คนชั่วอายุนี้เปรียบเหมือน

เด็ก ๆ ซึ่งนั่งในตลาดทั้งหลาย และร้อง
บอกแก่เพื่อน ๆ ของตน

17 และกล่าวว่า ‘พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวก
เธอ และพวกเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้
พิลาปรำให้แก่พวกเธอ และพวกเธอมิได้

คร่ำครวญ’
18 ด้วยว่ายอห์นได้มาทั้งไม่ได้กินหรือ
ดื่ม และพวกเขากล่าวว่า ‘เขามีผีตนหนึ่ง

เข้าสิงอยู่’
19 บุตรมนุษย์ได้เสด็จมาทั้งกินและดื่ม
และพวกเขากล่าวว่า ‘ดูเถิด ชายผู้กินดื่ม
และดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับ
พวกคนเก็บภาษีและคนบาปทั้งหลาย’
แต่พระปัญญาก็ปรากฏว่าชอบธรรมแล้ว
โดยบุตรทั้งหลายของนาง”

การพิพากษาสำหรับผู้ที่ไม่เชื่อ

20 แล้วพระองค์ก็ทรงตั้งต้นติเตียนนคร
ต่าง ๆ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำบรรดา
การอิทธิฤทธิ์เป็นส่วนมาก เพราะพวกเขา
มิได้กลับใจเสียใหม่

21 “วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่
เจ้า เมืองเบธไซดา เพราะถ้าบรรดาการ
อิทธิฤทธิ์ซึ่งได้ถูกกระทำในพวกเจ้า ได้
ถูกกระทำในเมืองไทระและเมืองไซดอน
แล้ว คนทั้งหลายในเมืองทั้งสองนั้นก็คง
จะได้กลับใจเสียใหม่ตั้งนานแล้วในผ้า
กระสอบและซี่เถา

22 แต่เรากล่าวแก่เจ้าทั้งสองว่า ในวัน
แห่งการพิพากษา โทษของเมืองไทระและ
เมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของเจ้าทั้งสอง

23 และเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งถูกยก

(9) ลก 1:76 (10) มลค 3:1 (12) ลก 16:16 (13) มลค 4:6 (14) ลก 1:17
(15) ลก 8:8 (16) ลก 7:31 (19) มธ 9:10; ลก 7:35 (20) ลก 10:13-15, 18
(21) ยนา 3:7 (22) มธ 10:15; 11:24 (23) อสย 14:13; พคด 2:1; อสค 26:20

ขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ จะถูกนำลงไปถึงนรกต่างหาก ด้วยว่าถ้าบรรดาการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้ถูกกระทำในเจ้านั้น ได้ถูกกระทำในเมืองโสโดมแล้ว เมืองนั้นก็คงจะได้เหลืออยู่จนถึงทุกวันนี้

24 แต่เรากล่าวแก่พวกเจ้าว่า ในวันแห่งการพิพากษา โทษของแผ่นดินโสโดมจะเบากว่าโทษของเจ้า”

25 ในเวลานั้นพระเยซูทรงตอบและทูลว่า “ข้าพระองค์ขอขอบพระคุณพระองค์ โอ ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก เพราะพระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนมีปัญญาและคนสุขุมรอบคอบ และได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้แก่พวกเด็กอ่อน

26 ก็เป็นอย่างนั้น ข้าแต่พระบิดา เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์

27 พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีผู้ใดรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีผู้ใดรู้จักพระบิดา นอกจากพระบุตร และผู้ใดก็ตามที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงพระองค์

การเชื่อเชิญที่ยิ่งใหญ่

28 จงมาหาเรา ท่านทั้งหลายทุกคนที่ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก และเราจะให้การหยุดพักแก่ท่านทั้งหลาย

29 จงเอาแอกของเราแบกไว้บนท่านทั้งหลาย และจงเรียนจากเรา เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบการหยุดพักสำหรับจิตวิญญาณ-

ญาณของพวกท่าน

30 ด้วยว่าแอกของเราก็เบากว่า และภาระของเราก็เบา”

บทที่ 12

พระคริสต์เป็นเจ้าเป็นใหญ่

แห่งวันสะบาโต

(มก 2:23-28; ลก 6:1-5)

1 ในเวลานั้นพระเยซูเสด็จผ่านเข้าไปในทุ่งธัญพืชในวันสะบาโต และพวกสาวกของพระองค์ก็หิว และเริ่มเด็ดธัญพืชและกิน

2 แต่เมื่อพวกฟาริสีเห็นอย่างนั้น พวกเขา ก็กล่าวแก่พระองค์ว่า “ดูเถิด พวกสาวกของท่านกำลังซึ่งผิดพระราชบัญญัติที่จะกระทำในวันสะบาโต”

3 แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านหิวและพรรคพวกที่อยู่กับท่าน

4 ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศน์ของพระเจ้า และรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งผิดพระราชบัญญัติที่ท่านและพรรคพวกซึ่งอยู่กับท่านจะรับประทาน แต่สำหรับพวกปุโรหิตเท่านั้น

5 หรือท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านในพระราชบัญญัติหรือ ที่ว่า ในวันสะบาโตทั้งหลายพวกปุโรหิตในพระวิหารดูหมิ่นวันสะบาโตและไร้ที่ติ

6 แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ในสถานที่แห่งนี้มีผู้หนึ่งเป็นใหญ่กว่าพระวิหาร

7 แต่ถ้าท่านทั้งหลายได้ทราบว่สิ่งนี้มี

(24) มธ 10:15 (25) สดด 8:2; มธ 16:17; ลก 10:21 (27) มธ 28:18; ลก 10:22 (28) ยน 6:35

(29) ศคย 9:9; ยรม 6:16; ยน 13:15; อฟ 4:2; ฟป 2:5 (30) 1 ยน 5:3 (1) พบญ 23:25 (3) อพย 31:15

(4) อพย 25:30; ลนต 8:31 (5) กตว 28:9; ยน 7:22 (6) 2 พศด 6:18; อสย 66:1 (7) 1 ซมอ 15:22

ความหมายอะไรที่ว่า ‘เราประสงค์ความเมตตา และไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา’ ท่านทั้งหลายก็คงจะไม่ปรับโทษคนที่ไม่มี ความผิด

8 เพราะว่าบุตรมนุษย์จึงทรงเป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือแม่แต่วันสะบาโต”

ทรงรักษาชายมือลีบให้หาย

(มก 3:1-6; ลก 6:6-11)

9 และเมื่อพระองค์ได้เสด็จไปจากที่นั่น พระองค์ก็เข้าไปในธรรมศาลาของพวก เขา

10 และดูเถิด มีชายคนหนึ่งซึ่งมือข้างหนึ่งของเขาลีบ และคนทั้งหลายถามพระองค์ โดยกล่าวว่า “เป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่ที่จะรักษาในวันสะบาโตทั้งหลาย” เพื่อพวกเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้

11 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “จะมีผู้ใดในท่ามกลางพวกท่านที่จะมีแกะตัวเดียว และถ้าแกะตัวนั้นตกลงไปในบ่อในวันสะบาโต ผู้นั้นจะไม่ฉุดลากแกะตัวนั้น และยกมันออกมาหรือ

12 ฉะนั้นมนุษย์คนหนึ่งย่อมประเสริฐยิ่งกว่าแกะมากเท่าใด เหตุฉะนั้นจึงถูกต้องตามพระราชบัญญัติที่จะกระทำการดีได้ในวันสะบาโตทั้งหลาย”

13 แล้วพระองค์ก็ตรัสกับชายคนนั้นว่า “จงเหยียดมือของท่านออกเถิด” และเขาก็เหยียดมือของเขาออก และมีอนั้นก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง

14 แล้วพวกฟาริสีก็ออกไป และเรียกประ

ชุมสมาชิกสภาเรื่องพระองค์ว่า พวกเขาจะทำลายพระองค์ได้อย่างไร

คนเป็นอันมากที่ติดตามมา

ได้รับการรักษาให้หาย

15 แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบเรื่องนี้ พระองค์จึงทรงปลีกตัวออกไปจากที่นั่น และประชาชนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป และพระองค์ทรงรักษาพวกเขาให้หายสิ้นทุกคน

16 และทรงกำชับพวกเขาว่าพวกเขาไม่ควรแพร่งพรายเกี่ยวกับพระองค์

17 เพื่อสิ่งนี้จะสำเร็จซึ่งได้ถูกกล่าวไว้โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ ซึ่งกล่าวว่า

18 ‘ดูเถิด ผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่งเราได้เลือกสรรไว้ ที่รักของเรา ผู้ซึ่งจิตใจของเราโปรดปราน เราจะเอาวิญญาณของเราสวมท่านไว้ และท่านจะประกาศการพิพากษาแก่พวกคนต่างชาติ

19 ท่านจะไม่ทะเลาะวิวาท หรือร้องออก และไม่มีผู้ใดจะได้ยินเสียงของท่านตามถนน

20 ไม่อ้อแอ้แล้วท่านจะไม่หัก และใส่ตะเกียงเป็นคandleแล้วท่านจะไม่ดับ จนกว่าท่านจะส่งการพิพากษาไปสู่ชัชนะ

21 และในนามของท่าน บรรดาประชาชาติจะวางใจ’

ชายมีผีสิงได้รับการรักษาให้หาย

พวกฟาริสีกล่าวหาว่า

เป็นโดยอาศัยเบเอลเซบูบ

(มก 3:23-30; ลก 11:14-23)

22 แล้วมีคนหนึ่งถูกพามาหาพระองค์ ซึ่ง

(9) มก 3:1 (10) ลก 13:14; ยน 9:16 (14) สดด 2:2; มธ 27:1; มก 3:6; ลก 6:11; ยน 5:18

(15) มธ 10:23; 19:2; มก 3:7 (16) มธ 8:4; 9:30; 17:9

(18) อสย 42:1; มธ 3:17 (22) มธ 9:32; มก 3:11

เขามีผีตนหนึ่งเข้าสิงอยู่ ตาบอดและเป็นใบ้ และพระองค์ทรงรักษาเขาให้หาย จนกระทั่งคนตาบอดและใบ้นั้นทั้งพูดและเห็นได้

23 และประชาชนทุกคนก็ประหลาดใจ และกล่าวว่า “คนนี้เป็นบุตรชายของดาวิด มิใช่หรือ”

24 แต่เมื่อพวกฟาริสีได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็ก้าวว่า “คนนี้มีได้ขับพวกผีออกยกเว้นโดยอาศัยเบเอลเซบูบเจ้านายของพวกผีเหล่านั้น”

25 และพระเยซูทรงทราบบรรดาความคิดของพวกเขາ และตรัสกับพวกเขาว่า “ราชอาณาจักรทุกแห่งซึ่งแตกแยกกันเอง ก็จะถูกนำมาสู่การรกร้าง และบรรดานครหรือครัวเรือนซึ่งแตกแยกกันเองจะตั้งอยู่ไม่ได้

26 และถ้าชาตानขับชาตานออก มันก็แตกแยกกันในตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่างไรได้

27 และถ้าเราโดยอาศัยเบเอลเซบูบขับผีทั้งหลายออก ลูก ๆ ของท่านทั้งหลายขับพวกมันออกโดยอาศัยใครเล่า เหตุฉะนั้นลูก ๆ ของท่านทั้งหลายเองจะเป็นผู้ที่ตัดสินท่านทั้งหลาย

28 แต่ถ้าเราขับผีทั้งหลายออกโดยพระวิญญาณของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่านทั้งหลายแล้ว

29 หรือมิฉะนั้นคนหนึ่งจะเข้าไปในบ้านของคนที่มีกำลังมากและปล้นเอาทรัพย์ของเขาอย่างไรได้ ถ้าเขาไม่จับคนที่

กำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน และจากนั้นเขาจึงจะปล้นบ้านของเขาได้

30 ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็คือต่อสู้กับเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับเราก็คือทำให้กระจัดกระจายไปทั่ว

บาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้

(มก 3:29-30)

31 เพราะฉะนั้น เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า บาปและคำหมิ่นประมาททุกอย่างจะโปรดยกโทษให้มนุษย์ แต่คำหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่โปรดยกโทษให้มนุษย์

32 และผู้ใดก็ตามที่กล่าวลัทธิคำต่อสู้บุตรมนุษย์ จะโปรดยกโทษสิ่งนี้ให้ผู้นั้น แต่ผู้ใดก็ตามที่กล่าวต่อสู้พระวิญญาณบริสุทธิ์ จะไม่โปรดยกโทษสิ่งนี้ให้ผู้นั้น ทั้งในโลกนี้ หรือในโลกที่จะมานั้น

คำพูดที่ชั่วร้ายแสดงให้เห็นถึงจิตใจที่ชั่วร้าย

(ลก 6:43-45)

33 จงกระทำให้ต้นไม้ดี และผลของต้นไม้ก็ดี หรือมิฉะนั้นจงกระทำให้ต้นไม้เลว และผลของต้นไม้ก็เลว เพราะต้นไม้ไม่รู้จักโดยผลของมัน

34 โอ ชั่วอายุแห่งชั่วร้ายทั้งหลาย พวกท่าน ซึ่งเป็นคนชั่วร้าย จะพูดสิ่งดี ๆ ได้อย่างไร ด้วยว่าจากบรรดาสิ่งที่เต็มอยู่ในใจ ปากก็พูดออกมา

35 คนดีก็เอาของดีทั้งหลายออกมาจากคลังดีแห่งใจนั้น และคนชั่วร้ายก็เอาของชั่วร้ายทั้งหลายออกมาจากคลังชั่วร้าย

(23) มธ 9:27; 21:9 (24) มธ 9:34; มก 3:22; ลก 11:15 (25) มธ 9:4; ยน 2:25 (28) ดนล 2:44; ลก 1:33 (29) อสย 49:24; ลก 11:21 (31) มก 3:28-30; ลก 12:10 (32) มธ 11:19; ยน 7:12, 52; 1 ทธ 1:13 (33) มธ 7:16-18; ลก 6:43-44; ยน 15:4 (34) 1 ซมอ 24:13; อสย 32:6; มธ 3:7; ลก 3:7

36 แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำที่มนุษย์จะพูดนั้น พวกเขาจะต้องให้การสำหรับคำเหล่านั้นในวันแห่งการพิพากษา

37 เพราะว่าโดยบรรดาคำของท่าน ท่านก็จะพ้นโทษได้ และโดยบรรดาคำของท่าน ท่านจะต้องถูกปรับโทษ”

**โยนาห์คือตัวอย่างแห่ง
การเป็นขึ้นมาจากพระคริสต์**

(ลก 11:29-44)

38 แล้วบางคนในพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีตอบ โดยกล่าวว่า “อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าอยากให้เห็นหมายสำคัญอันหนึ่งจากท่าน”

39 แต่พระองค์ทรงตอบและตรัสแก่พวกเขาว่า “คนชั่วอายุที่ชั่วร้ายและเล่นชั่วแสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่ฉันเลย เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ที่ศาสดาพยากรณ์

40 ด้วยว่า ‘โยนาห์ได้อยู่ในท้องปลาสามวันสามคืนและสามคืน’ ฉะนั้นบุตรมนุษย์จะอยู่ในใจกลางแผ่นดินโลกสามวันและสามคืนฉนั้น

41 ชาวสินะจะลุกขึ้นในการพิพากษาพร้อมกับคนชั่วอายุนี้ และจะกล่าวโทษมัน เพราะว่าชาวสินะนี้ได้กลับใจเสียใหม่เพราะการประกาศของโยนาห์ และดูเถิด ผู้หนึ่งที่เป็นใหญ่กว่าโยนาห์ก็อยู่ที่นี่

42 นางกษัตริย์แห่งทิศใต้จะลุกขึ้นในการพิพากษาพร้อมกับคนชั่วอายุนี้ และจะ

กล่าวโทษมัน เพราะว่าพระนางนั้นได้มาจากที่สูญปลายของแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และดูเถิด ผู้หนึ่งซึ่งเป็นใหญ่กว่าซาโลมอนก็อยู่ที่นี่

**บ้านปลายของผู้ที่มั่งมาย
หวังฟังความดีของตนเอง**

(ลก 11:24-26)

43 เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็เดินท่องไปในสถานที่ที่แห้งแล้งทั้งหลาย โดยแสวงหาการหยุดพัก แต่ไม่พบเลย

44 แล้วมันก็จะกล่าวว่า ‘ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ข้าได้ออกมานั้น’ และเมื่อมันมาถึงแล้ว มันก็พบว่าเรือนนั้นว่างเปล่า ถูกปิดกวาดและตกแต่งไว้แล้ว

45 แล้วมันจึงไปและพาผีอื่นอีกเจ็ดผีที่ชั่วกว่ามันเองมาด้วยกันกับมัน และพวกมันก็เข้าไปและอาศัยอยู่ที่นี่ และสภาพในตอนท้ายของคนนั้นก็เลวร้ายกว่าตอนแรก จะเป็นอย่างนั้นแหละกับคนชั่วอายุอันชั่วนี้”

**ผู้ที่ประพฤติดำเนินตามพระประสงค์
ของพระเจ้าก็เปรียบเหมือน
มารดาของพระคริสต์**

(มก 3:31-35; ลก 8:19-21)

46 ขณะที่พระองค์ยังตรัสกับประชาชนอยู่นั้น ดูเถิด มารดาของพระองค์และพวกน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอก ประสงค์จะสนทนากับพระองค์

47 แล้วคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด มารดาของพระองค์และพวกน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอก ประสงค์จะสน-

(38) มธ 16:1; มก 8:11; ลก 11:16 (39) อสย 57:3; มธ 16:4; มก 8:38 (40) ยนา 1:17

(41) ยรม 3:11; อสค 16:51 (42) 1 พกษ 10:1; 2 พศด 9:1 (43) โยบ 1:7; ลก 11:24

(45) มก 5:9; ลก 11:26 (46) มธ 13:55; มก 3:31 (47) มธ 13:55; ยน 2:12

ทนากับพระองค์”

48 แต่พระองค์ทรงตอบและตรัสกับผู้
ทูลพระองค์นั้นว่า “ใครเป็นมารดาของ
เรา และใครเป็นพวกน้องชายของเรา”

49 และพระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของ
พระองค์ไปทางพวกสาวกของพระองค์
และตรัสว่า “ดูเถิด มารดาของเราและ
พวกน้องชายของเรา

50 ด้วยว่าผู้ใดก็ตามที่จะกระทำตามน้ำ
พระทัยพระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตใน
สวรรค์ ผู้นั้นแหละเป็นน้องชาย และน้อง
สาว และมารดาของเรา”

บทที่ 13

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่านพืช

(มก 4:1-20; ลก 8:4-15)

1 ในวันนั้นเองพระเยซูเสด็จออกไปจาก
บ้าน และประทับนั่งที่ชายทะเล

2 และประชาชนเป็นอันมากมาชุมนุมกัน
มาหาพระองค์ ดังนั้นพระองค์จึงเสด็จลง
ไปในเรือลำหนึ่ง และประทับนั่ง และ
บรรดาคนเหล่านั้นก็ยืนอยู่บนฝั่ง

3 และพระองค์ตรัสหลายประการกับพวก
เขาเป็นคำอุปมา โดยกล่าวว่า “ดูเถิด ผู้
หว่านคนหนึ่งออกไปเพื่อหว่าน

4 และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตาม
หนทางบ้าง และพวกนกก็มากินเมล็ดพืช
เหล่านั้นเสีย

5 บ้างก็ตกบนที่ต่าง ๆ ที่มีหินเยาะ ซึ่ง
เป็นที่ ๆ เมล็ดพืชเหล่านั้นมีเนื้อดินไม่
มาก และพวกมันงอกขึ้นทันที เพราะพวก
มันมีดินไม่ลึก

6 และเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว เมล็ดพืช
เหล่านั้นก็ถูกแดดเผา และเพราะเหตุพวก
มันไม่มีราก พวกมันจึงเหี่ยวไป

7 และบ้างก็ตกท่ามกลางต้นหนามทั้ง
หลาย และต้นหนามเหล่านั้นก็งอกขึ้น
และปกคลุมเมล็ดพืชเหล่านั้นเสีย

8 แต่เมล็ดพืชอื่น ๆ ก็ตกที่ดินดี และเกิด
ผล หนึ่งร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สาม
สิบเท่าบ้าง

9 ผู้ที่มีหูที่จะฟัง จงให้ผู้เหล่านั้นฟังเถิด”

10 และพวกสาวกมาและทูลพระองค์ว่า
“ทำไมพระองค์ตรัสกับพวกเขาเป็นคำ
อุปมา”

11 พระองค์ทรงตอบและตรัสกับพวกเขา
ว่า “เพราะว่าข้อความลึกลับของอาณาจักรแห่งสวรรค์โปรดให้ท่านทั้งหลาย
ทราบได้ แต่คนเหล่านั้นไม่โปรดให้ทราบ

12 ด้วยว่าผู้ใดก็ตามที่มีอยู่แล้ว จะเพิ่ม
เติมให้คนนั้น และคนนั้นจะมีเหลือเฟือ
มากขึ้น แต่ผู้ใดก็ตามที่ไม่มีนั้น แม้แต่ซึ่ง
เขามีอยู่ก็ต้องเอาไปจากเขา

13 เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวแก่พวกเขาเป็น
คำอุปมา เพราะว่าถึงพวกเขาเห็นก็
เหมือนไม่เห็น และถึงพวกเขาได้ยินก็
เหมือนไม่ได้ยิน และพวกเขาไม่เข้าใจ

14 และในคนเหล่านี้คำพยากรณ์ของ
อิสยาห์ก็สำเร็จจริง ซึ่งกล่าวว่า ‘พวกเจ้า
จะได้ยินก็จริง และจะไม่เข้าใจ และพวก
เจ้าจะดูก็จริง และจะไม่รับรู้’

15 เพราะว่าใจของชนชาตินี้หยาบหนา
และหูของพวกเขาก็ตึง และตาของพวกเขา

(49) ยน 20:17; รม 8:29 (50) ยน 15:14; กท 5:6 (1) มธ 13:1-15 (2) ลก 5:3; 8:4

(3) ลก 8:5 (8) ปฐก 26:12; มธ 13:23 (9) มธ 11:15; มก 4:9

(11) มธ 11:25; มก 4:10-11 (12) มธ 25:29; มก 4:25 (14) อสย 6:9; อสค 12:2

เขา พวกเขาก็ปิดเสียแล้ว เกรงว่าในเวลาใดพวกเขาจะเห็นด้วยตาของพวกเขา และได้ยินด้วยหูของพวกเขา และจะเข้าใจด้วยใจของพวกเขา และจะหันกลับมา และเราจะรักษาพวกเขาให้หาย'

16 แต่ตาของท่านทั้งหลายก็ได้รับพร เพราะตาเหล่านั้นมองเห็น และหูของพวกเขาได้รับพร เพราะหูเหล่านั้นได้ยิน

17 เพราะเรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พวกศาสดาพยากรณ์และผู้ชอบธรรมเป็นอันมากได้ปรารถนาที่จะเห็นสิ่งเหล่านั้นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ และไม่เคยได้เห็นสิ่งเหล่านั้น และอยากจะได้ยินสิ่งเหล่านั้นซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน และไม่เคยได้ยินสิ่งเหล่านั้น

18 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงฟังคำอุปมาเรื่องผู้หว่านพืช

19 เมื่อผู้ใดไถยอินพระวณะแห่งอาณาจักรนั้น และไม่เข้าใจพระวณะนั้น แล้วมารร้ายก็มา และฉวยเอาเมล็ดพืชซึ่งถูกหว่านในใจของผู้คนไปเสีย นี่แหละคือผู้ซึ่งได้รับเมล็ดพืชริมหนทาง

20 และผู้ที่ได้รับเมล็ดพืชซึ่งตกบนที่ต่าง ๆ ที่มีหินเยอะ ผู้เดียวกันนั้นเป็นผู้ที่ไถยอินพระวณะ และรับพระวณะนั้นทันทีด้วยความปีติยินดี

21 แต่เขาไม่มีรากในตัวเอง แต่ทนอยู่เพียงชั่วคราว เพราะเมื่อเกิดการยากลำบากหรือการข่มเหงเพราะเหตุพระวณะนั้น ต่อมาเขาก็จะสะดุด

22 ผู้ที่ได้รับเมล็ดพืชซึ่งตกท่ามกลางต้น

หนามทั้งหลายนั้นด้วย คือผู้ที่ไถยอินพระวณะ และความกังวลแห่งโลกนี้ และการล่อลวงแห่งบรรดาทรัพย์สมบัติก็รัดพระวณะนั้นเสีย และเขาก็กลายเป็นผู้ที่ไร้ผล 23 แต่ผู้ที่ได้รับเมล็ดพืชซึ่งตกเข้าไปในดินดีนั้น คือผู้ที่ไถยอินพระวณะ และเข้าใจพระวณะนั้น ผู้ซึ่งเกิดผลด้วย และออกผลหนึ่งร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง"

คำอุปมาเกี่ยวกับ

ข้าวสาลีและข้าวละมาน

24 พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งแก่เขาทั้งหลาย โดยกล่าวว่า "อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนชายคนหนึ่งซึ่งได้หว่านเมล็ดพืชดีในนาของตน

25 แต่ขณะที่คนทั้งหลายนอนหลับอยู่ ศัตรูของคนนั้นได้มา และหว่านข้าวละมานท่ามกลางข้าวสาลีนั้น และไปตามทางของเขา

26 แต่เมื่อต้นข้าวขึ้นงอกขึ้น และออกรวงแล้ว จากนั้นบรรดาข้าวละมานก็ปรากฏขึ้นด้วย

27 ดังนั้นพวกผู้รับใช้ของเจ้าของบ้านจึงมาและกล่าวแก่นายว่า 'นายเจ้าข้า ท่านได้หว่านเมล็ดพืชดีในนาของท่านมิใช่หรือ แล้วนาอันมีข้าวละมานจากที่ไหน'

28 นายกล่าวแก่พวกเขาว่า 'ศัตรูคนหนึ่งได้กระทำการนี้' พวกผู้รับใช้กล่าวแก่นายว่า 'จึงท่านปรารถนาจะให้พวกเราไปและเก็บข้าวละมานเหล่านั้นไหม'

29 แต่นายกล่าวว่า 'อย่าเลย เกรงว่าขณะ

(16) สกษ 20:12; มธ 16:17 (18) มก 4:13-20; ลก 8:11-15 (19) มธ 4:23

(20) อสย 58:2; อสค 33:31-32; ยน 5:35 (21) มธ 11:6; กจ 14:22

(22) ยรม 4:3; มธ 19:23; มก 10:23 (23) ยน 15:5; ฟป 1:11; คส 1:6

ที่พวกเจ้ากำลังเก็บข้าวละมานเหล่านั้น พวกเจ้าอาจจะถอนรากข้าวสาเลีขึ้นมา พร้อมกับข้าวละมานด้วย

30 จงให้ทั้งคู่จำเรียนขึ้นด้วยกันจนถึงฤดูเกี่ยว และในเวลาแห่งการเกี่ยวนั้น เราจะกล่าวแก่บรรดาผู้เกี่ยวว่า “พวกเจ้าจงเก็บข้าวละมานเหล่านั้นก่อน และมัดพวกมันเป็นฟ่อนเพื่อเผาพวกมันเสีย แต่จงเก็บข้าวสาเลีนั้นไว้ในยุ้งฉางของเรา””

คำอุปมาเกี่ยวกับเมล็ดมัสตาร์ด

(มก 4:30, 32)

31 พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งแก่เขาทั้งหลาย โดยกล่าวว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเมล็ดมัสตาร์ดเมล็ดหนึ่ง ซึ่งชายคนหนึ่งเอาไป และหว่านในนาของตน

32 ซึ่งที่จริงก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวง แต่เมื่อเมล็ดนั้นงอกขึ้นแล้ว มันก็มีขนาดใหญ่โตที่สุดท่ามกลางผักทั้งหลาย และกลายเป็นต้นไม้ จนพวกนกแห่งฟ้าอากาศมา และอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้นได้”

คำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อ

(ลก 13:20-21)

33 พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งแก่เขาทั้งหลายว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอามา และซ่อนไว้ในแป้งบดสามถัง จนแป้งบดนั้นฟูขึ้นทั้งหมด”

34 สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น พระเยซูได้ตรัสกับคนเป็นอันมากเป็นคำอุปมาต่าง ๆ และ

นอกจากคำอุปมา พระองค์มิได้ตรัสกับพวกเขาเลย

35 เพื่อสิ่งนี้จะสำเร็จซึ่งถูกกล่าวไว้โดยศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง ซึ่งกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าจะอำปากของข้าพเจ้าโดยกล่าวคำอุปมา ข้าพเจ้าจะกล่าวสิ่งทั้งหลายซึ่งปิดซ่อนไว้ตั้งแต่ทรงวางรากฐานของโลก’

ทรงอธิบายคำอุปมาเกี่ยวกับ

ข้าวสาเลีและข้าวละมาน

36 แล้วพระเยซูจึงทรงส่งคนเป็นอันมากนั้นให้จากไป และเสด็จเข้าไปในบ้าน และพวกสาวกของพระองค์ก็มาเฝ้าพระองค์ โดยทูลว่า “ขอโปรดอธิบายคำอุปมาเรื่องข้าวละมานแห่งนานั้นแก่พวกข้าพระองค์”

37 พระองค์ทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “ผู้ที่หว่านเมล็ดพืชดินนั้นคือบุตรมนุษย์

38 นานั้นคือโลก เมล็ดพืชดินนั้นคือลูกหลานแห่งอาณาจักรนั้น แต่ข้าวละมานเหล่านั้นคือลูกหลานของมารร้าย

39 ศัตรูที่หว่านข้าวละมานเหล่านั้นคือพญามาร ฤดูเกี่ยวคือการสิ้นสุดของโลกนี้ และบรรดาผู้เกี่ยวนั้นคือพวกทูตสวรรค์

40 เหตุฉะนั้นบรรดาข้าวละมานถูกเก็บรวบรวมและถูกเผาเสียในไฟอย่างไร ในการสิ้นสุดของโลกนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น

41 บุตรมนุษย์จะส่งพวกทูตสวรรค์ของท่านออกไป และพวกทูตนั้นจะรวบรวมออกไปจากอาณาจักรของท่านทุกสิ่งที่ทำให้สะดุด และบรรดาคนซึ่งทำความชั่วช้า

(30) มธ 3:12 (31) อสย 2:2-3; มคา 4:1; มก 4:30 (32) สดต 104:12; อสค 17:22-24; 31:3-9

(33) ลก 13:20; 1 คร 5:6 (34) มก 4:33; ยน 10:6 (35) สดต 78:2; รม 16:25-26

(38) ปฐก 3:15; มธ 24:14 (39) ยอล 3:13; วว 14:15 (41) มธ 18:7; 2 ปต 2:1-2

42 และจะทิ้งพวกเขาลงในเตาไฟ ที่นั่น
จะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

43 แล้วบรรดาผู้ชอบธรรมจะส่องแสง
เหมือนดวงอาทิตย์ในอาณาจักรแห่งพระ
บิดาของพวกเขา ผู้ที่มีหูที่จะฟัง จงให้ผู้
นั้นฟังเถิด

คำอุปมาเกี่ยวกับขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้

44 อีกครั้ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบ
เหมือนขุมทรัพย์ซ่อนไว้ในทุ่งนา ซึ่งเมื่อ
ชายคนหนึ่งได้พบแล้ว เขาก็ซ่อนเสีย
อีก และเพราะความปิตินดีจึงไปและขาย
สรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่ และซื้อทุ่งนานั้น

คำอุปมาเกี่ยวกับไข่มุกราคามาก

45 อีกครั้ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบ
เหมือนพ่อค้าคนหนึ่งแสวงหาบรรดา
ไข่มุกอย่างดี

46 ผู้ซึ่งเมื่อเขาได้พบไข่มุกเม็ดหนึ่งที่มี
ราคามาก ก็ไปและขายสิ่งสรรพสิ่งซึ่งเขามี
อยู่ และซื้อไข่มุกนั้น

คำอุปมาเกี่ยวกับอวนจับปลา

47 อีกครั้ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบ
เหมือนอวนอันหนึ่งที่ถูกลงไปในทะเล
และรวบรวมทุกชนิด

48 ซึ่งเมื่ออวนนั้นเต็มแล้ว พวกเขาก็ลาก
ขึ้นฝั่ง และนั่งลง และรวบรวมอันที่ดีใส่ใน
ภาชนะทั้งหลาย แต่ทิ้งอันที่เลวนั้นไปเสีย

49 ในการสิ้นสุดของโลกนี้ก็จะเป็นอย่าง
นั้น พวกทูตสวรรค์จะออกมา และแยก
คนชั่วออกจากท่ามกลางคนชอบธรรม

50 และจะทิ้งพวกเขาลงในเตาไฟ ที่นั่น
จะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

51 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลาย
เข้าใจบรรดาสิ่งเหล่านี้แล้วหรือ”
พวกเขาทูลพระองค์ว่า “เข้าใจแล้ว พระ
เจ้าข้า”

52 แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า
“เพราะฉะนั้นธรรมาจารย์ทุกคนซึ่งได้รับ
การสั่งสอนถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์แล้ว
ก็เป็นเหมือนผู้หนึ่งที่เป็นเจ้าของบ้าน ซึ่ง
นำออกมาจากคลังของตนทั้งบรรดาของ
ใหม่และของเก่า”

พระเยซูทรงถูกปฏิเสธ

ที่เมืองนาซาเร็ธ

53 และต่อมาเมื่อพระเยซูได้ตรัสคำ
อุปมาเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ก็เสด็จไป
จากที่นั่น

54 และเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในบ้าน
เมืองของพระองค์เองแล้ว พระองค์ก็สั่ง
สอนคนทั้งหลายในธรรมศาลาของพวก
เขา จนถึงขนาดที่คนเหล่านั้นประหลาดใจ
และกล่าวว่า “คนนี้มีสติปัญญานี้และการ
อิทธิฤทธิ์เหล่านี้มาจากไหน

55 คนนี้เป็นลูกของช่างไม้ทำไมจึงมีหรือ
มารดาของเขาคือมารีย์มิใช่หรือ และพวก
น้องชายของเขาคือ ยากอบ และโยเสส
และซีโมน และยูดาสมิใช่หรือ

56 และพวกน้องสาวของเขา พวกเธอทุก
คนก็อยู่กับพวกเรามิใช่หรือ แล้วคนนี้ได้
สิ่งทั้งสินเหล่านี้มาจากไหน”

57 และพวกเขาจึงหมองใจในพระองค์
แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ศาสดา
พยากรณ์ย่อมไม่ปราศจากเกียรติยศ เว้น

(42) มธ 3:12; วว 19:20 (43) ดนล 12:3; มธ 13:9 (44) อสย 55:1; ฟป 3:7-8 (46) สภษ 2:4; 3:14-15
(47) มธ 22:9-10 (49) มธ 25:32 (52) พขม 7:13 (54) มธ 2:23; มก 6:1; ลก 4:16; ยน 7:15
(55) อสย 49:7; มธ 12:46; มก 6:3 (57) มธ 11:6; มก 6:3-4; ลก 4:24; ยน 4:44

แต่ในบ้านเมืองของตนเอง และในครัวเรือนของตนเอง”

58 และพระองค์มิได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์มากนัก เพราะเหตุความไม่เชื่อของพวกเขา

บทที่ 14

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

ถูกตัดศีรษะ

(มก 6:14-29; ลก 9:7-9)

1 ในเวลานั้นเฮโรดผู้ว่าราชการได้ยินถึงชื่อเสียงของพระเยซู

2 และกล่าวแก่พวกคนใช้ของท่านว่า “ผู้นี้แหละเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และเหตุฉะนั้นบรรดาการอิทธิฤทธิ์จึงได้แสดงพวกมันเองออกมาในตัวท่าน”

3 ด้วยว่าเฮโรดได้จับยอห์น และมัดเขาไว้ และขังเขาไว้ในคุก เพราะเห็นแก่นาง

เฮโรเดียสภรรยาของฟิลิปน้องชายของตน

4 เพราะยอห์นได้กล่าวแก่ท่านว่า “เป็นการผิดพระราชาบัญญัติที่ท่านจะรับนางมาเป็นภรรยา”

5 และเมื่อเฮโรดอยากจะประหารชีวิตของยอห์น ท่านก็กลัวประชาชน ด้วยว่าเขาทั้งหลายนับว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์

6 แต่เมื่อวันฉลองวันเกิดของเฮโรดมาถึง บุตรสาวของนางเฮโรเดียสก็เดินร่ำต่อหน้าเขาทั้งหลาย และเฮโรดก็ชอบใจ

7 ดังนั้นเฮโรดจึงสัญญาโดยคำปฏิญาณว่าจะให้เธอสิ่งใดก็ตามที่เธอจะขอ

8 และเธอ ซึ่งถูกยุ้งโดยมารดาของเธอ

ก็ทูลว่า “ขอศีรษะของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถาดมาให้หม่อมฉันที่นี่”

9 และกษัตริย์ก็เศร้าใจ แต่อย่างไรก็ตาม เพราะเห็นแก่คำปฏิญาณนั้น และเพราะเห็นแก่คนทั้งหลายซึ่งเอนกายลงรับประทานอาหารด้วยกันกับท่าน ท่านจึงออกคำสั่งให้เอาศีรษะของยอห์นมาให้แก่เธอ

10 และท่านก็ส่งไป และตัดศีรษะของยอห์นในคุก

11 และศีรษะของยอห์นถูกนำใส่ถาดมา และมอบให้แก่หญิงสาวนั้น และเธอก็เอาศีรษะของยอห์นไปให้มารดาของเธอ

12 และพวกสาวกของยอห์นมา และรับเอาศพไป และฝังศพไว้ และไปและทูลพระเยซู

ทรงเลี้ยงอาหาร

แก่ห้าพันคน

(มก 6:30-44; ลก 9:10-17)

(ยน 6:1-14)

13 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเรื่องนั้นแล้ว พระองค์ก็เสด็จไปจากที่นั่นโดยลงเรือ ไปยังถิ่นทุรกันดารแต่ลำพังพระองค์ และเมื่อประชาชนได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว พวกเขา ก็ออกจากนครต่าง ๆ เดินตามพระองค์ไป

14 และพระเยซูเสด็จออกไป และทอดพระเนตรเห็นประชาชนเป็นอันมาก และทรงมีพระทัยกรุณาต่อพวกเขา และพระองค์ทรงรักษาคนป่วยของพวกเขาให้หาย

15 และเมื่อถึงเวลาเย็นแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็มาหาพระองค์ โดยทูลว่า

(58) มก 6:5-6; ยน 5:44, 46-47 (1) มก 6:14-29; ลก 9:7-9 (3) มธ 4:12; มก 6:17; ลก 3:19-20

(4) สดต 18:16 (5) มธ 21:26; ลก 20:6 (13) มธ 10:23; 12:15; มก 6:32-44; ลก 9:10-17; ยน 6:1

(14) มธ 9:36; มก 6:34 (15) มก 6:35; ลก 9:12

“สถานที่แห่งนี้เป็นที่ถิ่นทุรกันดาร และบัดนี้เวลาก็กว้างเลยไปแล้ว ขอทรงส่งประชาชนไปเสียเถิด เพื่อพวกเขาจะได้เข้าไปในหมู่บ้านต่าง ๆ และซื้ออาหารสำหรับตนเอง”

16 แต่พระเยซูตรัสกับพวกสาวกว่า “พวกเขาไม่จำเป็นต้องไปจากที่นี่ พวกท่านจงเลี้ยงพวกเขาเถิด”

17 และพวกสาวกจึงทูลพระองค์ว่า “ที่นี่พวกข้าพระองค์มีแต่ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวเท่านั้น”

18 พระองค์จึงตรัสว่า “เอาอาหารเหล่านั้นมาให้เราที่นี่เถิด”

19 และพระองค์ทรงสั่งให้ประชาชนนั่งลงบนหญ้า และทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้น และทรงยกพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ พระองค์ทรงขอบพระคุณและหัก และส่งขนมปังเหล่านั้นให้พวกสาวกของพระองค์ และพวกสาวกก็แจกให้ประชาชน

20 และเขาทั้งหลายได้รับประทานทุกคนและอิ่ม และพวกเขาเก็บเศษอาหารที่ยังเหลืออยู่นั้นไว้ได้สิบสองกระบุงเต็ม

21 และคนทั้งหลายที่ได้รับประทานนั้นมีผู้ชายประมาณห้าพันคน นอกจากพวกผู้หญิงและเด็ก ๆ

พระเยซูดำเนินบนน้ำ

(มก 6:45-56; ยน 6:15-21)

22 และในทันใดนั้นพระเยซูทรงบังคับพวกสาวกของพระองค์ให้ลงเรือ และข้ามฟากไปก่อนพระองค์ ขณะที่พระองค์ทรง

ส่งประชาชนให้กลับไป

23 และเมื่อพระองค์ทรงส่งประชาชนให้กลับไปแล้ว พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขาโดยลำพังเพื่อจะอธิษฐาน และเมื่อมาถึงเวลาเย็นแล้ว พระองค์ยังทรงอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว

24 แต่บัดนี้เรืออยู่กลางทะเลแล้ว โดยถูกคลื่นทั้งหลายโคลง เพราะลมนั้นพัดด้าน

25 และในช่วงเวลายามที่สี่ในเวลากลางคืน พระเยซูเสด็จไปยังพวกเขา โดยดำเนินบนทะเล

26 และเมื่อพวกสาวกเห็นพระองค์ดำเนินมาบนทะเล พวกเขาก็หวาดหวั่น โดยกล่าวว่า “นั่นผี” และพวกเขาร้องออกมาเพราะความกลัว

27 แต่ในทันใดนั้นพระเยซูตรัสกับพวกเขา โดยกล่าวว่า “จงชื่นใจเถิด คือเราเองอย่ากลัวเลย”

เปโตรสงสัย

และจมลง

28 และเปโตรทูลตอบพระองค์ และกล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แล้ว ขอทรงส่งข้าพระองค์ให้เดินบนน้ำมาหาพระองค์”

29 และพระองค์ตรัสว่า “มาเถิด” และเมื่อเปโตรลงมาจากเรือแล้ว เขาก็เดินบนน้ำ เพื่อไปหาพระเยซู

30 แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรง เขาก็กลัว และเมื่อกำลังจะจม เขาก็ร้องออกมา โดยทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย”

(19) 1 ซมอ 9:13; มธ 15:36; มก 6:41; 8:7; 14:22; ลก 24:30; กจ 27:35; รม 14:6

(23) มก 6:46; ลก 9:28; ยน 6:15-16

(26) โยบ 9:8 (27) กจ 23:11; 27:22, 25, 36

31 และในทันใดนั้นพระเยซูทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออก และจับเขาไว้ และตรัสกับเขาว่า “โอ เจ้า คนมีความเชื่อน้อย เจ้าสงสัยทำไม”

32 และเมื่อพระองค์กับเปโตรเข้ามาในเรือแล้ว ลมก็สงบลง

33 แล้วเขาทั้งหลายที่อยู่ในเรือจึงมาและนมัสการพระองค์ โดยทูลว่า “แท้จริงแล้วพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

34 และเมื่อพวกเขาข้ามฟากไปแล้ว พวกเขาก็มาถึงแผ่นดินเยนเนซาเรท

35 และเมื่อผู้คนในสถานที่นั้นได้ทราบเกี่ยวกับพระองค์แล้ว พวกเขาก็ส่งไปทั่วทั้งแผ่นดินนั้นโดยรอบ และพาบรรดาคนที่เปโตรรักษาหาหาพระองค์

36 และทูลอ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้พวกเขาได้แตะต้องเพียงชายเสื้อผ้าของพระองค์เท่านั้น และทุกคนที่ได้แตะต้องแล้วก็หายเป็นปกติอย่างสมบูรณ์

บทที่ 15

ทรงว่ากล่าวพวกธรรมาจารย์

และพวกฟาริสี

(มก 7:1-23)

1 แล้วพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ซึ่งมาจากกรุงเยรูซาเล็ม มาหาพระเยซู โดยกล่าวว่า

2 “ทำไมพวกสาวกของท่านจึงละเมิดประเพณีของพวกผู้อาวุโส ด้วยว่าพวกเขามิได้ล้างมือของตนเมื่อพวกเขารับประทานอาหาร”

3 แต่พระองค์ทรงตอบและตรัสกับพวก

เขาว่า “ทำไมพวกท่านจึงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าโดยประเพณีของพวกท่านด้วยเล่า

4 เพราะพระเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้ โดยตรัสว่า ‘จงให้เกียรติแก่บิดาและมารดาของเจ้า’ และ ‘ผู้ใดแช่งด่าบิดาหรือมารดาของตน จงให้ผู้นั้นถูกประหารชีวิต’

5 แต่พวกท่านกล่าวว่า ‘ผู้ใดก็ตามจะกล่าวแก่บิดาของตนหรือมารดาของตนว่า ‘สิ่งใดก็ตามจากข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นของถวายแล้ว’

6 และไม่ให้เกียรติบิดาของตนหรือมารดาของตน เขาจะเป็นไท’ อย่างนั้นแหละท่านทั้งหลายทำให้พระบัญญัติของพระเจ้าไม่มีผลกระทบใด ๆ โดยประเพณีของพวกท่าน

7 ท่านทั้งหลาย พวกคนหน้าซื่อใจคด อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกท่านถูกแล้ว โดยกล่าวว่า

8 ‘ชนชาตินี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของพวกเขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของพวกเขา แต่ใจของพวกเขาอยู่ห่างไกลจากเรา

9 แต่พวกเขาซ่อนมัสการเราโดยไร้ประโยชน์ โดยสอนบรรดาบทบัญญัติของมนุษย์เป็นหลักคำสอนทั้งหลาย”

10 และพระองค์ทรงเรียกประชาชน และตรัสกับพวกเขาว่า “จงฟังและเข้าใจเถิด

11 มิใช่สิ่งซึ่งเข้าไปในปากจะทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่สิ่งซึ่งออกมาจากปากนั้น

(31) มธ 6:30; 8:26 (33) สดต 2:7; มธ 16:16; มก 1:1; ลก 4:41; ยน 1:49; กจ 8:37 (34) มก 6:53; ลก 5:1 (36) มธ 9:20; มก 3:10 (1) มก 7:1; ยน 1:19; กจ 25:7 (2) มก 7:5 (4) อพย 20:1; ลนต 19:3; พบญ 5:16 (5) มก 7:11-12 (7) มก 7:6 (8) สดต 78:36; อสย 29:13 (9) อสย 29:13 (10) มก 7:14 (11) กจ 10:15

สิ่งนี้ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน”

12 แล้วพวกสาวกของพระองค์มา และทูลพระองค์ว่า “พระองค์ทรงทราบแล้วหรือว่า พวกฟาริสีสะดุดหลังจากพวกเขา ได้ยินคำตรัสนี้”

13 แต่พระองค์ทรงตอบและตรัสว่า “พืชทุกต้นซึ่งพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์มิได้ทรงปลูกไว้ จะถูกถอนรากเสีย

14 จงปล่อยพวกเขาไปเถิด พวกเขาเป็นพวกผู้นำตาบอดของคนตาบอด และถ้าคนตาบอดนำทางคนตาบอด ทั้งคู่จะตกลงไปในคูน้ำ”

15 แล้วเปโตรตอบและทูลพระองค์ว่า “ขอโปรดอธิบายคำอุปมานี้แก่พวกข้าพระองค์”

16 และพระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายยังปราศจากความเข้าใจด้วยหรือ

17 ท่านทั้งหลายยังไม่เข้าใจหรือว่า สิ่งใดก็ตามซึ่งเข้าไปในปากก็ลงไปท้อง และถูกถ่ายออกลงสู่ส้วมไป

18 แต่สิ่งเหล่านั้นซึ่งออกจากปากก็ออกมาจากใจ และสิ่งเหล่านั้นทำให้มนุษย์เป็นมลทิน

19 เพราะออกมาจากใจมีบรรดาความคิดชั่วร้าย การฆาตกรรม การเล่นชู้ การลวงประเพณี การลัทธิขโมย การเป็นพยานเท็จ การพุดหมิ่นประมาท

20 สิ่งเหล่านี้เป็นบรรดาสิ่งซึ่งทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่ที่จะรับประทานด้วยมือที่ยังไม่ได้ล้าง ไม่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน”

ลูกสาวของหญิงชาติคานาอัน

ได้รับการรักษาให้หาย

(มก 7:24-30)

21 แล้วพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่น และเข้าไปในเขตแดนแห่งเมืองไทระและเมืองไซดอน

22 และดูเถิด หญิงชาวคานาอันคนหนึ่งออกมาจากเขตแดนเดียวกันนั้น และร้องทูลต่อพระองค์ โดยทูลว่า “ขอโปรดเมตตาข้าพระองค์เถิด โอ พระองค์เจ้าข้า พระองค์ผู้ทรงเป็นบุตรชายของดาวิด ลูกสาวของข้าพระองค์ถูกรังควานอย่างหนักด้วยผีตนหนึ่ง”

23 แต่พระองค์ไม่ทรงตอบนางสักคำเดียว และพวกสาวกของพระองค์มาและอ้อนวอนพระองค์ โดยทูลว่า “โล่งนางไปเสียเถิด เพราะนางรบกวนตามพวกเรา”

24 แต่พระองค์ทรงตอบและตรัสว่า “เรามีได้ถูกส่งมาหาผู้ใด เว้นแต่แกะที่หลงหายไปยังวงศ์วานแห่งอิสราเอล”

25 แล้วหญิงคนนั้นก็มาและนมัสการพระองค์ โดยทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดช่วยข้าพระองค์เถิด”

26 แต่พระองค์ทรงตอบและตรัสว่า “ไม่สมควรที่จะเอาอาหารของลูก ๆ และโยนอาหารนั้นให้แก่พวกสุนัข”

27 และผู้หญิงนั้นทูลว่า “จริงพระองค์เจ้าข้า แต่พวกสุนัขนั้นย่อมกินเศษอาหารซึ่งตกจากโต๊ะนายทั้งหลายของพวกมัน”

28 แล้วพระเยซูทรงตอบและตรัสกับนางว่า “โอ หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็ยิ่ง

(13) อสย 60:21 (14) อสย 9:16 (15) มก 7:17 (16) มธ 16:9

(17) 1 คร 6:13 (18) มธ 12:34 (19) ปฐก 6:5 (21) มก 7:24-30 (22) มธ 1:1

(24) มธ 10:5-6; รม 15:8 (26) มธ 7:6; ฟป 3:2 (28) ลก 7:9

ใหญ่ ให้เป็นไปตามที่เจ้าปรารภเถิด”
และลูกสาวของนางก็หายเป็นปกติตั้งแต่
ชั่วโมงนั้นเอง

ทรงรักษาฝูงชนให้หายจากโรค

(มก 7:31-37)

29 และพระเยซูจึงเสด็จไปจากที่นั่น และ
เข้ามาใกล้ทะเลกาลิลี และเสด็จขึ้นไปบน
ภูเขา และประทับที่นั่น

30 และประชาชนเป็นอันมากมาหาพระ
องค์ พร้อมกับพวกเขามีคนเหล่านั้นที่
เป็นคนง่อย คนตาบอด คนใบ้ คนพิการ
และคนอื่น ๆ อีกมากมาย และวางพวก
เขาลงแทบบาทของพระเยซู และพระ
องค์ทรงรักษาพวกเขาให้หาย

31 จนถึงขนาดที่คนเหล่านั้นอัศจรรย์ใจ
เมื่อพวกเขาเห็นคนใบ้พูดได้ คนพิการ
หายเป็นปกติ คนง่อยเดินได้ และคนตา
บอดมองเห็นได้ และเขาทั้งหลายก็ถวาย
สง่าราศีแด่พระเจ้าแห่งอิสราเอล

ทรงเลี้ยงอาหารคนสี่พันคน

(มก 8:1-9)

32 แล้วพระเยซูทรงเรียกพวกสาวกของ
พระองค์มาหาพระองค์ และตรัสว่า “เรา
มีความกรุณาต่อคนเหล่านี้ เพราะพวกเขา
ค้างอยู่กับเราเป็นเวลาสามวันแล้วตอนนี้
และไม่มีอาหารกิน และเราจะไม่ส่งพวก
เขาไปเมื่อยังอดอาหารอยู่ เกรงว่าพวกเขา
จะสิ้นแรงลงตามทาง”

33 และพวกสาวกของพระองค์ทูลพระ
องค์ว่า “ในถิ่นทุรกันดารนี้พวกเราจะหา
อาหารจากที่ไหนพอเพื่อเลี้ยงคนเป็นอัน

มากขนาดนี้ให้อิ่มได้”

34 และพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “พวก
ท่านมีขนมปังกี่ก้อน” และพวกเขาทูลว่า
“มีเจ็ดก้อนกับปลาเล็ก ๆ สองสามตัว”

35 และพระองค์ตรัสสั่งประชาชนให้นั่ง
ลงบนพื้นดิน

36 และพระองค์ทรงรับขนมปังเจ็ดก้อน
นั้นและปลาเหล่านั้นมา และทรงขอบพระ
คุณ และทรงหักอาหารเหล่านั้น และส่ง
ให้พวกสาวกของพระองค์ และพวกสาวก
ก็แจกให้ประชาชน

37 และเขาทั้งหลายได้รับประทานทุกคน
และอิ่ม และพวกเขาเก็บเศษอาหารที่ยัง
เหลือนั้นไว้ได้เจ็ดกระบุงเต็ม

38 และพวกเขาที่ได้รับประทานนั้นมี
ผู้ชายสี่พันคน นอกจากพวกผู้หญิงและ
เด็ก ๆ

39 และพระองค์ทรงส่งประชาชนให้กลับ
ไป และเสด็จลงเรือ และเข้ามาในเขต
แดนแห่งเมืองมักดาลา

บทที่ 16

พวกฟาริสีหน้าซื่อใจคด

ร้องขอหมายสำคัญ

(มก 8:10-12)

1 พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีได้มาเช่นกัน
และทดลองโดยขอร้องให้พระองค์สำแดง
หมายสำคัญอันหนึ่งจากสวรรค์ให้แก่พวก
เขา

2 พระองค์ทรงตอบและตรัสกับพวกเขา
ว่า “เมื่อถึงเวลาเย็นแล้ว ท่านทั้งหลาย
กล่าวว่า ‘อากาศจะโปร่งดี เพราะฟ้าสี

(29) มธ 4:18; มก 7:31-37 (30) อสย 35:5-6; มธ 11:5; มก 7:25; ลก 7:22, 38 (31) ลก 5:25-26; 19:37

(32) มก 8:1-10 (33) 2 พกษ 4:43 (36) 1 ซมอ 9:13; มธ 14:19; ลก 22:17; ยน 6:11, 23; กจ 27:35

(39) มก 8:10 (1) มธ 12:38; มก 8:11; ลก 11:16

แดง’

3 และในเวลาเช้าว่า ‘วันนี้จะเกิดพายุฝน เพราะฟ้าสีแดงและมัว’ โอ ท่านทั้งหลาย พวกคนหน้าซื่อใจคด ท่านทั้งหลาย สามารถแยกแยะผิวหน้าของท้องฟ้านี้ได้ แต่ท่านทั้งหลายไม่สามารถแยกแยะบรรดาหมายสำคัญแห่งกาลสมัยต่าง ๆ

4 คนชั่วอายุที่ชั่วและเล่นซู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่มันเลย เว้นแต่หมายสำคัญของโยนาห์ ศาสดาพยากรณ์” และพระองค์ทรงทิ้งพวกเขาไว้ และเสด็จจากไป

5 และเมื่อพวกสาวกของพระองค์มาถึงฝั่งข้ามโน้น พวกเขาได้ลืมนำขนมปังไป

เชื่อเป็นสัญลักษณ์แห่งคำสอนที่ผิด

(มก 8:13-21)

6 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า “จงเอาใจใส่และระวังเชื่อของพวกฟาริสีและของพวกสะดูสีให้ดี”

7 และพวกเขายกเหตุผลกันในท่ามกลางพวกเขาเอง โดยกล่าวว่า “นี่เป็นเพราะว่าพวกเราไม่ได้เอาขนมปังมา”

8 ซึ่งเมื่อพระเยซูทรงรับรู้แล้ว พระองค์ก็ตรัสกับพวกเขาว่า “โอ ท่านทั้งหลาย ผู้มีความเชื่อน้อย ทำไมพวกท่านจึงยกเหตุผลในท่ามกลางพวกท่านเอง เพราะว่าพวกท่านไม่ได้เอาขนมปังมา

9 พวกท่านยังไม่เข้าใจหรือ และจำไม่ได้หรือเรื่องขนมปังห้าก้อนกับคนห้าพันคนนั้น และพวกท่านได้เก็บกักกระบุง

10 หรือขนมปังเจ็ดก้อนกับคนสี่พันคน

นั้น และพวกท่านได้เก็บกักกระบุง

11 ทำไมพวกท่านไม่เข้าใจว่า เรามิได้กล่าวกับพวกท่านเรื่องขนมปัง แต่เพื่อพวกท่านจะระวังเชื่อของพวกฟาริสีและของพวกสะดูสีให้ดี”

12 แล้วพวกเขาก็เข้าใจว่า พระองค์มิได้สั่งพวกเขาให้ระวังเชื่อขนมปัง แต่ให้ระวังหลักคำสอนของพวกฟาริสีและของพวกสะดูสี

การยอมรับอันยิ่งใหญ่ของเปโตร

13 เมื่อพระเยซูเสด็จเข้ามาในเขตแดนแห่งเมืองซีซารียาฟีลิปปี พระองค์ก็ทรงถามพวกสาวกของพระองค์ โดยตรัสว่า “คนทั้งหลายพูดกันว่า เราซึ่งเป็นบุตรมนุษย์คือผู้ใด”

14 และพวกเขาทูลว่า “บางคนว่าพระองค์ทรงเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่น ๆ ว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์”

15 พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “แต่พวกท่านว่าเราเป็นผู้ใด”

16 และซีโมนเปโตรตอบและทูลว่า “พระองค์ทรงเป็นพระคริสตนั้น พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”

พระคริสต์เป็นรากฐานแห่งคริสตจักร

17 และพระเยซูทรงตอบและตรัสกับเขาว่า “ท่านได้รับพร ซีโมนบุตรชายของโยนาเอย เพราะว่าเนื้อหนังและโลหิตมิได้เปิดเผยสิ่งนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ต่างหาก

(4) สภษ 30:12; มธ 12:39 (5) มก 8:14 (6) มก 8:15; ลก 12:1 (9) มธ 14:15-21; มก 6:30-44

(10) มธ 15:32; มก 8:1-9 (13) มก 8:27; ลก 9:18 (14) มธ 14:2; 21:11; ลก 9:7-9

(15) ยน 6:67 (16) มธ 14:33; มก 8:29 (17) มธ 11:27; 1 คร 2:10

18 และเรากล่าวแก่ท่านด้วยว่า ท่านคือ เปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูทั้งหลายแห่งนรกจะไม่มีชัยชนะต่อคริสตจักรนั้นเลย

19 และเราจะมอบบรรดาอานุภาพของอาณาจักรแห่งสวรรค์ให้แก่ท่าน และสิ่งใดก็ตามที่ท่านจะผูกมัดบนแผ่นดินโลก ก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์ และสิ่งใดก็ตามที่ท่านจะปล่อยบนแผ่นดินโลก ก็จะถูกปล่อยในสวรรค์”

20 แล้วพระองค์ทรงกำชับพวกสาวกของพระองค์ว่า พวกเขาไม่ควรบอกผู้ใดว่า พระองค์ทรงเป็นพระเยซูผู้เป็นพระคริสต์นั้น

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึง

การถูกตรึงที่กางเขน

และการเป็นขึ้นมาจากพระองค์

(มก 8:31-38; ลก 9:22-27)

21 ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูทรงเริ่มสำแดงแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า พระองค์จะต้องเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และจะทนทุกข์หลายประการจากพวกผู้อาวโส และพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ และจะถูกประหารชีวิตเสีย และจะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สาม

22 แล้วเปโตรจับพระองค์ไว้ และเริ่มทูลท้วงพระองค์ โดยทูลว่า “ให้สิ่งนี้อยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด พระองค์เจ้าข้า สิ่งนี้จะไม่เกิดขึ้นแก่พระองค์เลย”

23 แต่พระองค์ทรงหันพระพักตร์ และตรัสกับเปโตรว่า “เจ้าจงถอยไปข้างหลัง

เรา ซาตานเอ๋ย เจ้าเป็นเครื่องกีดขวางแก่เรา เพราะเจ้าไม่มีความคิดอยู่ที่สิ่งต่าง ๆ ที่เป็นของพระเจ้า แต่สิ่งเหล่านั้นที่เป็นของมนุษย์”

24 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “ถ้าผู้ใดปรารถนาจะตามเรา มา ให้ผู้นั้นปฏิเสธตัวเอง และรับแบกกางเขนของตน และตามเรา”

25 เพราะว่าผู้ใดก็ตามที่ปรารถนาจะเอาชีวิตของตนรอด จะเสียชีวิตนั้น และผู้ใดก็ตามที่ปรารถนาจะเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เรา ก็จะพบชีวิตนั้น

26 เพราะผู้ใดจะได้ประโยชน์อะไร ถ้าผู้นั้นจะได้โลกทั้งสิ้น และต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตนเอง หรือผู้นั้นจะเอาอะไรมาแลกกับจิตวิญญาณของตน

27 ด้วยว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระบิดาของพระองค์ พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ และเวลานั้นพระองค์จะประทานบำเหน็จแก่ทุกคนตามบรรดาการงานของคน ๆ นั้น

28 เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีบางคนที่ยืนอยู่ที่นี่ ซึ่งจะไม่ลิ้มรสแห่งความตาย จนกว่าพวกเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในราชอาณาจักรของท่าน”

บทที่ 17

การจำแลงพระกายของพระคริสต์

เป็นภาพของการเสด็จกลับมา

อันรุ่งโรจน์ของพระคริสต์

1 และหลังจากหกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของ

(18) โยบ 38:17; สดด 9:13 (19) มธ 18:18 (20) ลก 9:21 (21) ลก 9:22; 18:31 (23) รม 8:7

(24) 2 ทธ 3:12; 1 ปต 2:21 (25) ยน 12:25 (26) สดด 49:7-8; ลก 12:20-21

(27) ดนล 7:10; มก 8:38; รม 2:6 (28) ลก 9:27 (1) มก 9:2-8

ยากอบ และพาพวกเขาขึ้นไปบนภูเขาสูง แต่ลำพัง

2 และพระกายของพระองค์ก็ถูกเปลี่ยนไปต่อหน้าพวกเขา และพระพักตร์พระองค์ก็ทอแสงเหมือนดวงอาทิตย์ และเสื้อผ้าของพระองค์ก็ขาวผ่องดุจแสงสว่าง

3 และดูเถิด โมเสสและเอลียาห์ก็มาปรากฏแก่พวกเขา กำลังเฝ้าสนทนากับพระองค์

4 แล้วเปโตรจึงตอบและทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ซึ่งพวกข้าพระองค์อยู่ที่นี้ ก็ดี ถ้าพระองค์ทรงพระประสงค์ ให้พวกข้าพระองค์ทำพลบสามหลังที่นี้ สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง และสำหรับโมเสสหลังหนึ่ง และสำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง”

5 ขณะที่เปโตรยังทูลอยู่ ดูเถิด เมฆสุกใสก้อนหนึ่งมาปกคลุมพวกเขาไว้ และดูเถิด มีพระสุรเสียงหนึ่งออกมาจากเมฆนั้น ซึ่งตรัสว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา ผู้ซึ่งเราโปรดปรานมาก เจ้าทั้งหลายจงฟังท่านเถิด”

6 และเมื่อพวกเขาได้ยินพระสุรเสียงนั้นแล้ว พวกเขาก็ชบหน้าของตนกราบลง และกลัวยิ่งนัก

7 และพระเยซูเสด็จมาและถูกต้องพวกเขา และตรัสว่า “จงลุกขึ้นเถิด และอย่ากลัวเลย”

8 และเมื่อพวกเขาเงยหน้าของตนขึ้นดู พวกเขาก็ไม่เห็นผู้ใด ยกเว้นพระเยซูองค์เดียว

9 และขณะที่พวกเขาลงมาจากภูเขา พระ

เยซูทรงกำชับพวกเขา โดยตรัสว่า “อย่าบอกเรื่องนี้แก่ผู้ใด จนกว่าบุตรมนุษย์จะเป็นขึ้นมาจากความตาย”

10 และพวกสาวกของพระองค์ก็ทูลถามพระองค์ โดยทูลว่า “แล้วทำไมพวกธรรมาจารย์จึงกล่าวว่า เอลียาห์จะต้องมาก่อน”

11 และพระเยซูทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “แท้จริง เอลียาห์ต้องมาก่อน และทำให้สิ่งสารพัดกลับคืนสู่สภาพเดิม

12 แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และพวกเขาไม่รู้จักท่าน แต่ได้ทำแก่ท่านสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาได้ปรารณา บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์จากพวกเขาเช่นเดียวกัน”

13 แล้วพวกสาวกจึงเข้าใจว่า พระองค์ได้ตรัสแก่พวกเขาเล็งถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

อัครทูตเก้าคนขาดฤทธิ์อำนาจ

ที่จะรักษาให้หาย

(มก 9:14-29)

(ลก 9:37-43)

14 และเมื่อพระเยซูกับพวกสาวกมาถึงประชาชนแล้ว มีชายคนหนึ่งมาหาพระองค์ โดยคุกเข่าลงต่อพระองค์ และทูลว่า

15 “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาแก่บุตรชายของข้าพระองค์ ด้วยว่าเขาเป็นคนบ้า และมีความทุกข์เวทนามาก เพราะเขาตกไฟบ่อย ๆ และตกน้ำบ่อย ๆ

16 และข้าพระองค์ได้พาเขามาหาพวกสาวกของพระองค์ และพวกเขารักษาเขา

(5) พบญ 18:15; อสย 42:1; มธ 3:17; มก 1:11; ลก 3:22; ยน 12:28 (6) 2 ปต 1:18 (7) ดนล 8:18

(10) มลค 4:5; มธ 11:14; 16:14; มก 9:11 (11) มลค 4:6; ลก 1:17

(12) มธ 11:14; 14:3; 16:21; มก 9:12-13 (13) มธ 11:14 (14) มธ 17:14-19; มก 9:14-28

ให้หายไม่ได้”

17 แล้วพระเยซูทรงตอบและตรัสว่า “โอ คนชั่วอายุที่ขาดความเชื่อและมีทริชัว เราจะต้องอยู่กับท่านทั้งหลายนานเท่าใด เราจะต้องอดทนกับท่านทั้งหลายนานเท่าใด จงพาเด็กนั้นมาหาเราที่นี่เถิด”

18 และพระเยซูตรัสห้ามผืนนั้น และมันก็ออกไปจากเขา และเด็กนั้นก็หายเป็นปกติตั้งแต่ชั่วโมงนั้นเอง

19 แล้วพวกสาวกมาเฝ้าพระเยซูเป็นการส่วนตัว และทูลว่า “ทำไมพวกข้าพระองค์ขับผืนนั้นออกไม่ได้”

20 และพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “เพราะเหตุความไม่เชื่อของพวกท่าน เพราะเรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดมัสตาร์ดเมล็ดหนึ่ง พวกท่านจะกล่าวแก่ภูเขานี้ว่า ‘จงเลื่อนจากที่นี่ไปยังสถานที่โน้น’ และมันก็จะเลื่อน และไม่มีสิ่งใดที่จะเป็นไปไม่ได้สำหรับพวกท่านเลย

21 แต่ผีชนิดนี้จะไม่ยอมออก เว้นแต่โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร”

พระเยซูทรงพยากรณ์อีกครั้ง

ถึงการทรยศพระองค์

การสิ้นพระชนม์และการเป็นขึ้นมา

(มก 9:30-32; ลก 9:43-45)

22 และขณะที่พระองค์กับพวกสาวกอ้ายอยู่ในแคว้นกาลิลี พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “บุตรมนุษย์จะถูกทรยศให้อยู่ในมือของคนทั้งหลาย

23 และเขาทั้งหลายจะประหารชีวิตท่าน

เสีย และในวันที่สามท่านจะถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่” และพวกสาวกก็เป็นทุกข์ยิ่งนัก

การอัศจรรย์เรื่องเงินค่าบำรุงพระวิหาร
24 และเมื่อพระองค์กับพวกสาวกมาถึงเมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว พวกคนเก็บค่าบำรุงพระวิหารมาหาเปโตร และกล่าวว่า “อาจารย์ของพวกท่านไม่เสียค่าบำรุงพระวิหารหรือ”

25 เปโตรกล่าวว่า “เสีย” และเมื่อเปโตรเข้ามาในบ้าน พระเยซูทรงถามเขาก่อนโดยตรัสว่า “ท่านคิดอะไร ซีโมนเอ๋ย บรรดาภักษัตริย์ของแผ่นดินโลกเก็บภาษีหรือส่วยจากผู้ใด จากโอรสทั้งหลายของพระองค์เอง หรือจากพวกคนต่างชาติ”

26 เปโตรทูลพระองค์ว่า “จากพวกคนต่างชาติ” พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ถ้าเช่นนั้นโอรสทั้งหลายก็เป็นไท

27 แต่อย่างไรก็ตาม เกรงว่าเราทั้งหลายทำให้พวกเขาสะดุด ท่านจงไปที่ทะเลและตักเบ็ด และจับปลาตัวแรกที่ขึ้นมาและเมื่อท่านเปิดปากของมันแล้ว ท่านจะพบเงินแผ่นหนึ่ง จงเอาเงินนั้น และให้แก่วางเงินสำหรับเรากับท่านเถิด”

บทที่ 18

พระเยซูทรงอธิบายถึงผู้เป็นใหญ่ที่สุด

(มก 9:33-37; ลก 9:46-48)

1 ในเวลาเดียวกันนั้นพวกสาวกมาเฝ้าพระเยซู โดยทูลว่า “ใครเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์”

2 และพระเยซูทรงเรียกเด็กเล็ก ๆ คน

(17) พบญ 32:5 (18) ลก 4:41 (20) มธ 21:21 (22) มธ 16:21; มก 8:31; ลก 9:22, 24

(23) มธ 26:22; ยน 16:6 (24) มก 9:33 (25) อสย 60:10-17

(1) มก 9:33-37; ลก 9:46-48; 22:24-27 (2) มธ 19:14; มก 10:14

หนึ่งมาหาพระองค์ และตั้งเขาไว้ในท่ามกลางพวกเขา

3 และตรัสว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจ และกลายเป็นเหมือนเด็กเล็ก ๆ พวกท่านจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้เลย

4 เหตุฉะนั้น ผู้ใดก็ตามที่จะถ่อมตัวลงเหมือนเด็กเล็กคนนี้ ผู้เดียวก็นั้นจะเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์

5 และผู้ใดก็ตามที่จะรับเด็กเล็กเช่นนี้คนหนึ่ง ในนามของเรา ก็รับเรา

6 แต่ผู้ใดก็ตามที่จะทำคนหนึ่งของผู้เล็กน้อยเหล่านี้ซึ่งเชื่อในเราให้หลงผิด ซึ่งจะเอาหินไม่ก้อนใหญ่ผูกที่คอของผู้นั้น และผู้นั้นจะถูกถ่วงน้ำในทะเลที่ลึกแห่งทะเลก็จะดีกว่า

7 วิบัติแก่โลกนี้เพราะบรรดาเหตุให้หลงผิด ด้วยว่าจำเป็นที่เหตุให้หลงผิดทั้งหลายมา แต่วิบัติแก่ผู้นั้นที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น

8 ฉะนั้นถ้ามือของท่านหรือเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดพวกมันออก และโยนพวกมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตเป็นน่ง่ายหรือเป็นคนมีอดทน ก็ยังดีกว่าการมีสองมือหรือสองเท้าที่จะถูกทิ้งเข้าไปไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์

9 และถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักมันออก และโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่าการมีสองตาที่จะถูกทิ้งเข้าไปไฟนรก

10 จงระวังให้ดีว่า ท่านทั้งหลายอย่า

เหยียดหยามคนหนึ่งในผู้เล็กน้อยเหล่านี้ เพราะเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ในสวรรค์พวกทูตสวรรค์ของเขาทั้งหลายมองดูพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์อยู่เสมอ

คำอุปมาเกี่ยวกับแกะที่หลงหายไป

(ลก 15:1-7)

11 เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยผู้ซึ่งได้หลงหายไปนั้นให้รอด

12 ท่านทั้งหลายคิดอย่างไร ถ้าผู้ใดมีแกะอยู่หนึ่งร้อยตัว และตัวหนึ่งในพวกแกะหลงหายไป ผู้นั้นจะไม่ละแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้ และขึ้นไปบนภูเขาทั้งหลาย และแสวงหาตัวซึ่งหายไปนั้นหรือ

13 และถ้าเขาพบแกะตัวนั้น เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เขาจะปดียินดีเรื่องแกะตัวนั้นยิ่งกว่าแกะเก้าสิบเก้าตัวซึ่งไม่ได้หลงหายไปนั้น

14 อย่างนั้นแหละ ไม่ได้เป็นน้ำพระทัยพระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ ที่คนหนึ่งของผู้เล็กน้อยเหล่านี้จะพินาศเลย

การปฏิบัติต่อพี่น้องที่ทำผิดต่อท่าน

15 ยิ่งกว่านั้น ถ้าพี่น้องของท่านคนหนึ่ง จะทำการละเมิดต่อท่าน จงไปและแจ้งข้อผิดพลาดของเขานั้นสองต่อสองท่านนั้น ถ้าเขาจะฟังท่าน ท่านก็ได้พี่น้องของท่านคืนมาแล้ว

16 แต่ถ้าเขาไม่ยอมฟังท่าน แล้วจงนำคนหนึ่งหรือสองคนไปพร้อมกับท่าน เพื่อในปากของพยานสองคนหรือสามคน ทุกคำ

(3) สดต 131:2; มธ 19:14; มก 10:14 (4) มธ 20:27 (5) มธ 10:42; ลก 9:48 (6) มก 9:42 (7) มธ 26:24 (8) มธ 5:29-30; มก 9:43, 45 (10) อสธ 1:14; สดต 34:7 (11) ลก 9:56; ยน 3:17 (12) มธ 18:12-14 (14) 1 ทธ 2:4 (15) ลนต 19:17; ลก 17:3; กท 6:1 (16) พบญ 17:6; ยน 8:17

จะเป็นหลักฐานได้

17 และถ้าเขาจะละเลยที่จะฟังคนเหล่านั้น จงไปแจ้งความนั้นต่อคริสตจักร แต่ถ้าเขาละเลยที่จะฟังคริสตจักร จงถือเสียว่า สำหรับท่าน เขาเป็นเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษี

18 เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านจะผูกมัดบนแผ่นดินโลก ก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์ และสิ่งใดก็ตามที่พวกท่านจะปล่อยบนแผ่นดินโลก ก็จะถูกปล่อยในสวรรค์

พระสัญญาสำหรับ

การอธิษฐานร่วมกัน

19 อีกครั้ง เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าสองคนในพวกท่านจะตกลงร่วมใจกันบนแผ่นดินโลกเกี่ยวกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ทั้งสองคนนั้นจะทูลขอ สิ่งนั้นจะถูกกระทำให้ทั้งสองคนนั้นโดยพระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์

20 ด้วยว่าสองคนหรือสามคนประชุมกันที่ไหน ๆ ในนามของเรา เราก็อยู่ท่ามกลางพวกเขาที่นั่น”

จงยกโทษให้ถ้าท่าน

อยากจะได้รับยกโทษ

(มก 11:25; ลก 17:3-4)

21 แล้วเปโตรมาหาพระองค์ และทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า พี่น้องคนหนึ่งของฉัน พระองค์จะกระทำบาปต่อข้าพระองค์สักกี่ครั้ง และข้าพระองค์ควรจะยกโทษให้เขาถึงเจ็ดครั้งหรือ”

22 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เรามีได้กล่าว

แก่ท่านว่า ถึงเจ็ดครั้ง แต่ถึงเจ็ดสิบครั้ง คุณด้วยเจ็ด

23 เหตุฉะนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์จึงเปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่ง ซึ่งทรงประสงค์จะคิดบัญชีกับบรรดาผู้รับใช้ของท่าน

24 และเมื่อท่านได้ตั้งต้นทำการคิดบัญชีนั้น คนหนึ่งถูกพามาเฝ้าท่าน ซึ่งเป็นหนี้ท่านหนึ่งหมื่นตะลันต์

25 แต่เพราะเขาไม่มีเงินจะใช้หนี้ เจ้านายของเขาจึงสั่งให้ขายตัวเขา กับภรรยาของเขา และลูก ๆ ของเขา และทั้งหมดที่เขา มีอยู่นั้น และชำระเงินใช้หนี้

26 ฉะนั้นผู้รับใช้คนนั้นจึงกราบลงและนมัสการท่าน โดยทูลว่า ‘ท่านเจ้าข้า ขอโปรดอดทนกับข้าพเจ้าเถิด และข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้นให้ท่าน’

27 แล้วเจ้านายของผู้รับใช้คนนั้นมีใจกรุณา และปล่อยตัวเขาไป และโปรดยกหนี้ให้เขา

28 แต่ผู้รับใช้คนเดียวที่นั่นออกไป และพบคนหนึ่งที่เป็นเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน ซึ่งเป็นหนี้เขาอยู่หนึ่งร้อยเดนาริอัน และเขาลงมือจับคนนั้น และบีบคอของคนนั้น โดยกล่าวว่า ‘จงใช้หนี้ที่เจ้าติดค้างอยู่ให้ข้า’

29 และเพื่อนผู้รับใช้คนนั้นได้กราบลงแทบเท้าของเขา และอ้อนวอนเขาว่า ‘ขอโปรดอดทนกับข้าเถิด และข้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้นให้เจ้า’

30 แต่เขาไม่ยอม แต่ไปและโยนผู้รับใช้

(17) รม 16:17; 1 คร 5:9; 2 ธส 3:6; 2 ยน 1:10 (18) มธ 16:19; ยน 20:22; 1 คร 5:4

(19) มธ 5:24; 1 ยน 3:22; 5:14 (20) กจ 20:7; 1 คร 14:26 (21) ลก 17:4

(22) มธ 6:14; มก 11:25; คส 3:13 (25) อพย 21:2; ลนต 25:39; 2 พกษ 4:1

คนนั้นเข้าไปในคุก จนกว่าผู้รับใช้คนนั้น
จะใช้หนี้ให้

31 ดังนั้นเมื่อพวกเพื่อนผู้รับใช้เห็นสิ่งที่
ได้ทำนั้น พวกเขาก็สลดใจยิ่งนัก และมา
และกราบทูลเจ้านายของพวกเขาสืบถึงทุกสิ่ง
ที่ได้ทำนั้น

32 แล้วเจ้านายของเขา หลังจากท่านได้
ทรงเรียกเขามา จึงกล่าวแก่เขาว่า “โอ เจ้า
ผู้รับใช้ชั่ว เราได้โปรดยกหนี้ทั้งหมดนั้น
ให้เจ้าแล้ว เพราะเจ้าได้อ่อนน้อมเรา

33 เจ้าควรจะมีความกรุณาต่อเพื่อนผู้รับ
ใช้ของเจ้าด้วย เหมือนเราได้สงสารเจ้ามิ
ใช่หรือ”

34 และเจ้านายของเขาก็กริ้ว และมอบ
เขาไว้แก่พวกเจ้าหน้าที่ให้ทรมาน จนกว่า
เขาจะชดใช้ทั้งหมดที่ติดค้างให้แก่ท่าน

35 พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์
จะทรงกระทำแก่ท่านทั้งหลายอย่างนั้น
ด้วย ถ้าท่านทั้งหลายแต่ละคนไม่ยกโทษ
บรรดาการละเมิดของพี่น้องของพวกท่าน
จากใจของพวกท่าน”

บทที่ 19

พระเยซูทรงเสด็จจากแคว้นกาลิลี

เข้าสู่แคว้นยูเดีย

1 และต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้
เสร็จแล้ว พระองค์ก็เสด็จออกจาก
แคว้นกาลิลี และเข้ามาในเขตแดนแห่ง
แคว้นยูเดียปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น

2 และประชาชนเป็นอันมากได้ตามพระ
องค์ไป และพระองค์ทรงรักษาพวกเขาให้
หายที่นั่น

พระเยซูทรงอธิบายอย่างละเอียด
ถึงเรื่องการหย่าร้าง

(มธ 5:31-32; มก 10:1-12)

(ลก 16:18)

3 พวกฟาริสีมาหาพระองค์ด้วย โดย
ทดลองพระองค์ และกล่าวแก่พระองค์ว่า
“ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุ
ใด ๆ ก็ตาม เป็นการถูกต้องตามพระราช
บัญญัติหรือไม่”

4 และพระองค์ทรงตอบและตรัสกับพวก
เขาว่า “พวกท่านไม่ได้อ่านหรือว่า ผู้ซึ่ง
ได้ทรงสร้างมนุษย์ในเริ่มแรกนั้น ‘ได้ทรง
สร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง’

5 และตรัสว่า ‘เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจาก
บิดามารดา และจะไปผูกพันเข้ากับภรรยา
ของเขา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออัน
เดียวกัน’

6 ดังนั้น เขาทั้งสองจึงไม่เป็นสองต่อไป
แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน เหตุฉะนั้นซึ่งพระ
เจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำ
ให้พรากจากกันเลย”

7 พวกเขาจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “ถ้า
อย่างนั้นทำไมโมเสสได้สั่งให้มอบหนังสือ
แห่งการหย่าให้ และให้หย่าภรรยาได้”

8 พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “โมเสสได้
ยอมให้ท่านทั้งหลายหย่าภรรยาของตน
เพราะเหตุความแข็งกระด้างแห่งใจของ
ท่านทั้งหลาย แต่ตั้งแต่เริ่มแรกนั้นก็มิได้
เป็นอย่างนั้น

9 และเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่
ตามที่จะหย่าภรรยาของตน หากไม่ใช่

(32) ลก 7:41-43 (35) สภษ 21:13; มธ 6:12; มก 11:26; ยก 2:13 (1) มธ 19:1-9; มก 10:1-12; ยน 10:40

(2) มธ 12:15 (4) ปฐก 1:27; มลค 2:15 (5) ปฐก 2:24; มก 10:5; อฟ 5:31

(7) พญ 24:1; มธ 5:31 (8) มลค 2:16; ฮบ 3:15 (9) มธ 5:32; มก 10:11

เพราะการล่องประเวณี และจะไปแต่งงานกับหญิงคนอื่น เขาก็เล่นซู้ และผู้ใดก็ตามที่แต่งงานกับหญิงซึ่งถูกหย่าแล้วนั้นก็เล่นซู้”

10 พวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า “ถ้ากรณีของผู้ชายเป็นเช่นนั้นกับภรรยาของเขา การสมรสก็ไม่ดีเลย”

11 แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “มิใช่ทุกคนสามารถรับถ้อยคำนี้ได้ ยกเว้นคนเหล่านั้นที่ได้ถูกมอบไว้ให้

12 ด้วยว่ามีชั้นที่บางคน ซึ่งเป็นชั้นที่ตั้งแต่กำเนิดจากกรรมมารดาของตน และมีชั้นที่บางคน ซึ่งถูกมนุษย์กระทำให้เป็นชั้นที่ และมีชั้นที่บางคน ซึ่งกระทำตัวเองให้เป็นชั้นที่ เพราะเห็นแก่อาณาจักรแห่งสวรรค์ ใครสามารถรับได้ ก็จงให้เขาได้รับเอาเถิด”

พระเยซูทรงอวยพระพร เด็กเล็ก ๆ

(มก 10:13-16; ลก 18:15-17)

13 แล้วมีพวกเด็กเล็ก ๆ ถูกพามาหาพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนพวกเขา และอธิษฐาน และพวกสาวกก็ห้ามปรามพวกเขาไว้

14 แต่พระเยซูตรัสว่า “จงยอมให้พวกเด็กเล็ก ๆ เข้ามาหาเรา และอย่าห้ามพวกเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์ย่อมเป็นของคนเช่นนั้น”

15 และพระองค์ทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนพวกเด็กเล็ก ๆ นั้น และเสด็จไปจากที่นั้น

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม

(มก 10:17-30; ลก 10:25-30)

16 และดูเถิด คนหนึ่งมาและทูลพระองค์ว่า “ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะต้องทำดีประการใดเพื่อข้าพเจ้าจะมีชีวิตนิรันดร์”

17 และพระองค์ตรัสกับเขาว่า “ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไมเล่า ไม่มีผู้ใดประเสริฐนอกจากพระองค์ผู้เดียว นั่นคือพระเจ้า แต่ถ้าท่านปรารถนาจะเข้าสู่ชีวิตก็จงรักษาพระบัญญัติทั้งหลายไว้”

18 เขาทูลพระองค์ว่า “คือพระบัญญัติข้อใดบ้าง” พระเยซูตรัสว่า “เจ้าอย่ากระทำการฆาตกรรม เจ้าอย่าเล่นซู้ เจ้าอย่าลักทรัพย์ เจ้าอย่าเป็นพยานเท็จ

19 จงให้เกียรติแก่บิดาของเจ้าและมารดาของเจ้า และเจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง”

20 คนหนุ่มนั้นทูลพระองค์ว่า “สิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ทุกประการตั้งแต่ยังหนุ่มของข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง”

21 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “ถ้าท่านปรารถนาจะเป็นคนดีพร้อม จงไปและขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่ และแจกจ่ายให้คนยากจน และท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ และจงมาและตามเราไป”

22 แต่เมื่อคนหนุ่มนั้นได้ยินถ้อยคำนั้น เขาก็จากไปเป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก

23 แล้วพระเยซูตรัสกับพวกสาวกของ

(10) สภษ 21:19 (11) 1 คร 7:2, 7, 9, 17 (12) 1 คร 7:32 (13) มธ 20:31; มก 10:13

(14) มธ 18:3; มก 10:15 (16) มธ 19:16-29; มก 10:17 (17) ลนต 18:5; พบญ 4:40 (18) อพย 20:13

(19) ลนต 19:18 (20) ฟป 3:6-7 (21) มธ 6:20; ลก 12:33 (23) มธ 13:22; มก 10:24

พระองค์ว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ด้วยความยากลำบาก

24 และอีกครั้ง เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ตัวอุจจะลอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า”

25 เมื่อพวกสาวกของพระองค์ได้ยินดังนั้น พวกเขาก็ประหลาดใจยิ่งนัก โดยทูลว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้”

26 แต่พระเยซูทอดพระเนตรดูพวกเขาและตรัสกับพวกเขาว่า “สำหรับมนุษย์สิ่งนี้เป็นไปไม่ได้ แต่สำหรับพระเจ้าสิ่งสารพัดก็เป็นไปได้”

พวกอัครทูตจะพิพากษา

อิสราเอลสิบสองเผ่า

27 แล้วเปโตรตอบและทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ตามพระองค์มา ฉะนั้นข้าพระองค์ทั้งหลายจึงจะได้อะไรบ้าง”

28 และพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พวกท่านซึ่งได้ตามเรามา ในการสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่คราวเมื่อบุตรมนุษย์จะนั่งในพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์นั้น พวกท่านจะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่เช่นกัน โดยพิพากษาคคนอิสราเอลสิบสองเผ่า

29 และทุกคนที่ได้สละบ้าน หรือพี่น้องชายหญิง หรือบิดามารดา หรือภรรยา หรือบุตรทั้งหลาย หรือที่ดิน เพราะเห็นแก่นามของเรา จะได้รับผลหนึ่งร้อยเท่า และจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก

30 แต่หลายคนที่เป็นคนต้นจะกลับเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น”

บทที่ 20

คำอุปมาเกี่ยวกับคนงานในสวนองุ่น

1 “ด้วยว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนผู้ขายคนหนึ่งที่เป็นเจ้าของบ้าน ซึ่งได้ออกไปเวลาเช้าตรู่เพื่อจ้างพวกคนงานเข้าไปในสวนองุ่นของตน

2 และเมื่อเขาได้ตกลงกับพวกคนงานว่า วันละหนึ่งเดนาเรียนแล้ว เขาจึงส่งพวกเขาให้เข้าไปในสวนองุ่นของเขา

3 และเขาก็ออกไปอีกประมาณเวลาสามโมงเช้า และเห็นคนอื่น ๆ ยืนอยู่เฉย ๆ ในตลาด

4 และกล่าวกับพวกเขาว่า ‘ท่านทั้งหลายจงเข้าไปในสวนองุ่นด้วยเถิด และสิ่งใดก็ตามที่ยุติธรรม เราจะให้พวกท่าน’ และพวกเขาก็ไปตามทางของพวกเขา

5 เขาก็ออกไปอีกประมาณเวลาเที่ยงวัน และเวลาบ่ายสามโมง และกระทำการเดียวกัน

6 และประมาณเวลาบ่ายห้าโมงเขาก็ออกไป และพบคนอื่น ๆ ยืนอยู่เฉย ๆ และกล่าวแก่พวกเขาว่า ‘ทำไมพวกท่านยืนอยู่ที่นี่เฉย ๆ ตลอดวัน’

7 พวกเขากล่าวแก่เขาว่า ‘เพราะไม่มีใครจ้างพวกข้าพเจ้า’ เขากล่าวแก่พวกเขาว่า ‘ท่านทั้งหลายจงเข้าไปในสวนองุ่นด้วยเถิด และสิ่งใดก็ตามที่ยุติธรรม พวกท่านจะได้รับสิ่งนั้น’

(26) ปฐก 18:14; กตว 11:23 (27) พบญ 33:9; มธ 4:20

(28) มธ 20:21; ลก 22:28-30 (29) มธ 6:33; มก 10:29

(30) มธ 20:16; 21:31-32; มก 10:31; ลก 13:30

8 ดังนั้น เมื่อมาถึงเวลาเย็น เจ้าของสวน
 อุ่นจึงกล่าวแก่คนต้นเรือนของเขาว่า ‘จง
 เรียกบรรดาคนงานมา และให้ค่าจ้างของ
 พวกเขาแก่เขาทั้งหลาย เริ่มต้นตั้งแต่คน
 สุดท้ายจนถึงคนแรก’

9 และเมื่อพวกเขาที่รับจ้างประมาณเวลา
 บ่ายห้าโมงนั้นมา พวกเขาก็ได้รับคนละ
 หนึ่งเดนาเรียน

10 แต่เมื่อพวกเขาคนแรก ๆ มา พวกเขา
 คาดว่าพวกเขาควรจะได้รับมากกว่านั้น
 และพวกเขาได้รับคนละหนึ่งเดนาเรียน
 เช่นกัน

11 และเมื่อพวกเขาได้รับเงินไปแล้ว
 พวกเขาก็บ่นต่อว่าเจ้าของบ้าน

12 โดยกล่าวว่า ‘คนเหล่านี้ที่มาหลังสุด
 ได้ทำงานแค่ชั่วโมงเดียว และท่านได้ให้
 พวกเขาเท่ากันกับพวกเรา ผู้ซึ่งได้แบก
 ภาระและความร้อนของกลางวัน’

13 แต่เจ้าของบ้านก็ตอบคนหนึ่งในพวก
 เขา และกล่าวว่า ‘สหายเอ๋ย เรามิได้ทำ
 ผิดใด ๆ แก่ท่านเลย ท่านได้ตกลงกับเรา
 แล้ววันละหนึ่งเดนาเรียนมิใช่หรือ’

14 จงเอาสิ่งที่เป็นของท่าน และไปตาม
 ทางของท่านเถิด เราปรารถนาที่จะให้คน
 ที่มาทำงานหลังสุดนี้เช่นเดียวกับท่าน

15 ไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือที่
 เราจะกระทำกับสิ่งที่เป็นของเราเองตาม
 ความปรารถนาของเรา แววดาของท่านชั่ว
 ร้ายเพราะเราใจดีหรือ’

16 อย่างนั้นแหละคนสุดท้ายจะกลับเป็น
 คนต้น และคนต้นจะกลับเป็นคนสุดท้าย

ด้วยว่าผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ถูก
 เลือกก็น้อย”

พระเยซูทรงพยากรณ์อีกครั้ง

ถึงการทรยศพระองค์

การสิ้นพระชนม์และการเป็นขึ้นมา

(มธ 12:38-42; 16:21-28)

(มธ 17:22-23)

(มก 10:32-34; ลก 18:31-34)

17 และพระเยซูกำลังเสด็จขึ้นไปยังกรุง
 เยรูซาเล็ม ขณะที่อยู่ตามหนทางได้พา
 พวกสาวกสิบสองคนไปแต่ลำพัง และตรัส
 กับพวกเขาว่า

18 “ดูเถิด เราทั้งหลายขึ้นไปยังกรุงเยรู-
 ซาเล็ม และบุตรมนุษย์จะถูกทรยศให้
 แก่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์
 และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย

19 และจะมอบท่านไว้กับพวกคนต่างชาติ
 เพื่อให้เยาะเย้ย และเพื่อเฆี่ยนตี และเพื่อ
 ให้ตรึงท่านไว้ที่กางเขน และวันที่สามท่าน
 จะเป็นขึ้นมาใหม่”

มารดาคนหนึ่งทูลขอความยิ่งใหญ่

ให้แก่บุตรชายของนาง

(มก 10:35-45)

20 แล้วมารดาของบุตรทั้งหลายของเศ-
 เบดี พร้อมกับบุตรชายทั้งสองของนาง
 มาเฝ้าพระองค์ โดยนัยสการพระองค์
 และทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระองค์

21 และพระองค์ตรัสกับนางว่า “ท่าน
 ปรารถนาอะไร” นางทูลพระองค์ว่า “ขอ
 โปรดอนุญาตให้บุตรชายทั้งสองของข้า
 พระองค์นั่งในราชอาณาจักรของพระองค์”

(15) พบญ 15:9; สภษ 23:6; มธ 6:23; มก 7:22; รม 9:20-21

(16) มธ 19:30; 22:14; มก 10:31; ลก 13:30 (17) มธ 20:17-19; มก 10:32-34; ลก 8:31-33; ยน 12:12

(18) มธ 16:21 (19) มธ 26:67 (20) มธ 4:21; มก 10:35-45 (21) มธ 19:28

เบื้องขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เบื้องซ้ายคนหนึ่ง”

22 แต่พระเยซูทรงตอบและตรัสว่า “พวกท่านไม่ทราบว่าคุณท่านขออะไร พวกท่านสามารถเต็มจากถ้วยที่เราจะดื่ม นั้นได้หรือ และรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่เรารับนั้นได้หรือ” พวกเขาทูลพระองค์ว่า “พวกข้าพระองค์สามารถทำได้”

23 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “แท้จริงพวกท่านจะเต็มจากถ้วยของเรา และรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่เรารับนั้น แต่ที่จะนั่งข้างขวามือของเรา และข้างซ้ายมือของเรานั้น ไม่ใช่กิจของเราที่จะมอบให้ แต่จะประทานให้แก่คนทั้งหลายที่พระบิดาของเราทรงจัดเตรียมไว้สำหรับพวกเขา”

24 และเมื่อสาวกสิบคนนั้นได้ยินสิ่งนี้แล้ว พวกเขาก็มีความโกรธเคืองต่อพี่น้องสองคนนั้น

25 แต่พระเยซูทรงเรียกเขาทั้งหลายมาหาพระองค์ และตรัสว่า “ท่านทั้งหลายทราบอยู่ว่า พวกผู้ครอบครองของพวกคนต่างชาติย่อมปกครองเหนือพวกเขา และคนทั้งหลายที่เป็นใหญ่ก็ใช้อำนาจเหนือพวกเขา

26 แต่จะไม่ใช่อย่างนั้นในท่ามกลางพวกท่าน แต่ผู้ใดก็ตามที่ใครจะเป็นใหญ่ในท่ามกลางพวกท่าน จงให้ผู้นั้นเป็นผู้ปรนนิบัติของท่านทั้งหลาย

27 และผู้ใดก็ตามที่ใครจะเป็นเอกเป็นต้นในท่ามกลางพวกท่าน จงให้ผู้นั้นเป็น

ผู้รับใช้ของท่านทั้งหลาย

28 เหมือนกับที่บุตรมนุษย์ได้มา มิใช่เพื่อรับการปรนนิบัติ แต่เพื่อจะปรนนิบัติ และเพื่อจะประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก”

ชายตาบอดสองคนได้รับการรักษาให้หาย

(มก 10:46-52; ลก 18:35-43)

29 และขณะที่พระองค์กับพวกสาวกออกไปจากเมืองเยรีโค ประชาชนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป

30 และดูเถิด ชายตาบอดสองคนกำลังนั่งอยู่ริมหนทาง เมื่อเขาทั้งสองได้ยินว่าพระเยซูเสด็จผ่านมา จึงร้องออกมา โดยทูลว่า “ขอทรงพระเมตตาพวกข้าพระองค์เถิด โอ พระองค์เจ้าข้า พระองค์ผู้เป็นบุตรชายของดาวิด”

31 และประชาชนก็ห้ามเขาทั้งสอง เพราะเขาทั้งสองควรนิ่งเสีย แต่เขาทั้งสองยังร้องขึ้นอีก โดยทูลว่า “ขอทรงพระเมตตาพวกข้าพระองค์เถิด โอ พระองค์เจ้าข้า พระองค์ผู้เป็นบุตรชายของดาวิด”

32 และพระเยซูประทับยืนอยู่ และเรียกเขาทั้งสองมา และตรัสว่า “ท่านทั้งสองใครจะให้เราทำอะไรแก่พวกท่าน”

33 เขาทั้งสองทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอให้ดวงตาของพวกข้าพระองค์ถูกเปิด”

34 ดังนั้นพระเยซูจึงมีพระทัยกรุณาต่อเขาทั้งสอง และทรงถูกต้องดวงตาของเขาทั้งสอง และในทันใดนั้นดวงตาของเขาทั้งสอง

(22) อสย 51:17; ยรม 49:12 (23) กจ 12:2; รม 8:17 (24) มก 10:41; ลก 22:24-25 (26) มธ 23:11

(27) มธ 18:4 (28) อสย 53:10-11; ดนล 9:24 (30) 2 ซมอ 7:14-17; สดด 89:3-5, 19-37; อสย 11:10

(31) มธ 19:13 (34) มธ 9:36; 14:14; 15:32; 18:27

สองก็ได้รับการมองเห็น และเขาทั้งสอง
ติดตามพระองค์ไป

บทที่ 21

**พระเยซูทรงเสด็จเข้าสู่
กรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัยชนะ**
(ศคย 9:9; มก 11:1-10)

(ลก 19:29-38; ยน 12:12-19)

1 และเมื่อพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้
กรุงเยรูซาเล็ม และมาถึงหมู่บ้านเบธฟายี
ถึงเชิงภูเขามะกอกเทศ แล้วพระเยซูทรง
ส่งสาวกสองคนไป

2 โดยตรัสกับพวกเขาว่า “จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าพวกท่าน และทันทีที่พวก
ท่านจะพบแม่ลาตัวหนึ่งผูกอยู่ และลูกลา
ตัวหนึ่งอยู่กับมัน จงแก้พวกมัน และจง
พวกมันมาให้เรา

3 และถ้าผู้ใดว่าอะไรแก่พวกท่าน พวก
ท่านจงกล่าวว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรง
ต้องการพวกมัน’ และเขาจะปล่อยให้พวก
มันมาทันที”

4 สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นได้เกิดขึ้น เพื่อสิ่งนี้จะ
สำเร็จซึ่งถูกกล่าวไว้โดยศาสดาพยากรณ์ผู้
นั้น ซึ่งกล่าวว่า

5 ‘ท่านทั้งหลายจงกล่าวแก่ธิดาแห่งศิโยน
ว่า ดูเถิด กษัตริย์ของเธอกำลังเสด็จมาหา
เธอ มีพระทัยอ่อนสุภาพ และทรงลาตัว
หนึ่งกับลูกลาตัวหนึ่งซึ่งเป็นลูกของลาตัว
หนึ่ง’

6 และสาวกทั้งสองคนนั้นก็ไป และกระทำ
ตามที่พระเยซูตรัสสั่งพวกเขาไว้

7 และจงแม่ลาตัวนั้นกับลูกลามาร และเอา

เสื้อผ้าของพวกเขามาปูบนหลังพวกมัน และ
พวกเขาให้พระองค์ทรงนั่งบนลาตัวนั้น
8 และประชาชนเป็นอันมากได้เอาเสื้อผ้า
ของตนปูตามหนทาง คนอื่น ๆ ก็ตัดกิ่ง
ไม้ทั้งหลายจากพวกต้นไม้ และมาปูกิ่งไม้
เหล่านั้นตามหนทาง

9 และประชาชนเหล่านั้นซึ่งเดินไปข้าง
หน้าและที่ตามมาข้างหลังก็โห่ร้องกัน
โดยกล่าวว่า “โฮซันนาแก่ราชโอรสของ
ดาวิด ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระ
นามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับพระ
พร’ โฮซันนาในที่สูงสุด”

10 และเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในกรุง
เยรูซาเล็มแล้ว ทั้งกรุงก็แตกตื่น โดย
กล่าวว่า “ท่านผู้นี้เป็นผู้ใด”

11 และประชาชนกล่าวว่า “นี่คือเยซู
ศาสดาพยากรณ์ของนาซาเร็ธแห่งแคว้น
กาลิลี”

พระเยซูทรงชำระล้างพระวิหาร เป็นครั้งที่สอง

(มก 11:15-18; ลก 19:45-47)

12 และพระเยซูได้เสด็จเข้าไปในพระ
วิหารของพระเจ้า และทรงขับไล่พวกเขา
ทุกคนที่ขายและซื้อในพระวิหารนั้น และ
คว้าโต๊ะทั้งหลายของบรรดาผู้รับแลกเงิน
กับบรรดาที่นั่งของคนเหล่านั้นที่ขายนก
เขาทั้งหลายเสีย

13 และตรัสกับพวกเขาว่า “มีเขียนไว้
แล้วว่า ‘นิเวศน์ของเราจะถูกเรียกว่าเป็น
นิเวศน์แห่งการอธิษฐาน’ แต่เจ้าทั้งหลาย
ได้กระทำให้นิเวศน์นั้นเป็น ‘ถ้ำของพวก

(1) ศคย 14:4; ลก 19:29-38 (5) ศคย 9:9 (6) มก 11:4 (7) 2 พกษ 9:13

(8) สดต 23:40 (9) สดต 118:25; มธ 23:39 (10) ยน 2:13, 15 (11) ยน 6:14; 7:40; 9:17

(12) พบท 14:25; มก 11:15-18 (13) อสย 56:7; ยรม 7:11

โจร”

14 และคนตาบอดกับคนง่อยมาหาพระองค์ในพระวิหาร และพระองค์ทรงรักษาพวกเขาให้หาย

15 และเมื่อพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ได้เห็นบรรดาสิ่งมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ และพวกเด็ก ๆ กำลังร้องในพระวิหาร และกล่าวว่า “โฮสัน-นาแก่ราชโอรสของดาวิด” เขาทั้งหลายก็แค้นเคือง

16 และกล่าวแก่พระองค์ว่า “ท่านไม่ได้ยินสิ่งที่คนเหล่านี้ร้องหรือ” และพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ได้ยินแล้ว พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือว่า ‘จากปากของเด็กทารกและพวกเด็กที่ยังดูดนม ท่านก็ได้รับคำสรรเสริญอันจริงแท้’”

17 และพระองค์ได้ทรงลงจากพวกเขาและเสด็จออกจากกรุงเข้าไปในหมู่บ้านเบธานี และพระองค์ทรงพักอยู่ที่นั่น ต้นมะเดื่อที่ถูกสาปแช่งได้เหี่ยวแห้งไป

(มก 11:12-14, 20-24)

18 บัดนี้ในเวลาเช้า ขณะที่พระองค์เสด็จกลับเข้าไปยังกรุง พระองค์ก็ทรงหิว

19 และเมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งอยู่ริมทาง พระองค์ก็ดำเนินเข้ามาถึงต้นนั้น และไม่ได้พบผลใด ๆ บนต้นนั้น มีแต่ใบไม้ทั้งหลายเท่านั้น และตรัสกับต้นมะเดื่อนั้นว่า “อย่าให้มีผลออกขึ้นบนเจ้า นับจากนี้เป็นต้นไป” และทันใดนั้นต้นมะเดื่อนั้นก็เหี่ยวแห้งไป

20 และเมื่อพวกสาวกได้เห็นดังนั้น พวกเขาก็ประหลาดใจ โดยกล่าวว่า “เป็นอย่างไรหนอดันมะเดื่อนั้นจึงเหี่ยวแห้งไปในทันใด”

21 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านมีความเชื่อและมิได้สงสัย พวกท่านจะไม่เพียงกระทำการนี้ซึ่งได้กระทำแก่ต้นมะเดื่อนี้ แต่ถ้าพวกท่านจะกล่าวแก่ภูเขานี้ด้วยว่า ‘เจ้าจงถอยไป และเจ้าจงถูกโยนเข้าไปในทะเล’ สิ่งนั้นก็จะถูกกระทำ

22 และสิ่งสารพัด สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านจะขอในการอธิษฐาน โดยมีความเชื่อ พวกท่านจะได้รับ”

พระเยซูทรงแต่งตั้ง

สิทธิอำนาจของพระองค์

(มก 11:27-33; ลก 20:1-8)

23 และเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในพระวิหารแล้ว พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้อาวุโสของประชาชนมาหาพระองค์ขณะที่พระองค์กำลังสั่งสอนอยู่ และกล่าวว่า “ท่านกระทำการเหล่านี้โดยสิทธิอำนาจอันใด และผู้ใดได้ให้สิทธิอำนาจนี้แก่ท่าน”

24 และพระเยซูทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “เราจะถามพวกท่านสักข้อหนึ่งด้วย ซึ่งถ้าพวกท่านบอกเรา เราก็จะบอกพวกท่านเหมือนกันว่าเรากระทำการเหล่านี้โดยสิทธิอำนาจอันใด

25 บัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากไหน มาจากสวรรค์หรือเป็นของมนุษย์” และ

(15) ยน 7:42 (16) สดต 8:2 (17) ยน 11:1, 18; 12:1 (18) มก 11:12 (19) มก 11:13 (20) มก 11:20

(21) มธ 17:20; 1 คร 13:2; ยก 1:6 (22) มธ 7:7-11; มก 11:24; ลก 11:9; ยน 15:7; ยก 5:16; 1 ยน 3:22

(23) อพย 2:14; มก 11:27-33; ลก 20:1-8; กจ 4:7; 7:27 (25) ยน 1:15-35

พวกเขาจึงให้เหตุผลกับพวกเขาเอง โดยกล่าวว่า “ถ้าพวกเราจะกล่าวว่า ‘มาจากสวรรค์’ เขาก็จะกล่าวแก่พวกเราว่า ‘ทำไมพวกท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า’

26 แต่ถ้าพวกเราจะกล่าวว่า ‘เป็นของมนุษย์’ พวกเราก็ก้าวประชาชน เพราะประชาชนทุกคนถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง”

27 และพวกเขาตอบพระเยซู และกล่าวว่า “พวกเราไม่สามารถบอกได้” และพระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า “เราจะไม่บอกพวกท่านเหมือนกันว่า เรากะทำสิ่งเหล่านี้โดยสิทธิอำนาจอันใด

คำอุปมาเกี่ยวกับ

บุตรชายสองคน

28 แต่ท่านทั้งหลายคิดอะไร ชายผู้หนึ่งมีบุตรชายสองคน และเขาได้มาหาบุตรคนแรก และกล่าวว่า ‘ลูกเอ๋ย วันนี้จงไปทำงานในสวนองุ่นของพ่อเถิด’

29 บุตรคนนั้นตอบและกล่าวว่า ‘ลูกจะไม่ไป’ แต่ภายหลังบุตรคนนั้นก็กลับใจและไป

30 และเขาได้มาหาบุตรคนที่สอง และกล่าวเช่นเดียวกัน และบุตรคนนั้นตอบและกล่าวว่า ‘ลูกไปขอรับ’ และไม่ได้ไป

31 คนไหนในบุตรสองคนนี้ได้ทำตามความประสงค์ของบิดาของตนเล่า” พวกเขากล่าวแก่พระองค์ว่า “บุตรคนแรก” พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พวกคนเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณีเข้าไปในอาณาจักร

จักรของพระเจ้าก่อนท่านทั้งหลาย

32 ด้วยว่ายอห์นได้มาหาพวกท่านในทางแห่งความชอบธรรม และพวกท่านไม่ได้เชื่อยอห์น แต่พวกคนเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณีได้เชื่อยอห์น และท่านทั้งหลาย เมื่อพวกท่านได้เห็นสิ่งนั้นแล้ว ภายหลังก็ไม่ได้กลับใจ เพื่อพวกท่านจะเชื่อยอห์น

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้เช่าสวนที่ไม่เชื่อสัตย์

(อสย 5:1-7; มก 12:1-9)

(ลก 20:9-19)

33 จงฟังคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งว่า มีเจ้าของบ้านคนหนึ่ง ซึ่งได้ปลูกสวนองุ่นแห่งหนึ่ง และล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบสวนนั้น และได้ขุดบ่ออ่างในสวนนั้น และสร้างหอเฝ้า และให้พวกชาวสวนเช่าสวนนั้น และไปยังแผ่นดินไกล

34 และเมื่อฤดูเก็บผลองุ่นใกล้เข้ามาแล้ว เขาก็ส่งพวกผู้รับใช้ของเขาไปหาพวกเช่าสวน เพื่อพวกผู้รับใช้จะรับผลทั้งหลายแห่งสวนองุ่นนั้น

35 และพวกเช่าสวนนั้นจับพวกผู้รับใช้ของเขา และเฆี่ยนตีคนหนึ่ง และฆ่าเสียอีกคนหนึ่ง และเอาหินขว้างอีกคนหนึ่ง

36 อีกครั้ง เขาก็ส่งพวกผู้รับใช้คนอื่น ๆ ไปมากกว่าครั้งแรก และพวกเช่าสวนก็ได้กระทำแก่พวกเขาในแบบเดียวกัน

37 แต่ครั้งสุดท้าย เขาก็ส่งบุตรชายของเขาไปหาพวกเช่าสวน โดยกล่าวว่า ‘พวกเขาจะเคารพบุตรชายของเรา’

38 แต่เมื่อพวกเช่าสวนเห็นบุตรชายคน

(26) มธ 14:5; 21:46; มก 6:20; ลก 20:6 (28) มธ 20:1

(31) ลก 7:29 (32) ลก 3:1 (33) สดต 80:9; มธ 25:14

(35) 2 พศด 24:21 (37) ยน 3:16 (38) สดต 2:2, 8

นั้น พวกเขาก็กล่าวกันในห้องกลางพวก
เขาว่า ‘คนนี้แหละเป็นทายาท จงมาเถิด
ให้พวกเราฆ่าเขา และให้พวกเรายึดมรดก
ของเขาเสีย’

39 และพวกเขาจึงจับบุตรคนนั้น และ
ผลักเขาออกไปนอกสวนองุ่น และฆ่าเขา
เสีย

40 เหตุฉะนั้น เมื่อเจ้าของสวนองุ่นมา
เขาจะทำอะไรแก่พวกเช่าสวนเหล่านั้น”

41 เขาทั้งหลายกล่าวแก่พระองค์ว่า “เขา
จะทำลายล้างคนชั่วเหล่านั้นอย่างแสน
สาหัส และจะให้คนเช่าสวนคนอื่นเช่าสวน
องุ่นของเขา ผู้ซึ่งจะแบ่งผลตามฤดูกาล
ของพวกมันให้แก่เขา”

42 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้ง
หลายยังไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือซึ่ง
ว่า ‘ศิลาซึ่งพวกช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ศิลา
อันเดียวกันนั้นได้กลายเป็นศิลามุมเอก
แล้ว สิ่งนี้เป็นการกระทำขององค์พระผู้
เป็นเจ้า และสิ่งนี้ก็มีมหัศจรรย์ในสายตา
ของพวกเขา’

43 เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวแก่พวกท่านว่า
อาณาจักรของพระเจ้าจะถูกเอาไปเสียจาก
พวกท่าน และยกให้แก่ชนชาติหนึ่งซึ่งจะ
กระทำให้เกิดผลทั้งหลายของอาณาจักร
นั้น

44 และผู้ใดก็ตามที่จะล้มทับศิลานี้ จะถูก
ทำให้แตกหักไป แต่ผู้ใดก็ตามที่จะถูก
ศิลานี้ตกทับ ศิลาอันนั้นจะบดขยี้ผู้นั้นจน
แหลกเป็นผุยผง”

45 และเมื่อพวกปุโรหิตใหญ่กับพวก

ฟาริสีได้ยินคำอุปมาทั้งหลายของพระองค์
พวกเขาก็รับรู้ว่าคุณพระองค์ตรัสเล็งถึงพวก
เขา

46 แต่เมื่อพวกเขาหาโอกาสที่จะลงมือจับ
พระองค์ พวกเขาก็กลัวประชาชน เพราะ
ประชาชนนับถือพระองค์ว่าเป็นศาสดา
พยากรณ์

บทที่ 22

คำอุปมาเกี่ยวกับ

พิธีอภิเษกสมรส

(ลก 14:16-24)

1 และอีกครั้ง พระเยซูทรงตอบและตรัส
แก่พวกเขาเป็นคำอุปมา และตรัสว่า

2 “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือน
กษัตริย์องค์หนึ่ง ซึ่งได้จัดพิธีอภิเษก
สมรสสำหรับราชโอรสของท่าน

3 และส่งพวกผู้รับใช้ของท่านไปเรียก
คนทั้งหลายที่ได้รับเชิญมาในงานอภิเษก
สมรสนั้น และพวกเขาไม่ยอมมา

4 อีกครั้ง ท่านส่งพวกผู้รับใช้คนอื่น ๆ ไป
รับสั่งว่า ‘จงบอกคนเหล่านั้นซึ่งรับ
เชิญนั้นว่า ดูเถิด เราได้จัดการเลี้ยงของ
เราไว้แล้ว พวกวิวัวตัวของเรากับพวกลูก
วิวัวอันพีของเราก็ตักแล้ว และสิ่งสารพัด
ก็พร้อมแล้ว จงมาในพิธีอภิเษกสมรสนี้
เถิด’

5 แต่พวกเขาก็เพิกเฉยต่อพิธีอภิเษก
สมรสนั้น และไปตามทางของแต่ละคน
คนหนึ่งไปไร่นาของตน อีกคนหนึ่งก็ไป
ทำการค้าขายของตน

6 และคนที่เหลืออยู่นั้นก็จับพวกผู้รับใช้

(39) มธ 26:50; มก 14:46 (41) มธ 8:11; ลก 20:16 (42) สดด 118:22; อสย 28:16

(43) มธ 8:12 (44) อสย 8:14-15; ดนล 2:44; ศคย 12:3

(46) มธ 21:11; มก 11:18 (1) ลก 14:16; วว 19:7-9 (4) สภข 9:2

ของท่าน และทำการอัปยศต่าง ๆ ต่อพวกเขา และฆ่าพวกเขาเสีย

7 แต่เมื่อกษัตริย์องค์นั้นได้ยินเรื่องนี้แล้ว ท่านก็พระพิโรธ และท่านจึงรับสั่งให้ยกบรรดากองทหารของท่านไป และทำลายฆาตกรเหล่านั้น และเผานครของพวกเขาเสีย

8 แล้วท่านจึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ของท่านว่า ‘งานสมรสก็พร้อมอยู่ แต่คนเหล่านั้นซึ่งได้รับเชิญนั้นไม่สมควร

9 เหตุฉะนั้น พวกเจ้าจงออกไปตามทางหลวงทั้งหลาย และทุกคนที่พวกเจ้าจะพบ จงเชิญให้มาในพิธีอภิเษกสมรสนี้’

10 ดังนั้น ผู้รับใช้เหล่านั้นจึงออกไปตามทางหลวงทั้งหลาย และรวบรวมทุกคนที่พวกเขาได้พบ ทั้งเลวและดี และงานสมรสนั้นก็เต็มไปด้วยแขกทั้งหลาย

11 และเมื่อกษัตริย์องค์นั้นเสด็จเข้ามา เพื่อทอดพระเนตรดูแขกทั้งหลาย ท่านก็เห็นชายคนหนึ่งซึ่งไม่ได้สวมเสื้อสำหรับงานสมรส

12 และท่านจึงรับสั่งเขาว่า ‘สหายเอ๋ย ทำไมท่านจึงได้เข้ามาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานสมรส’ และคนนั้นก็พูดไม่ออก

13 แล้วกษัตริย์จึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ว่า ‘จงมัดมือและเท้าของคนนี้ และเอาเขาไป และทิ้งเขาเสียที่มีดภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน’

14 ด้วยว่าผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ถูกเลือกก็น้อย”

พระเยซูทรงตอบคำถามของพวกเฮโรดเกี่ยวกับการเสียภาพี

(มก 12:13-17; ลก 20:20-26)

15 แล้วพวกฟาริสีไป และปรึกษากันว่า พวกเขาจะจับผิดในถ้อยคำของพระองค์ได้อย่างไร

16 และพวกเขาจึงส่งพวกสาวกของตนกับพวกเฮโรดออกไปหาพระองค์ โดยกล่าวว่า “อาจารย์เจ้าข้า พวกเราทราบอยู่ว่าท่านเป็นคนสัตย์จริง และสั่งสอนทางของพระเจ้าในความจริง และท่านไม่ได้เอาใจผู้ใด เพราะท่านไม่ได้เห็นแก่หน้าคน

17 เหตุฉะนั้น ขอโปรดบอกพวกเราว่า ท่านคิดอะไร เป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่ที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์”

18 แต่พระเยซูทรงรับรู้ถึงความชั่วของพวกเข และตรัสว่า “พวกเจ้าทดลองเราทำไม พวกเจ้า พวกหน้าซื่อใจคด

19 จงให้เราดูเงินที่จะเสียส่วยนั้น” และพวกเขาจึงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งมาถวายพระองค์

20 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “รูปและคำจารึกนี้เป็นของผู้ใด”

21 พวกเขากล่าวแก่พระองค์ว่า “ของซีซาร์” แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “เหตุฉะนั้นสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของซีซาร์ จงถวายแก่ซีซาร์ และสิ่งเหล่านั้นที่เป็นของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า”

22 เมื่อพวกเขาได้ยินคำตรัสเหล่านี้แล้ว พวกเขาก็อัศจรรย์ใจ และละพระองค์ไว้

(7) ดนล 9:26 (8) มธ 10:11 (10) มธ 13:38, 47-48; กจ 28:28 (11) 2 คร 5:3; อฟ 4:24; คส 3:10, 12 (12) รม 3:19 (13) มธ 8:12; 25:30; ลก 13:28 (14) มธ 20:16 (15) มก 12:13-17 (16) มก 3:6; 8:15; 12:13 (21) มธ 17:25; รม 13:1-7; 1 คร 3:23; 6:19-20; 12:27; 1 ปต 2:13

และไปตามทางของพวกเข

**พระเยซูทรงตอบคำถาม
ของพวกสะดูสีเกี่ยวกับการเป็นขึ้นมา**
(มก 12:18-27; ลก 20:27-38)

23 ในวันเดียวกันนั้นพวกสะดูสีมาหาพระ
องค์ ผู้ซึ่งกล่าวว่าไม่มีการเป็นขึ้นมาจาก
ความตาย และถามพระองค์

24 โดยกล่าวว่า “อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้
กล่าวว่า ‘ถ้าผู้ชายคนใดตายโดยไม่มีบุตร
น้องชายของเขาจะแต่งงานกับภรรยาของ
เขา และสืบเชื้อสายของพี่ชายของตนไว้’

25 บัดนี้ในพวกเรา มีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน
และพี่หัวปี เมื่อเขาได้แต่งงานกับภรรยา
แล้ว ก็ตาย โดยไม่มีบุตร และละภรรยา
ของเขาไว้ให้แก่น้องชายของเขา

26 คนที่สองด้วย และคนที่สาม จนถึงคน
ที่เจ็ดเช่นกัน

27 และในที่สุดหญิงคนนั้นก็ตายด้วย

28 เหตุฉะนั้นในการเป็นขึ้นมาจากความ
ตาย หญิงคนนั้นจะเป็นภรรยาของผู้ใดใน
เจ็ดคนนั้น ด้วยว่าชายทั้งเจ็ดคนได้นาง
เป็นภรรยาแล้ว”

29 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับพวกเขา
ว่า “พวกท่านผิดแล้ว โดยไม่รู้พระคัมภีร์
หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า

30 ด้วยว่าในการเป็นขึ้นมาจากความตาย
นั้น พวกเขาย่อมไม่สมรสกัน และไม่ถูก
ยกให้เป็นสามีภรรยากัน แต่จะเป็น
เหมือนพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้าใน
สวรรค์

31 แต่เรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย

นั้น ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่ง
พระเจ้าได้ตรัสไว้กับพวกท่าน โดยตรัสว่า
32 ‘เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม และ
พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยา-
โคบ’ พระเจ้าไม่ทรงเป็นพระเจ้าของคน
ตาย แต่ของคนที่มีชีวิต”

33 และเมื่อประชาชนได้ยินเช่นนั้น พวก
เขาก็ประหลาดใจด้วยหลักคำสอนของ
พระองค์

พระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุด

(มก 12:28-34; ลก 10:25-28)

34 แต่เมื่อพวกฟาริสีได้ยินแล้วว่าพระ
องค์ทรงกระทำให้พวกสะดูสีนิ่งอันอยู่
พวกเขาจึงชุมนุมกัน

35 แล้วคนหนึ่งในพวกเขา ซึ่งเป็นนัก
กฎหมาย ได้ถามคำถามข้อหนึ่งกับพระ
องค์ โดยทดลองพระองค์ และกล่าวว่า

36 “อาจารย์เจ้าข้า ในพระราชบัญญัตินั้น
พระบัญญัติข้อใดใหญ่ที่สุด”

37 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “‘ท่านจงรัก
องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน
ด้วยสุดใจของท่าน และด้วยสุดจิตของ
ท่าน และด้วยสิ้นสุดความคิดของท่าน’

38 นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อต้นและข้อ
ใหญ่

39 และข้อที่สองก็เหมือนกับข้อต้นนั้น
คือ ‘เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือน
ตนเอง’

40 พระราชบัญญัติและพวกศาสนาดำ-
รงทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสอง
ข้อนี้”

(23) มก 12:18; ลก 20:27; กจ 23:8 (24) พบญ 25:5 (29) ยน 20:9 (30) 1 ยน 3:2

(32) ปฐก 17:7; อพย 3:6 (33) มธ 7:28 (34) มก 12:28-31 (35) ลก 7:30; ทด 3:13

(37) พบญ 6:5 (39) ลนต 19:18; มธ 19:19; มก 12:31 (40) มธ 7:12; รม 13:10

คำถามเกี่ยวกับบุตรของดาวิด

(มก 12:35-37; ลก 20:41-44)

41 ขณะที่พวกฟาริสีกำลังชุมนุมกันอยู่นั้น พระเยซูทรงถามพวกเขา

42 โดยตรัสว่า “พวกท่านคิดอะไรเรื่องพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นบุตรของใคร” พวกเขากล่าวแก่พระองค์ว่า “เป็นบุตรชายของดาวิด”

43 พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ถ้าอย่างนั้นเป็นไฉนดาวิดโดยเดชพระวิญญาณจึงเรียกพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า โดยรับสั่งว่า

44 ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า ท่านจงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะทำให้บรรดาศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’

45 แล้วถ้าดาวิดเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะเป็นบุตรชายของดาวิดอย่างไรได้”

46 และไม่มีผู้ใดสามารถตอบพระองค์สักคำหนึ่งได้ และตั้งแต่นั้นมาไม่มีผู้ใดกล้าถามคำถามใด ๆ กับพระองค์อีกต่อไป

บทที่ 23

พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี

หลงตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรม

(มก 12:38-40; ลก 20:45-47)

1 แล้วพระเยซูตรัสกับประชาชนและกับพวกสาวกของพระองค์

2 โดยตรัสว่า “พวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีนั่งในที่นั่งของโมเสส

3 เหตุฉะนั้นสิ่งสารพัดใด ๆ ก็ตามที่พวกเขาสั่งสอนให้พวกท่านถือรักษาไว้ จงถือและกระทำตาม แต่พวกท่านอย่ากระทำตามบรรดาการงานของพวกเขาเลย เพราะพวกเขาถ้าว และไม่กระทำตาม

4 ด้วยว่าพวกเขาหมัดบรรดาภาระหนักและหนักหนาสาหัสที่จะแบกไว้ และวางภาระหนักเหล่านั้นบนบ่าของมนุษย์ทั้งหลาย แต่พวกเขาเองก็ไม่ยอมเคลื่อนย้ายภาระหนักเหล่านั้นด้วยแม้แต่นิ้วเดียวของพวกเขา

5 แต่การงานทั้งสิ้นของพวกเขา พวกเขากระทำเพื่อให้มนุษย์เห็น พวกเขาทำลักพระบัญญัติของพวกเขาให้กว้างขึ้น และขยายพู่ห้อยแห่งเล่ห์ของพวกเขายาวขึ้น

6 และรักบรรดาที่เอนกายลงอันมีเกียรติในการเลี้ยงทั้งหลาย และบรรดาที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลาทั้งหลาย

7 และบรรดาการค้ำบัลในตลาดทั้งหลาย และที่จะถูกเรียกโดยมนุษย์ว่า ‘รับบีรับบี’

8 แต่ท่านทั้งหลายอย่าถูกเรียกว่า ‘รับบี’ ด้วยว่าพระองค์ผู้เดียวทรงเป็นพระอาจารย์ของพวกท่าน คือพระคริสต์ และท่านทั้งหลายเป็นพี่น้องกันทั้งหมด

9 และอย่าเรียกผู้หนึ่งผู้ใดว่าเป็นบิดาของพวกท่านบนโลกนี้ เพราะพระองค์ผู้เดียวทรงเป็นพระบิดาของพวกท่าน ผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์

10 และท่านทั้งหลายอย่าถูกเรียกว่า

(41) มก 12:35; ลก 20:41 (42) มธ 1:1 (44) สดต 110:1 (46) มก 12:34; ลก 14:6

(2) นทม 8:4, 8 (3) รม 2:19 (4) ลก 11:46 (5) มธ 6:1, 5, 16

(6) ลก 11:43; 20:46 (8) ยก 3:1 (9) มลค 1:6

‘นาย’ ด้วยว่าพระองค์ผู้เดียวทรงเป็นนาย
ของพวกท่าน คือพระคริสต์

11 แต่ผู้ใดที่เป็นใหญ่ที่สุดในท่ามกลาง
พวกท่าน จะเป็นผู้รับใช้ของพวกท่าน

12 และผู้ใดก็ตามที่จะยกตัวเองขึ้น จะถูก
เหยียดลง และผู้ที่ถ่อมตัวเองลง จะถูก
ยกขึ้น

วิบัติแก่พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี

(มก 12:38-40; ลก 20:47)

13 แต่วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์
และพวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด ด้วยว่า
พวกเจ้าปิดอาณาจักรแห่งสวรรค์ไว้จาก
มนุษย์ เพราะพวกเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป
และพวกเจ้าก็ขัดขวางคนทั้งหลายที่กำลัง
จะเข้าไป

14 วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และ
พวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวก
เจ้าเหมือบบ้านของพวกหญิงม่าย และ
สร้างอธิษฐานเสียยืดยาว เพราะฉะนั้น
พวกเจ้าจะได้รับพระอาญาที่มากยิ่งขึ้น

15 วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และ
พวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวก
เจ้าเที่ยวไปตามทางทะเลและทางบกทั่ว
ไปเพื่อจะได้สักคนเดียวเข้าจารีต และเมื่อ
ได้เขาแล้ว พวกเจ้าก็ทำให้เขาเป็นลูกแห่ง
นรกมากกว่าพวกเจ้าเองถึงสองเท่า

16 วิบัติแก่พวกเจ้า พวกเจ้า พวกนำทาง
ตาบอด ซึ่งกล่าวว่า ‘ผู้ใดก็ตามที่จะปฏิ-
ญาณโดยพระวิหาร คำปฏิญาณนั้นไม่ผูก
มัด แต่ผู้ใดก็ตามที่จะปฏิญาณโดยทองคำ
แห่งพระวิหาร ผู้นั้นเป็นลูกหนึ่ง’

17 พวกเจ้า พวกโณดเซลและตาบอด
ด้วยว่าสิ่งไหนจะใหญ่กว่า ทองคำหรือ
พระวิหารที่กระทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์

18 และว่า ‘ผู้ใดก็ตามที่จะปฏิญาณโดย
แท่นบูชา คำปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้
ใดก็ตามที่จะปฏิญาณโดยเครื่องถวายที่อยู่
บนแท่นบูชาผู้นั้นมีความผิด’

19 พวกเจ้า พวกโณดเซลและตาบอด
ด้วยว่าสิ่งไหนจะใหญ่กว่า เครื่องถวาย
หรือแท่นบูชาที่กระทำให้เครื่องถวายนั้น
ศักดิ์สิทธิ์

20 เหตุฉะนั้น ผู้ใดที่จะปฏิญาณโดยแท่น
บูชา ก็ปฏิญาณโดยแท่นบูชาและโดยสิ่ง
สารพัดที่อยู่บนแท่นบูชาผู้นั้น

21 และผู้ใดที่จะปฏิญาณโดยพระวิหาร
ก็ปฏิญาณโดยพระวิหารและโดยพระองค์
ผู้ทรงสถิตอยู่ในพระวิหารนั้น

22 และผู้ที่ปฏิญาณโดยสวรรค์ ก็ปฏิ-
ญาณโดยพระที่นั่งของพระเจ้าและโดย
พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น

23 วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และ
พวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวก
เจ้าถวายสิบชักหนึ่งของสระแห่ และ
ยี่หრაและขมิ้น และได้ละเว้นสิ่งเหล่านั้น
ที่มีน้ำหนักมากกว่าแห่งพระราชบัญญัติ
คือการพิพากษา ความเมตตาและความ
เชื่อ สิ่งเหล่านี้พวกเจ้าควรได้กระทำอยู่
แล้ว และไม่ควรถวายสิ่งอื่นเหล่านั้นด้วย

24 พวกเจ้า พวกนำทางตาบอด ซึ่งกรอง
ลูกน้ำออก และกลืนตัวอูฐเข้าไป

25 วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และ

(11) มธ 20:26-27 (12) ลก 14:11; 18:14 (13) ลก 11:52 (14) มก 12:40 (16) มธ 5:33-34; 15:14
(17) อพย 30:29 (19) อพย 29:37 (21) 1 พกษ 8:13; 2 พศด 6:2; สดต 26:8
(22) สดต 11:4; อสย 66:1; มธ 5:34 (23) 1 ซมอ 15:22; ฮชย 6:6 (25) มก 7:4; ลก 11:39

พวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าชำระภายนอกของถ้วยและของชาม แต่ภายในถ้วยชามนั้นเต็มไปด้วยโจรกรรมและการมัวเมากิเลส

26 เจ้า คนฟาริสีตาบอด จงชำระสิ่งซึ่งอยู่ภายในถ้วยและชามเสียก่อน เพื่อข้างนอกของถ้วยชามเหล่านั้นจะสะอาดด้วย

27 วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าเป็นเหมือนบรรดาอุโมงค์ฝังศพซึ่งฉาบด้วยปูนขาว ซึ่งข้างนอกดูงดงามจริง ๆ แต่ข้างในก็เต็มไปด้วยบรรดากระดูกของพวกคนตาย และการโสโครกสารพัด

28 พวกเจ้าก็เช่นกันด้วย ภายนอกปรากฏแก่นมุษย์ว่าชอบธรรม แต่ภายในพวกเจ้าเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า

29 วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด เพราะว่าพวกเจ้าก่อสร้างบรรดาอุโมงค์ฝังศพของพวกศาสดาพยากรณ์ และตกแต่งบรรดาอุโมงค์ฝังศพของผู้ชอบธรรมในังดงาม

30 และกล่าวว่า ‘ถ้าพวกเราอยู่ในสมัยของบรรพบุรุษของพวกเรานั้น พวกเราก็จะไม่เป็นผู้มีส่วนกับพวกเขาในการทำโลหิตของพวกศาสดาพยากรณ์ให้ตก’

31 ดังนั้นเจ้าทั้งหลายก็เป็นพยานปรักปรำตนเองว่า พวกเจ้าเป็นบุตรทั้งหลายของคนเหล่านั้นซึ่งได้ฆ่าพวกศาสดาพยากรณ์นั้น

32 เจ้าทั้งหลายก็จงกระทำตามที่บรรพบุรุษของพวกเจ้าได้กระทำนั้นให้ครบถ้วนเถิด

33 พวกเจ้า จูทั้งหลาย พวกเจ้า ชั่วอายุแห่งงูร้ายทั้งหลาย พวกเจ้าจะหนีพ้นพระอาชญาแห่งนรกอย่างไรได้

34 เหตุฉะนั้น ดูเถิด เราส่งพวกศาสดาพยากรณ์ และพวกนักปราชญ์ และพวกธรรมาจารย์ไปหาพวกเจ้า และบางคนในพวกเขา พวกเจ้าจะฆ่าเสียและตรึงที่กางเขน และบางคนในพวกเขา พวกเจ้าจะเสียนต์ในธรรมศาลาทั้งหลายของพวกเจ้า และข่มเหงพวกเขาจากเมืองนี้ไปเมืองโน้น

35 เพื่อบรรดาโลหิตอันชอบธรรมซึ่งได้ตกบนแผ่นดินโลก ตั้งแต่โลหิตของอาเบลผู้ชอบธรรมจนถึงโลหิตของเศคาริยาห์บุตรชายของบารักยา ผู้ซึ่งพวกเจ้าได้ฆ่าเสียในระหว่างพระวิหารกับแท่นบูชา นั้น จะตกบนพวกเจ้าทั้งหลาย

36 เรากล่าวความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า สิ่งสารพัดเหล่านี้จะมาอยู่บนคนชั่วอายุนี้

พระเยซูทรงโคกเครั้

ต่อกรุงเยรูซาเล็ม

(ลก 13:34-35)

37 โอ เยรูซาเล็ม ๆ เจ้าผู้ที่ไม่บรรดาศาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างคนทั้งหลายซึ่งถูกส่งมายังพวกเจ้า เราใคร่จะรวบรวมลูก ๆ ของเจ้าไว้เนื่อง ๆ เหมือนแม่ไก่กกลูก ๆ ของมันให้อยู่ใต้ปีกของมัน และพวกเจ้าไม่ยอมเลย

(27) ลก 11:44; กจ 23:3 (29) ลก 11:47 (31) มธ 23:34; กจ 7:51; 1 ธส 2:15

(32) ปฐก 15:16; 1 ธส 2:16 (33) มธ 3:7; ลก 3:7 (34) มธ 10:17; ลก 11:49

(35) ปฐก 4:8; 2 พศด 24:20-21 (37) พพย 32:11; 2 พศด 24:20; นม 9:26; สดต 17:8

38 ดูเถิด ‘พระนิเวศน์ของพวกเจ้าก็ถูกละทิ้งให้รกร้างแก่พวกเจ้า’

39 ด้วยว่าเรากล่าวแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าทั้งหลายจะไม่เห็นเราอีกต่อไป จนกว่าพวกเจ้าจะกล่าวว่า ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับพระพร’”

บทที่ 24

คำสอนบนภูเขาเมกอกเทศ:

การทำลายพระวิหาร

(มก 13:1-13; ลก 21:5-19)

1 และพระเยซูเสด็จออกไป และจากพระวิหารไป และพวกสาวกของพระองค์มาหาพระองค์ เพื่อแสดงอาคารทั้งหลายของพระวิหารให้พระองค์ทอดพระเนตร

2 และพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “พวกท่านเห็นสิ่งสารพัดเหล่านี้แล้วมิใช่หรือ เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า จะไม่มีศิลาก้อนใดที่ซ้อนทับกันเหลืออยู่ที่นั่นที่จะไม่ถูกขว้างลง”

3 และขณะที่พระองค์ประทับนั่งบนภูเขาเมกอกเทศ พวกสาวกมาเฝ้าพระองค์ส่วนตัว โดยทูลว่า “ขอโปรดบอกข้าพระองค์ทั้งหลายว่า สิ่งเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร และอะไรจะเป็นหมายสำคัญแห่งการเสด็จมาของพระองค์ และของการสิ้นสุดของโลกนี้”

4 และพระเยซูทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “จงระวังให้ดีว่า อย่าให้ผู้ใดล่อลวงพวกท่านให้หลง

5 ด้วยว่าหลายคนจะมาในนามของเรา

โดยกล่าวว่า ‘ข้าคือพระคริสต์’ และจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลง

6 และท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงเรื่องบรรดาสงครามและข่าวลือเรื่องสงครามทั้งหลาย พวกท่านจงอย่าเป็นทุกข์เลย ด้วยว่าสิ่งสารพัดเหล่านี้จะต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สูญปลายยังไม่มาถึง

7 เพราะประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ และราชอาณาจักรต่อราชอาณาจักร และจะเกิดบรรดาการกันดารอาหาร และโรคระบาดอย่างร้ายแรงทั้งหลาย และแผ่นดินไหวในสถานที่ต่าง ๆ

8 สารพัดเหล่านี้เป็นขั้นแรกแห่งบรรดาความเจ็บปวด

9 แล้วพวกเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้ให้ทนทุกข์ลำบาก และจะฆ่าพวกท่านเสีย และพวกท่านจะถูกเกลียดชังโดยบรรดาประชาชาติเพราะเห็นแก่นามของเรา

10 และตอนนั้นคนเป็นอันมากจะสะดุด และจะทรยศซึ่งกันและกัน และจะเกลียดชังซึ่งกันและกัน

11 และผู้พยากรณ์เท็จหลายคนจะเกิดขึ้น และจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลง

12 และเพราะเหตุความชั่วช้าจะมีมากขึ้น ความรักของคนเป็นอันมากจะเริ่มเย็นชา

13 แต่ผู้ที่จะอดทนจนถึงที่สุดปลาย ผู้เดียวเท่านั้นจะได้รับการช่วยให้รอด

14 และข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนี้จะถูกประกาศไปทั่วโลกให้เป็นพยานแก่บรรดาประชาชาติ และเมื่อนั้นที่สุดปลายจะมาถึง

(39) สดต 118:26; มธ 21:9 (1) มก 13:1; ลก 21:5 (2) 1 พกษ 9:7 (3) มก 13:3; 1 ธส 5:1-3

(4) คส 2:8, 18 (5) มธ 24:11; ยน 5:43 (6) วา 6:2-4 (7) สกก 2:22; วา 6:5-6 (9) มธ 10:17

(11) 1 ทธ 4:1; 2 ปต 2:1 (12) 2 ธส 2:3 (13) มธ 10:22 (14) มธ 4:23; รม 10:18

ความทุกข์เวทนาครั้งใหญ่

(มก 13:14-23)

15 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็น
สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนแห่งการรกร้างว่าง
เปล่า ที่ถูกกล่าวถึงโดยดาเนียลศาสดา
พยากรณ์นั้น ยืนอยู่ในสถานที่บริสุทธิ์”
(ผู้ใดที่อ่าน ก็จงให้ผู้นั้นเข้าใจเถิด)

16 “แล้วจงให้คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในแคว้น
ยูเดียหนีไปยังภูเขทั้งหลาย

17 จงให้คนซึ่งอยู่บนดาดฟ้าบ้าน อย่าลง
มาเพื่อเก็บสิ่งของใด ๆ ออกจากบ้านของ
ตน

18 และจงอย่าให้คนซึ่งอยู่ตามทุ่งนา
กลับมาเอาเสื้อผ้าของตนไป

19 และวิบัติแก่คนทั้งหลายที่มีเด็กใน
ครรภ์ และแก่คนทั้งหลายที่มีลูกอ่อนกิน
นมอยู่ในวันเหล่านั้น

20 แต่ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานว่า การ
หนีไปของพวกท่านจะไม่เกิดขึ้นในฤดู
หนาว หรือในวันสะบาโต

21 ด้วยว่าในเวลานั้นจะเกิดความทุกข์ลำ
บากครั้งใหญ่ อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่การ
เริ่มต้นของโลกมาจนถึงเวลานี้ ไม่ และจะ
ไม่เคยมีอย่างนี้เลย

22 และถ้าวันเหล่านั้นจะไม่ถูกย่นสั้นเข้า
จะไม่มีเนื้อหนังใด ๆ รอดได้เลย แต่
เพราะทรงเห็นแก่บรรดาผู้ที่ทรงถูกเลือก
สรรไว้ วันเหล่านั้นจะถูกย่นสั้นเข้า

23 แล้วถ้าผู้ใดจะกล่าวแก่พวกท่านว่า ‘ดู
เถิด พระคริสต์อยู่ที่นี้’ หรือ ‘อยู่ที่โน่น’
อย่าเชื่อคำบอกนั้นเลย

24 ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จและ
ผู้พยากรณ์เท็จเกิดขึ้นหลายคน และจะ
แสดงบรรดาหมายสำคัญอันใหญ่และการ
มหัศจรรย์ทั้งหลาย จนกระทั่งถ้าเป็นไปได้
พวกเขาจะล่อลวงแม้คนที่ถูกเลือกสรร
ให้หลง

25 ดูเถิด เราได้บอกท่านทั้งหลายไว้ก่อน
แล้ว

26 เหตุฉะนั้น ถ้าพวกเขาจะกล่าวแก่ท่าน
ทั้งหลายว่า ‘ดูเถิด พระองค์อยู่ในถิ่นทุร
กันดาร’ ก็อย่าออกไป ‘ดูเถิด พระองค์
อยู่ในห้องลับทั้งหลาย’ อย่าเชื่อคำบอก
นั้นเลย

บุตรมนุษย์จะเสด็จกลับมา

พร้อมด้วยสงาราศี

(มก 13:24-27; ลก 21:25-36)

27 ด้วยว่าฟ้าแลบมาจากทิศตะวันออก
และส่องไปจนถึงทิศตะวันตกฉันใด การ
เสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นฉันนั้น
ด้วย

28 ด้วยว่าที่ไหนก็ตามที่มีซากศพ ผีงนก
อินทรีก็จะรวมตัวกันอยู่ที่นั่น

29 หลังจากความทุกข์ลำบากแห่งวัน
เหล่านั้นเสร็จแล้ว ในทันใดนั้น ‘ดวง
อาทิตย์ก็จะมืดไป และดวงจันทร์จะไม่
ส่องแสงของมัน และดวงดาวทั้งหลายจะ
ตกจากฟ้าสวรรค์ และบรรดาสิ่งที่มีอำ
นาจแห่งฟ้าสวรรค์ทั้งหลายจะถูกเขย่าให้
สะเทือน’

30 และเมื่อนั้นหมายสำคัญแห่งบุตร
มนุษย์จะปรากฏขึ้นในฟ้าสวรรค์ ‘และ

(15) ดนล 9:23; มก 13:14; ลก 21:20; ยน 11:48 (19) ลก 23:29 (21) ดนล 9:26

(22) อสย 65:8-9; ศคย 14:2 (23) มก 13:21; ลก 17:23 (24) พบญ 13:1; ยน 4:48

(27) ลก 17:24 (28) โยบ 39:30; อสค 39:17; สบก 1:8 (29) อสย 13:10; อสค 32:7

ตอนนั้นเผ่าทุกเผ่าแห่งแผ่นดินโลกจะไว้ทุกข์ และเขาทั้งหลายจะเห็น ‘บุตรมนุษย์เสด็จมาในหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์’ ด้วยฤทธาานุภาพและสง่าราศีอันยิ่งใหญ่ 31 และพระองค์จะทรงส่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์มาด้วยเสียงแตรอันดังยิ่งนัก และทูตสวรรค์เหล่านั้นจะรวบรวมบรรดาคนที่ทรงถูกเลือกสรรไว้แล้วของพระองค์จากลมทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดฟ้าสวรรค์ข้างหนึ่งจนถึงที่สุดฟ้าสวรรค์อีกข้างหนึ่งนั้น

จากความทุกข์เวทนาถึง

การเสวยสุขพันธุ์ของพระองค์

(มก 13:28-29; ลก 21:29-31)

32 บัดนี้ จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อเมื่อกิ่งก้านของมันยังอ่อนอยู่ และแตกใบทั้งหลายแล้ว พวกท่านก็ทราบว่าจะฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว

33 ดังนั้นพวกท่านเช่นกัน เมื่อพวกท่านจะเห็นสิ่งสารพัดเหล่านี้ ก็จงทราบเถิดว่ามันอยู่ใกล้แล้ว คือที่ประตูเหล่านั้นแล้ว

34 เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่องลับไป จนกว่าสิ่งสารพัดเหล่านี้จะถูกต้องทำให้สำเร็จจริง

35 ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่องไป แต่บรรดาคำของเราจะไม่สูญหายไปเลย

จงเฝ้ารอการเสด็จกลับมา

อย่างไม่คาดหมายของพระคริสต์

(มก 13:32-37; ลก 21:34-36)

36 แต่เกี่ยวกับวันนั้นและโมงนั้น ไม่มีผู้ใดทราบ ไม่ แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์แห่ง

สวรรค์ก็ไม่ทราบ นอกจากพระบิดาของเราองค์เดียว

37 แต่สมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย

38 ด้วยว่าในวันเหล่านั้นที่อยู่ก่อนน้ำท่วมนั้น คนทั้งหลายกำลังกินและดื่ม ทำการสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยา กัน จนถึงวันนั้นที่โนอาห์เข้าไปในเรือ

39 และไม่ทราบจนน้ำท่วมมา และกวาดเอาพวกเขาไปสิ้น การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย

40 แล้วสองคนจะอยู่ในทุ่งนา คนหนึ่งจะถูกจับไป และอีกคนหนึ่งจะถูกปล่อยไว้

41 หญิงสองคนจะกำลังโม่แป้งอยู่ที่โรงโม่ คนหนึ่งจะถูกจับไป และอีกคนหนึ่งจะถูกปล่อยไว้

42 เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะพวกท่านไม่ทราบว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกท่านจะเสด็จมาเมื่อใด

43 แต่จงทราบสิ่งนี้เถิดว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะมายามใด เขาก็จะได้เฝ้าระวัง และจะได้ไม่ยอมให้บ้านของตนถูกทะเลาะไปแล้ว

44 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมพร้อมไว้ด้วย เพราะในโมงที่พวกท่านไม่คิดนั้น บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

ผู้รับใช้ที่ไม่สัตย์ซื่อ

45 แล้วใครเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อและฉลาด ผู้ซึ่งนายของเขาได้ตั้งไว้ให้เป็นผู้ปกครองเหนือครัวเรือนของท่าน เพื่อ

(31) อพย 19:16; พย 30:4; อสย 27:13 (32) ลก 21:29 (33) ยก 5:9; วว 3:20 (34) มธ 10:23

(35) สดด 102:26; อสย 51:6; ยรม 31:35 (36) ศคย 14:7 (38) ปฐก 6:3-5; ลก 17:26; 1 ปต 3:20

(40) ลก 17:34 (42) มธ 25:13; ลก 21:36 (43) ลก 12:39; 1 ธส 5:2 (44) ลก 12:35 (45) ลก 12:42

ให้อาหารแก่พวกเขาตามเวลา

46 ผู้รับใช้ผู้นั้นก็ได้รับพร ผู้ซึ่งเมื่อนายของเขาจะมา จะพบเขากระทำอยู่อย่างนั้น

47 เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้เป็นผู้ปกครองเหนือบรรดาข้าวของของท่านทุกอย่าง

48 แต่ถ้าผู้รับใช้ชั่วร้ายนั้นจะคิดในใจของเขาว่า ‘นายของข้าจะล่อการมาของท่าน’

49 และจะตั้งต้นนโยบายตีเพื่อนผู้รับใช้ของเขา และกินและดื่มอยู่กับพวกขี้เมา

50 นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันหนึ่งเมื่อเขาไม่เฝ้าคอยท่าน และในโมงหนึ่งที่เขาไม่ตระหนักรู้

51 และจะผ่าเขาออกเป็นสองท่อน และกำหนดส่วนของเขาไว้ให้เขากับพวกหน้าชื่อใจคด ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน”

บทที่ 25

คำอุปมาเกี่ยวกับสาวพรหมจารีสิบคน

1 “แล้วอาณาจักรแห่งสวรรค์จะเปรียบเหมือนหญิงพรหมจารีสิบคน ซึ่งเอาตะเกียงของตนไป และออกไปเพื่อรับเจ้าบ่าว

2 และห้าคนในพวกเธอเป็นคนที่มึนปัญญา และห้าคนเป็นคนโง่

3 คนเหล่านั้นที่โง่นั้นเอาตะเกียงของตนไป และไม่ได้เอาน้ำมันไปกับพวกเธอ

4 แต่คนที่มึนปัญญานั้นได้อาน้ำมันใส่ในภาชนะของตนไปกับตะเกียงของตน

5 ขณะที่เจ้าบ่าวยังช้ายู่ พวกเธอทุกคนก็

ง่วงเหงาและหลับไป

6 และในเวลาเที่ยงคืนก็มีเสียงร้องว่า ‘ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว พวกเธอจงออกมารับท่านเถิด’

7 แล้วหญิงพรหมจารีเหล่านั้นทุกคนก็ลุกขึ้น และตกแต่งตะเกียงของตน

8 และพวกที่โง่นั้นก็พูดกับพวกที่มีปัญญาว่า ‘ขอแบ่งน้ำมันของพวกเจ้าให้พวกเราบ้าง เพราะตะเกียงของพวกเราดับอยู่’

9 แต่พวกที่มีปัญญาตอบ โดยกล่าวว่า ‘ทำอย่างนั้นไม่ได้ เกรงว่าน้ำมันจะไม่พอสำหรับพวกเราและพวกเจ้า แต่พวกเจ้าจงไปหาพวกคนขาย และซื้อสำหรับพวกเจ้าเองจะดีกว่า’

10 และขณะที่พวกเธอกำลังไปซื้อนั้น เจ้าบ่าวก็นำมาถึง และคนเหล่านั้นที่พร้อมอยู่แล้วก็ได้เข้าไปกับท่านในพิธีสมรสนั้น และประตูก็ปิด

11 ภายหลังพวกหญิงพรหมจารีคนอื่น ๆ ก็มาด้วย โดยกล่าวว่า ‘ท่านเจ้าข้า ๆ ขอเปิดให้พวกข้าพเจ้าเถิด’

12 แต่ท่านตอบและกล่าวว่า ‘เรากล่าวความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักพวกเจ้า’

13 เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่ทราบวันหรือโมงที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

คำอุปมาเกี่ยวกับเงินตะลันต์

14 ด้วยว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนชายผู้หนึ่งจะออกเดินทางไปยังแผ่นดินไกล ผู้ซึ่งเรียกพวกผู้รับใช้ของตน

(46) วร 16:15 (47) มธ 25:21 (48) 2 ปด 3:4 (50) มก 13:32 (51) มธ 8:12 (1) อฟ 5:29-30

(2) มธ 13:47 (5) 1 ธส 5:6 (6) มธ 24:31 (7) ลก 12:35 (11) มธ 7:21-23; ลก 13:25-30

(12) สดต 5:5; สบก 1:13; ยน 9:31 (13) มธ 24:36; มก 13:35 (14) มธ 21:33; ลก 19:12

มา และฝากทรัพย์สมบัติทั้งหลายของเขาไว้กับพวกเขา

15 และท่านให้ห้าตะลันต์แก่คนหนึ่ง สองตะลันต์แก่อีกคนหนึ่ง และหนึ่งตะลันต์แก่อีกคนหนึ่ง แก่ทุกคนตามความสามารถของคน ๆ นั้นเอง และท่านก็ไปในการเดินทางของท่านทันที

16 แล้วคนที่ได้รับห้าตะลันต์นั้นไปและค้าขายด้วยห้าตะลันต์เดียวกันนั้น และได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์

17 และเช่นกันคนที่ได้รับสองตะลันต์นั้น เขาก็กำไรมาอีกสองตะลันต์ด้วย

18 แต่คนที่ได้รับตะลันต์เดียวนั้นไปและขุดในดิน และซ่อนเงินของนายของเขาไว้

19 หลังจากเวลานาน นายของพวกผู้รับใช้เหล่านั้นมา และคิดบัญชีกับพวกเขา

20 และดังนั้น คนที่ได้รับห้าตะลันต์จึงมา และนำอีกห้าตะลันต์มา โดยกล่าวว่า ‘นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินห้าตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูก่อน ข้าพเจ้าได้กำไรเพิ่มมาอีกห้าตะลันต์’

21 นายของเขาได้กล่าวแก่เขาว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อเหนือบรรดาสิ่งของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้เป็นผู้ปกครองเหนือสิ่งของมากมาย เจ้าจงเข้าไปในความปิติยินดีของนายของเจ้าเถิด’

22 คนที่ได้รับสองตะลันต์ก็มาด้วย และกล่าวว่า ‘นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินสองตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูก่อน ข้าพเจ้าได้กำไรเพิ่มมาอีกสองตะลันต์’

23 นายของเขาได้กล่าวแก่เขาว่า ‘ดีแล้ว ผู้รับใช้ที่ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อเหนือบรรดาสิ่งของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้เป็นผู้ปกครองเหนือสิ่งของมากมาย เจ้าจงเข้าไปในความปิติยินดีของนายของเจ้าเถิด’

24 แล้วคนซึ่งได้รับหนึ่งตะลันต์นั้นมา และกล่าวว่า ‘นายเจ้าข้า ข้าพเจ้ารู้จักท่านว่าท่านเป็นคนใจแข็ง ซึ่งเกี่ยวที่ท่านมิได้หว่าน และเก็บสำสมที่ท่านมิได้โปรย

25 และข้าพเจ้ากลัว และไปและซ่อนเงินตะลันต์ของท่านไว้ในดิน ดูก่อน ท่านก็มีเงินของท่านอยู่ที่นั่น’

26 นายของเขาตอบและกล่าวแก่เขาว่า ‘เจ้าผู้รับใช้ชั่วและเกียจคร้าน เจ้ารู้อยู่แล้วว่าเราเกี่ยวที่เรามิได้หว่าน และเก็บสำสมที่เรามิได้โปรย

27 เหตุฉะนั้น เจ้าควรเอาเงินของเราไปฝากไว้ที่ธนาคาร และเมื่อเรามา เราจะได้รับสิ่งที่เป็นของเราเองพร้อมกับดอกเบี้ย

28 เพราะฉะนั้น จงเอาเงินหนึ่งตะลันต์นั้นไปจากเขา และให้หนึ่งตะลันต์นั้นแก่คนซึ่งมีสิบตะลันต์

29 ด้วยว่าทุกคนที่มีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้ และเขาจะมีเหลือเฟือ แต่ผู้ที่ไม่มี ซึ่งเขามีอยู่นั้นก็จะเอาไปจากเขา

30 และพวกเจ้าจงโยนผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์นี้ไปทิ้งเสียที่มีตมภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้และซบเซาเขี้ยวฟัน’

การพิพากษาบรรดาประชาชาติต่าง ๆ

31 เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในสง่าราศี

(15) รม 12:6; 1 คร 12:7, 11 (21) มธ 24:47; ลก 12:44

(23) สดต 16:11; มธ 24:45 (29) มธ 13:12; มก 4:25; ลก 8:18; ยน 15:2

(30) สดต 112:10; มธ 7:23; ลก 13:28 (31) ศคย 14:5; มธ 16:27

ของพระองค์ และบรรดาทูตสวรรค์อันบริสุทธิ์มาพร้อมกับพระองค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทับนั่งบนพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์

32 และต่อพระพักตร์พระองค์ บรรดาประชาชาติต่าง ๆ จะถูกรวบรวมกัน และพระองค์จะทรงแยกคนเหล่านั้นโดยแยกพวกหนึ่งออกจากอีกพวกหนึ่ง เหมือนอย่างผู้เลี้ยงแกะแยกแกะทั้งหลายของท่านออกจากแพะทั้งหลาย

33 และพระองค์จะทรงจัดแกะเหล่านั้นให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ แต่แพะเหล่านั้นจะให้อยู่เบื้องซ้าย

34 แล้วพระมหากษัตริย์จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า ‘มาเถิด ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงรับราชอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่ทรงวางรากฐานของโลกเป็นมรดก

35 เพราะว่าเราหิว และพวกท่านได้จัดหาอาหารให้แก่เรา เรากระหายน้ำ และพวกท่านได้ให้เราดื่ม เราเป็นคนแปลกหน้า และพวกท่านได้ต้อนรับเราไว้

36 เปลื้องกาย และพวกท่านได้ให้เสื้อผ้าเรานุ่งห่ม เราเจ็บป่วย และพวกท่านได้มาเยี่ยมเรา เราอยู่ในคุก และพวกท่านได้มาหาเรา’

37 แล้วบรรดาผู้ชอบธรรมจะทูลตอบพระองค์ โดยทูลว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงหิว และได้จัดหาอาหารมาถวายแด่พระองค์เมื่อไร หรือ

ทรงกระหายน้ำ และได้ถวายให้พระองค์ดื่มเมื่อไร

38 พวกข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงเป็นคนแปลกหน้า และได้ต้อนรับพระองค์ไว้เมื่อไร หรือเปลื้องพระกาย และได้สวมเสื้อผ้าให้เมื่อไร

39 หรือพวกข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ประจวบ หรืออยู่ในคุก และได้มาเฝ้าพระองค์นั้นเมื่อไร’

40 และพระมหากษัตริย์จะทรงตอบและตรัสแก่พวกเขาว่า ‘เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งพวกท่านได้กระทำสิ่งนี้แก่คนหนึ่งคนใดที่ต่ำต้อยที่สุดในพวกพี่น้องของเรานี้ พวกท่านได้กระทำสิ่งนั้นแก่เรา’

41 แล้วพระองค์จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ด้วยว่า ‘เจ้าทั้งหลาย จงถอยไปจากเรา พวกเจ้าที่ถูกสาปแช่ง จงเข้าไปอยู่ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญามารและเหล่าทูตของมันนั้น

42 เพราะว่าเราหิว และพวกเจ้ามิได้จัดหาอาหารให้แก่เรา เรากระหายน้ำ และพวกเจ้ามิได้ให้เราดื่ม

43 เราเป็นคนแปลกหน้า และพวกเจ้ามิได้ต้อนรับเราไว้ เปลื้องกาย และพวกเจ้าไม่ได้ให้เสื้อผ้าเรานุ่งห่ม เราเจ็บป่วยและอยู่ในคุก และพวกเจ้ามิได้มาเยี่ยมเรา’

44 แล้วพวกเขาจะทูลตอบพระองค์ด้วย โดยทูลว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงหิว หรือทรงกระ

(32) อสค 20:38; รม 14:10 (33) สดต 79:13; ยน 10:11

(34) มธ 20:23; มก 10:40 (35) โยบ 31:32; อสย 58:7 (36) อสย 58:7; อสค 18:7

(40) สภข 14:31; มธ 10:42; มก 9:41 (41) สดต 6:8; มธ 7:23; ลก 13:27; 2 ปต 2:4

หายน้ำ หรือทรงเป็นคนแปลกหน้า หรือเปลือยพระกาย หรือประจวร หรืออยู่ในคุก และมิได้ปรนนิบัติพระองค์นั้นเมื่อไร’
45 แล้วพระองค์จะทรงตอบพวกเขา โดยตรัสว่า ‘เรากล่าวความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า ซึ่งพวกเจ้ามิได้กระทำสิ่งนี้แก่คนหนึ่งคนใดที่ต่ำต้อยที่สุดในคนเหล่านี้ พวกเจ้าก็มิได้กระทำสิ่งนั้นแก่เรา’
46 และคนเหล่านี้จะออกไปเข้าสู่การลงโทษเป็นนิตย์ แต่ผู้ชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์”

บทที่ 26
พวกปุโรหิตใหญ่
และพวกผู้อาวุโส

วางแผนที่จะฆ่าพระเยซู
(มก 14:1-2; ลก 22:1-2)

1 และต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสบรรดาถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า
2 “ท่านทั้งหลายทราบอยู่ว่าหลังจากสองวันจะถึงงานเลี้ยงแห่งเทศกาลปัสกา และบุตรมนุษย์จะถูกทรยศให้ถูกตรึงที่กางเขน”
3 แล้วพวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ และพวกผู้อาวุโสของประชาชนได้ประชุมกันที่คฤหาสน์ของมหาปุโรหิต ผู้ซึ่งถูกเรียกว่า คายาฟาส
4 และปรึกษากันเพื่อพวกเขาจะจับพระเยซูด้วยอุบาย และฆ่าพระองค์เสีย
5 แต่พวกเขา กล่าวว่า “ไม่ใช่ในวันเลี้ยงเกรงว่าจะเกิดความโกลาหลในท่ามกลาง

ประชาชน”

มารีย์ชาวบ้านเบธานี
ชโลมพระเยซู
ต่อหน้าคนทั้งหลาย

(มก 14:3-9; ยน 12:1-8)

6 บัดนี้เมื่อพระเยซูประทับอยู่ในหมู่บ้านเบธานี ในบ้านของซีโมนคนโรคเรื้อน
7 ผู้หญิงคนหนึ่งมาเฝ้าพระองค์โดยถือผอบน้ำมันหอมราคาแพงมาก และเทน้ำมันนั้นบนพระเศียรของพระองค์ ขณะที่พระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่
8 แต่เมื่อพวกสาวกของพระองค์เห็นการนั้น พวกเขาก็มีความขุ่นเคือง โดยกล่าวว่า “ทำการเสียเปล่าเช่นนี้เพื่ออะไรกัน
9 ด้วยว่าน้ำมันหอมนี้อาจจะถูกขายแล้วได้เงินมาก และแจกให้คนยากจนก็ได้”
10 เมื่อพระเยซูทรงเข้าใจสิ่งนี้ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ทำไมพวกท่านรบกวนผู้หญิงคนนี้ ด้วยว่าเธอได้กระทำการงานที่ดีแก่เรา
11 ด้วยว่าพวกท่านมีคนยากจนอยู่กับพวกท่านเสมอ แต่พวกท่านไม่มีเราอยู่ด้วยเสมอไป
12 ด้วยว่าซึ่งเธอได้เทน้ำมันหอมนั้นบนกายของเรา เธอได้กระทำเช่นนั้นเพื่อการฝังศพของเรา
13 เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนก็ตามที่ข่าวประเสริฐนี้จะถูกประกาศไปในทั่วโลก สิ่งนี้ซึ่งผู้หญิงคนนี้ได้กระทำจะถูกกล่าวไปเป็นที่ระลึกถึงเธอด้วยที่นั่น”

(45) สภษ 14:31; ศคย 2:8 (46) ดนล 12:2; ยน 5:29 (2) มก 14:1-2; ลก 22:1-2

(3) สดด 2:2; ยน 11:47; กจ 4:25 (6) มธ 8:2; มก 14:3-9; ลก 7:37-39; ยน 11:1-2; 12:1-8

(8) ยน 12:4 (11) พญ 15:11; มธ 18:20; มก 14:7 (12) ยน 19:38

**ยูดาสตกลงที่จะ
ทรยศพระเยซู**

(มก 14:10-11)

(ลก 22:3-6)

14 แล้วคนหนึ่งในกลุ่มสองคนนั้น ที่ถูกเรียกว่า ยูดาสอิสคาริโอท ได้ไปหาพวกปุโรหิตใหญ่

15 และกล่าวแก่พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจะให้อะไรแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะมอบเขาไว้แก่ท่านทั้งหลาย” และพวกเขาทำสัญญากับเขาว่าจะให้เหรียญเงินสามสิบเหรียญ

16 และตั้งแต่นั้นมายูดาสก็หาโอกาสที่จะทรยศพระองค์

**การจัดเตรียม
เบื่องต้นสำหรับ**

เทศกาลปัสกา

(มก 14:12-16; ลก 22:7-13)

17 บัดนี้ในวันแรกแห่งเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกสาวกมาหาพระเยซู โดยทูลพระองค์ว่า “พระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายจัดเตรียมปัสกาให้พระองค์เสวยที่ไหน”

18 และพระองค์ตรัสว่า “จงเข้าไปหาชายคนหนึ่งในกรุง และกล่าวแก่เขาว่า ‘พระอาจารย์ตรัสว่า เวลาของเรามาใกล้แล้ว เราจะถือเทศกาลปัสกาที่บ้านของท่านพร้อมกับพวกสาวกของเรา’”

19 และพวกสาวกเหล่านั้นก็กระทำตามที่พระเยซูทรงรับสั่งพวกเขา และพวกเขาได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

**การรับประทานอาหาร
ก่อนเทศกาลปัสกา**

(มก 14:17-21; ลก 22:14-23)

(ยน 13:2-30)

20 บัดนี้เมื่อมาถึงเวลาเย็น พระองค์เอนพระกายลงร่วมกับสิบสองคนนั้น

21 และขณะที่พวกเขารับประทานกันอยู่ พระองค์ตรัสว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา”

22 และพวกเขาโศกเศร้ายิ่งนัก และทุกคนในพวกเขาเริ่มทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ”

23 และพระองค์ทรงตอบและตรัสว่า “ผู้ที่เอามือของตนจุ่มลงในชามเดียวกันกับเรา ผู้นั้นแหละจะทรยศเรา

24 บุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่มีเขียนไว้แล้วว่าด้วยพระองค์นั้น แต่วิบัติแก่คนนั้นที่ทรยศบุตรมนุษย์ จะเป็นการดีสำหรับคนนั้น ถ้าเขามีได้บังเกิดมาเลย”

25 แล้วยูดาส ผู้ซึ่งได้ทรยศพระองค์ตอบและทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ” พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ท่านพูดเองแล้วนี่”

การตั้งพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า

(มก 14:22-25; ลก 22:17-20)

(1 คร 11:23-25)

26 และขณะที่พวกเขากำลังรับประทานอาหารอยู่นั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา และทรงขอบพระคุณสำหรับขนมปังนั้น และทรงหักมัน และส่งมันให้แก่พวกสาวก

(14) มธ 10:4; มก 14:10 (15) อพย 21:32; ศคย 11:12; มธ 27:3 (17) อพย 12:6

(18) ลก 9:51; ยน 12:23 (20) มก 14:17; ลก 22:14 (21) ลก 22:21

(23) สดต 41:9 (24) สดต 22; ดนล 9:26 (26) มก 14:22; 1 คร 11:23

และตรัสว่า “จงรีบไปกินเถิด นี่เป็นกายของเรา”

27 และพระองค์ทรงหยิบถ้วยมา และทรงขอบพระคุณ และส่งถ้วยนั้นให้พวกเขา โดยตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงดื่มจากถ้วยนั้นทุกคนเถิด

28 ด้วยว่านี่เป็นโลหิตของเราแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งหลั่งออกมาเพื่อคนเป็นอันมากเพื่อการทรงยกบาปทั้งหลาย

29 แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า จากนั้นไปเราจะไม่ดื่มผลจากเถาองุ่นนี้ จนถึงวันนั้นเมื่อเราจะดื่มมันใหม่กับพวกท่านในอาณาจักรของพระบิดาของเรา”

ทรงพยากรณ์ว่า

เปโตรจะปฏิเสธพระองค์

(มก 14:26-31; ลก 22:31-34)

(ยน 13:36-38)

30 และเมื่อพวกเขาได้ร้องเพลงนมัสการบทหนึ่งแล้ว พวกเขาก็ออกไปยังภูเขามะกอกเทศ

31 แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ในคืนวันนี้พวกท่านทุกคนจะสะดุ้งเพราะเรา ด้วยมีเขียนไว้แล้วว่า ‘เราจะตีผู้เลี้ยงแกะและแกะทั้งหลายของผู้นั้นจะกระจัดกระจายไปทั่ว’

32 แต่หลังจากเราเป็นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าพวกท่าน”

33 เปโตรตอบและทูลพระองค์ว่า “ถึงแม้ว่ามนุษย์ทุกคนจะสะดุ้งเพราะพระองค์ แต่ไม่มีทางที่ข้าพระองค์จะสะดุ้ง”

34 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เรากล่าวความ

จริงแก่ท่านว่า ในคืนนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง”

35 เปโตรทูลพระองค์ว่า “ถึงแม้ว่าข้าพระองค์จะตายพร้อมกับพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย” พวกเขาทุกคนก็ทูลในทำนองเดียวกันด้วย

พระเยซูใกล้จะสิ้นพระชนม์

ในสวนเกทเสมนี

(มก 14:32-42; ลก 22:39-46)

(ยน 18:1)

36 แล้วพระเยซูเสด็จมาพร้อมกับพวกเขาถึงสถานที่แห่งหนึ่งที่ถูกรเรียกว่า เกท-เสมนี และตรัสกับพวกเขาว่า “พวกท่านจงนั่งอยู่ที่นี่ ขณะที่เราไปและอธิษฐานที่โน่น”

37 และพระองค์ทรงพาเปโตรกับบุตรชายทั้งสองของเศเบดีไปกับพระองค์ และทรงเริ่มสวดสวดและหนักพระทัยยิ่งนัก

38 แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “จิตใจของเราสวดสวดยิ่งนัก แทบจะตายได้เลย พวกท่านจงรอสัญญาที่นี่ และเฝ้าอยู่กับเราเถิด”

พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐาน

ของพระเยซูในสวนเกทเสมนี

(มก 14:35-41; ลก 22:41-44)

(ฮบ 5:7)

39 และพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อยหนึ่ง และซบพระพักตร์ของพระองค์ลงถึงดิน และอธิษฐาน โดยทูลว่า “โอ พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่าง

(27) มก 14:23 (28) อพย 24:8; ยรม 31:31; มธ 20:28 (29) มก 14:25; กจ 10:41 (30) มก 14:26

(31) ศคย 13:7; มธ 11:6 (32) มธ 28:7 (34) ยน 13:38 (36) มก 14:32-35 (37) มธ 4:21; 17:1

(38) ยน 12:27 (39) มธ 20:22; ยน 5:30; 6:38; 12:27; ฮบ 5:7-9

โรก็ตาม อย่าให้เป็นตามที่ข้าพระองค์ปรารถนา แต่ให้เป็นไปตามที่พระองค์ทรงปรารถนาเถิด”

40 และพระองค์เสด็จกลับมายังพวกสาวก และทรงพบพวกเขานอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า “อะไรกัน ท่านทั้งหลายจะเฝ้าอยู่กับเราสักชั่วโมงหนึ่งไม่ได้หรือ

41 จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อพวกท่านจะไม่เข้าในการทดลอง จิตวิญญาณพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง”

42 พระองค์เสด็จไปครั้งที่สองอีก และอธิษฐาน โดยทูลว่า “โอ ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าถ้อยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์ไม่ได้ และข้าพระองค์ต้องดื่มถ้อยนี้ ก็ให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์”

43 และพระองค์เสด็จมา และทรงพบพวกเขานอนหลับอีก เพราะตาของพวกเขาลืมไม่ขึ้น

44 และพระองค์ทรงละพวกเขาไว้ และเสด็จไปอีก และอธิษฐานครั้งที่สาม โดยกล่าวบรรดาถ้อยคำเดิม

45 แล้วพระองค์เสด็จมายังพวกสาวกของพระองค์ และตรัสกับพวกเขาว่า “เดี๋ยวนี้จงนอนต่อไปและพวกท่านจงพักผ่อนเถิด ดูเถิด เวลาใกล้แล้ว และบุตรมนุษย์จะถูกทรยศไว้ในมือของพวกคนบาป

46 จงลุกขึ้น ให้พวกเราไปกันเถิด ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเรามาใกล้แล้ว”

การทรยศและการจับกุมพระเยซู

(มก 14:43-50; ลก 22:47-53)

(ยน 18:3-11)

47 และขณะที่พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ยูดาส คนหนึ่งในสิบสองคนนั้นได้มา และพร้อมกับเขามีประชาชนเป็นอันมาก พร้อมด้วยดาบหลายเล่มและไม้ตะบองหลายอัน มาจากพวกปุโรหิตใหญ่ และพวกผู้อาวุโสแห่งประชาชน

48 บัดนี้ผู้ที่ทรยศพระองค์นั้นได้ให้อาณัติสัญญาแก่พวกเขา โดยกล่าวว่า “เราจะจับผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไว้ให้แน่นหนาเถิด”

49 และในทันใดนั้น ยูดาสมาหาพระเยซู และกล่าวว่า “สวัสดี พระอาจารย์” และจับพระองค์

50 และพระเยซูตรัสกับเขาว่า “สหายเอ๋ย ท่านมาที่นี่ทำไม” แล้วคนเหล่านั้นก็มาและลงมือจับพระเยซู และคุมตัวพระองค์ไป

51 และดูเถิด คนหนึ่งในคนเหล่านั้นซึ่งอยู่กับพระเยซู ยื่นมือของตนออก และชักดาบของตน และฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต และตัดหูของเขาขาด

52 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “จงเอาดาบของท่านใส่ฝักเสีย ด้วยว่าบรรดาผู้ที่ถือดาบจะพินาศพร้อมกับดาบ

53 ท่านคิดว่า บัดนี้เราไม่สามารถอธิษฐานต่อพระบิดาของเรา และในบัดเดี๋ยวนั้นพระองค์จะประทานพวกทูตสวรรค์แก่เรามากกว่าสิบสองกองหรือ

(41) ลก 22:40, 46; กท 5:17 (43) มธ 17:22-23; 20:18-19

(47) มก 14:43; ลก 22:47 (49) 2 ซมอ 20:9 (50) สดด 41:9

(51) มก 14:47 (52) ปฐก 9:6; วว 13:10 (53) 2 พกษ 6:17; ดนล 7:10

54 แต่ถ้าเป็นเช่นนั้นพระคัมภีร์จะสำเร็จได้อย่างไรที่ว่า จะต้องเป็นอย่างนี้”

55 ในชั่วโมงเดียวกันนั้นพระเยซูตรัสกับเหล่าประชาชนว่า “ท่านทั้งหลายออกมาเหมือนต่อสู้อยู่กับโจรหรือ พร้อมด้วยดาบหลายเล่มและไม่ตะบองหลายอัน เพื่อจะจับเรา เราได้นั่งกับพวกท่านสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน และพวกท่านไม่ได้จับเรา

56 แต่สารพัดเหล่านี้ได้เกิดขึ้นเพื่อพระคัมภีร์ของพวกศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จ” แล้วพวกสาวกเหล่านั้นทุกคนได้ละทิ้งพระองค์ไว้และหนีไป

พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้า คายาฟาสและสภา

(มก 14:53-65; ยน 18:12, 19-24)

57 และคนทั้งหลายที่ได้จับพระเยซู พระองค์ไปยังคายาฟาสมหาปุโรหิต ที่ซึ่งพวกธรรมาจารย์และพวกผู้อาวุโสได้ประชุมกันอยู่

58 แต่เปโตรได้ติดตามพระองค์ไปห่าง ๆ จนถึงคุกหาสน์ของมหาปุโรหิต และเข้าไป และนั่งกับพวกคนใช้ เพื่อจะดูจุดจบ

59 บัดนี้พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกผู้อาวุโส และบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานเท็จมาเบิกปรีกราพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย

60 แต่หาไม่พบ ไข้แล้ว ถึงแม้ว่าพยานเท็จหลายคนมา แต่พวกเขาก็หาหลักฐานไม่ได้ ในที่สุดมีพยานเท็จสองคนมา

61 และกล่าวว่า “คนนี้ได้กล่าวว่า ‘เรา

สามารถทำลายพระวิหารของพระเจ้า และจะสร้างมันขึ้นใหม่ในสามวัน”

62 และมหาปุโรหิตจึงลุกขึ้น และกล่าวแก่พระองค์ว่า “ท่านจะไม่ตอบอะไรหรือเป็นเรื่องราวอะไรเล่าซึ่งคนเหล่านี้เป็นพยานปรีกราท่าน”

63 แต่พระเยซูทรงนิ่งอยู่ และมหาปุโรหิตจึงตอบและกล่าวแก่พระองค์ว่า “เราสั่งท่านให้ปฏิญาณโดยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ว่า ท่านจงบอกพวกเราว่า ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่”

64 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ท่านว่าถูกแล้ว แต่อย่างไรก็ตามเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ต่อจากนี้ ท่านทั้งหลายจะเห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาพระหัตถ์แห่งฤทธานุภาพ และเสด็จมาในหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์”

65 แล้วมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตน โดยกล่าวว่า “เขาได้พุดหมิ่นประมาทแล้ว พวกเราต้องการเหล่าพยานอะไรอีกเล่า ดูเถิด บัดนี้ท่านทั้งหลายก็ได้ยินคำหมิ่นประมาทของเขาแล้ว

66 ท่านทั้งหลายคิดอะไร” คนทั้งปวงก็ตอบและกล่าวว่า “เขามีความผิดถึงตาย”

67 แล้วพวกเขาได้ถ่มน้ำลายรดพระพักตร์พระองค์และตีพระองค์ และคนอื่น ๆ ตบพระองค์ด้วยฝ่ามือของตน

68 โดยกล่าวว่า “พยากรณ์ให้พวกเราสิ เจ้าพระคริสต์ ว่าผู้ที่ได้ตบเจ้าเป็นใคร”

69 บัดนี้เปโตรนั่งอยู่ภายนอกบริเวณ

(54) อสย 50:6; ลก 24:25 (56) พคด 4:20; ยน 18:15 (57) มก 14:53; ลก 22:54 (58) ยน 18:15

(59) อพย 20:16; สดต 35:11 (60) พบญ 19:15 (61) มธ 27:40 (62) มก 14:60 (63) ลนต 5:1

(64) สดต 110:1 (65) 2 พกษ 18:37 (66) ลนต 24:16 (67) อสย 50:6 (68) มก 14:65 (69) มก 14:66

คฤหาสน์นั้น และสาวใช้คนหนึ่งมาหาเขา โดยกล่าวว่า “เจ้าได้อยู่กับเยซูแห่งแคว้นกาลิลีด้วย”

70 แต่เขาได้ปฏิเสธต่อหน้าพวกเขาทุกคน โดยกล่าวว่า “ข้าไม่รู้ว่าเจ้าพูดเรื่องอะไร”

71 และเมื่อเขาได้ออกไปที่ระเบียง สาวใช้อีกคนหนึ่งเห็นเขา และกล่าวแก่คนทั้งหลายที่อยู่ที่นี่ว่า “คนนี้ได้อยู่กับเยซูแห่งนาซาเร็ธด้วย”

72 และอีกครั้งเปโตรได้ปฏิเสธด้วยคำสาบานว่า “ข้าไม่รู้จักคนนั้น”

73 และหลังจากผ่านไปสักครู่หนึ่ง คนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ นั้นก็มาหาเปโตร และกล่าวแก่เขาว่า “แน่นอนเจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นด้วย เพราะว่าสำเนียงของเจ้าก็สื่อตัวตัวเอง”

74 แล้วเขาก็เริ่มสบถและสาบาน โดยกล่าวว่า “ข้าไม่รู้จักคนนั้น” และในทันใดนั้นไ้ก็ขึ้น

75 และเปโตรระลึกถึงคำของพระเยซูซึ่งตรัสแก่เขาว่า “ก่อนไ้ขึ้น ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง” และเขาก็ออกไปและร้องไห้อย่างขมขื่น

บทที่ 27

สภามอบพระเยซูไว้แก่ปีลาต

1 เมื่อตอนเช้ามาถึงแล้ว บรรดาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้อาวุโสแห่งประชาชนปรึกษากันด้วยเรื่องพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย

2 และเมื่อพวกเขาได้มัดพระองค์แล้ว

พวกเขาก็พาพระองค์ไป และมอบพระองค์ไว้แก่ปอนทีอัสปีลาตผู้ว่าราชการ

การสำนึกผิดและ

ความตายของยูดาส

(กจ 1:16-19)

3 แล้วยูดาส ผู้ซึ่งได้ทรยศพระองค์แล้ว เมื่อเขาเห็นว่าพระองค์ถูกปรับโทษ ยูดาสเองก็กลับใจ และนำเงินสามสิบเหรียญนั้นมาให้แก่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้อาวุโสอีก

4 โดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ทำบาปในการที่ข้าพเจ้าได้ทรยศโลหิตซึ่งไม่มีความผิด” และคนเหล่านั้นกล่าวว่า “การนั้นเป็นธุระอะไรของพวกเรา เจ้าต้องรับธุระเอาเอง”

5 และยูดาสจึงทิ้งเงินเหล่านั้นไว้ในพระวิหารและจากไป และไปและผูกคอตตัวเอง

6 และพวกปุโรหิตใหญ่จึงเก็บเอาเงินเหล่านั้นมา และกล่าวว่า “เป็นการผิดพระราชบัญญัติที่จะเก็บเงินเหล่านั้นไว้ในคลังพระวิหาร เพราะเงินเหล่านั้นเป็นค่าแห่งโลหิต”

7 และพวกเขาก็ปรึกษากัน และได้เอาเงินเหล่านั้นไปซื้อทุ่งช่วงหม้อไว้ เพื่อเป็นที่ฝังศพพวกคนต่างชาติ

8 เหตุฉะนั้น ทุ่งนั้นจึงถูกเรียกว่า ทุ่งแห่งโลหิต จนถึงทุกวันนี้

9 แล้วได้สำเร็จสิ่งซึ่งกล่าวไว้โดยเยเรมีย์ ศาสดาพยากรณ์ ที่กล่าวว่า ‘และพวกเขาก็รับเงินสามสิบเหรียญนั้น ซึ่งเป็นราคาของผู้ที่ได้ถูกตรึงกางเขนไว้’ ผู้ซึ่งคนทั้งหลายแห่งลูกหลานของอิสราเอลได้ตี

(73) มก 14:70 (74) มก 14:71 (75) มธ 26:34; ลก 22:61

(1) สดต 2:2; มก 15:1 (2) มธ 20:19 (3) มธ 26:14-15

(5) 2 ซมอ 17:23; กจ 1:18 (8) กจ 1:19 (9) ศดย 11:12

ราคาไว้

10 ‘และให้เงินเหล่านั้นเพื่อซื้อทุ่งข้างหม้อ ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาข้าพเจ้า’

พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้าปีลาต

11 และพระเยซูทรงยืนอยู่ต่อหน้าผู้ว่าราชการ และผู้ว่าราชการจึงถามพระองค์โดยกล่าวว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” และพระเยซูตรัสกับท่านว่า “ก็ท่านว่าแล้วนี้”

12 และเมื่อพระองค์ทรงถูกฟ้องโดยพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้อาวุโสแล้ว พระองค์มิได้ทรงตอบประการใด

13 แล้วปีลาตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “ท่านไม่ได้ยินหรือว่า พวกเขากล่าวความปรีกปรา่แก่ท่านเป็นหลายประการ”

14 และพระองค์มิได้ตรัสตอบท่านสักคำเดียว จนกระทั่งผู้ว่าราชการอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

พวกยิวให้ปล่อยบาร์บัส

และตัดสินให้พระเยซูถูกประหารชีวิต

15 บัดนี้ในเทศกาลเลี้ยงนั้น ผู้ว่าราชการเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้แก่ประชาชน ผู้ซึ่งพวกเขาปรารถนา

16 และพวกเขามีนักโทษชื่อดังคนหนึ่ง ที่ถูกเรียกว่า บาร์บัส

17 เหตุฉะนั้นเมื่อคนทั้งปวงชุมนุมกันแล้ว ปีลาตได้กล่าวแก่พวกเขาว่า “เจ้าทั้งหลายปรารถนาให้เราปล่อยผู้ใดแก่พวกเจ้า บาร์บัสหรือเยซูซึ่งถูกเรียกว่า พระคริสต์”

18 เพราะท่านทราบอยู่ว่า พวกเขาได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา

19 เมื่อปีลาตนั่งบนบัลลังก์พิพากษาอยู่นั้น ภรรยาของท่านได้ส่งมายังท่าน โดยกล่าวว่า “ท่านอย่ามีอะไรเกี่ยวข้องกับคนชอบธรรมนั้นเลย ด้วยว่าวันนี้ดิฉันทุกข์ใจหลายประการในความฝันเพราะเหตุท่านผู้นั้น”

20 แต่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้อาวุโสก็ยุยงประชาชนว่า พวกเขาควรขอให้ปล่อยบาร์บัส และให้ทำลายพระเยซูเสีย

21 ผู้ว่าราชการตอบและกล่าวแก่พวกเขาว่า “ในสองคนนี้เจ้าทั้งหลายปรารถนาจะให้เราปล่อยคนไหนให้แก่พวกเจ้า” เขาทั้งหลายกล่าวว่า “บาร์บัส”

22 ปีลาตจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “ถ้าอย่างนั้น เราจะทำอะไรกับเยซูซึ่งถูกเรียกว่า พระคริสต์” พวกเขาทุกคนกล่าวแก่ท่านว่า “ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด”

23 และผู้ว่าราชการกล่าวว่า “ทำไม เขาได้ทำความชั่วร้ายประการใด” แต่เขาทั้งหลายยังร้อง โดยกล่าวว่า “ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด”

24 เมื่อปีลาตเห็นว่าท่านไม่สามารถเอาชนะอะไรได้เลย แต่จะเกิดวุ่นวายขึ้นต่างหาก ท่านก็เอาน้ำมา และล้างมือของท่านต่อหน้าประชาชน โดยกล่าวว่า “เราไม่มี ความผิดเรื่องโลหิตของคนชอบธรรมคน นี้ เจ้าทั้งหลายจงรับธุระเอาเองเถิด”

25 แล้วประชาชนทุกคนตอบ และกล่าวว่า “ให้โลหิตของเขาตกอยู่บนพวกเรา

(10) ศดย 11:12-13 (11) มก 15:2-5; ลก 23:2-3; ยน 18:29-38 (12) มธ 26:63

(13) มธ 26:62; ยน 19:10 (15) มก 15:6 (18) มธ 21:38 (20) มก 15:11; ลก 23:18

(21) กจ 3:14 (23) กจ 3:13 (24) พบญ 21:6 (25) พบญ 19:10; ยชว 2:19; กจ 5:28

และบนบุตรทั้งหลายของพวกเราเกิด”

26 แล้วท่านจึงปล่อยบาร์บัสให้พวกเขา และเมื่อท่านได้เขียนตีพระเยซูแล้ว ท่านก็มอบพระองค์ให้ถูกตรึงที่กางเขน

พระเยซูทรงถูกเยาะเย้ย

และถูกสวมมงกุฏหนาม

(มก 15:17-23)

27 แล้วพวกทหารของผู้ว่าราชการจึงพาพระเยซูเข้าไปในศาลาปริโ托เรียม และรวบรวมพวกทหารทั้งกองมายังพระองค์

28 และพวกเขาเปลื้องเสื้อผ้าออก และเอาเสื้อคลุมสีแดงเข้มมาสวมพระองค์

29 และเมื่อพวกเขาได้ทอมงกุฏหนามแล้ว พวกเขาก็สวมมงกุฏนั้นบนพระเศียรของพระองค์ และยึดไม้อ้อไว้ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์ และพวกเขาได้คุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระองค์ และล้อเลียนพระองค์ โดยกล่าวว่า “ขอทรงพระเจริญกษัตริย์ของพวกยิว”

30 และพวกเขาก็ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และเอาไม้อ้อนั้นไป และตีพระองค์บนพระเศียร

31 และหลังจากพวกเขาได้ล้อเลียนพระองค์แล้ว พวกเขาถอดเสื้อคลุมนั้นออกจากพระองค์ และเอาเสื้อผ้าของพระองค์เองสวมให้พระองค์ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงพระองค์เสียที่กางเขน

32 และขณะที่พวกเขาออกไปนั้น พวกเขาได้พบชายคนหนึ่งแห่งเมืองไซรินชื่อซีโมน พวกเขาก็จึงเกณฑ์คนนั้นให้แบกกางเขนของพระองค์ไป

การตรึงที่กางเขน

(มก 15:24-32; ลก 23:27-43)

(ยน 19:16-27)

33 และเมื่อพวกเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งที่ถูกเรียกว่ากลโกธา ที่แปลว่า สถานที่แห่งกะโหลกศีรษะอันหนึ่ง

34 พวกเขาเอาน้ำองุ่นเปรี้ยวระคนกับของขมมาให้พระองค์ดื่ม และเมื่อพระองค์ทรงชิมมันแล้ว พระองค์ก็ไม่ยอมดื่ม

35 และพวกเขาตรึงพระองค์ที่กางเขน และเอาเสื้อผ้าของพระองค์มาแบ่งปันกัน โดยจับสลากกัน เพื่อสิ่งนี้จะสำเร็จซึ่งถูกกล่าวไว้โดยศาสดาพยากรณ์นั้น ซึ่งว่า ‘เขาทั้งหลายได้แบ่งปันเสื้อผ้าของข้าพระองค์ในท่ามกลางพวกเขา และพวกเขาได้จับสลากกันเพื่อที่จะเอาเสื้อของข้าพระองค์’

36 และเมื่อนั่งลงแล้ว พวกเขาก็เฝ้าดูพระองค์อยู่ที่นั่น

37 และได้ตั้งข้อกล่าวหาที่ลงโทษพระองค์มาติดไว้เหนือพระเศียรของพระองค์ ซึ่งเขียนว่า “ผู้นี้คือเยซู กษัตริย์ของชนชาติยิว”

38 แล้วมีโจรสองคนถูกตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง และข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง

39 และคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้นก็ตำหนิพระองค์ โดยส่ายศีรษะของพวกเขาดูว่าพระองค์

40 และกล่าวว่า “เจ้าผู้ที่ทำลายพระวิหาร และสร้างมันขึ้นมาในสามวันนะ จงช่วยตัวเองให้รอดเถิด ถ้าเจ้าเป็นบุตรของพระ

(26) อสย 53:5; มก 15:15 (27) มก 15:16 (28) มก 15:17 (29) สดต 69:19 (30) อสย 50:6

(31) อสย 53:7 (32) กตว 15:35 (33) มก 15:22 (34) สดต 69:21 (35) สดต 22:18

(36) มธ 27:54 (37) มก 15:26 (38) อสย 53:12; มก 15:27 (39) โยบ 16:4 (40) มธ 26:61

เจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิด”

41 ในทำนองเดียวกันพวกปุโรหิตใหญ่ที่
ลือเลือนพระองค์ด้วย พร้อมกับพวก
ธรรมจารย์และพวกผู้อาวุโส กล่าวว่า

42 “เขาเคยช่วยคนอื่นให้รอดได้ เขาช่วย
ตัวเองให้รอดไม่ได้ ถ้าเขาเป็นกษัตริย์ของ
ลูกหลานของอิสราเอล ให้เขาลงมาจาก

กางเขนเดี๋ยวนี้เถิด และพวกเราจะเชื่อเขา

43 เขาได้วางใจในพระเจ้า จงให้พระองค์
ทรงช่วยเขาให้รอดพ้นเดี๋ยวนี้เถิด ถ้าพระ
องค์จะยอมรับเขาไว้ เพราะเขาได้กล่าวว่า

‘เราเป็นพระบุตรของพระเจ้า’”
44 พวกโจรด้วย ผู้ซึ่งถูกตรึงไว้กับพระ
องค์ ก็ยังกล่าวคำเดียวกันต่อพระองค์

เกิดความมืดตั้งแต่เที่ยง

จนถึงบ่ายสามโมง

พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์

(มก 15:33-41; ลก 23:44-49)

(ยน 19:30-37)

45 บัดนี้ตั้งแต่เวลาเที่ยงวันบังเกิดความ
มืดทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงเวลาบ่ายสามโมง

46 และประมาณเวลาบ่ายสามโมงพระ
เยซูทรงร้องด้วยเสียงดัง โดยทูลว่า “เอลี
เอลี ลามาสะบักธานี” ที่แปลว่า “พระเจ้า
ของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์
ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย
แล้ว”

47 บางคนในพวกเขาที่ยืนอยู่ที่นี่ เมื่อ
พวกเขาได้ยินเช่นนั้น กล่าวว่า “คนนี้
เรียกหาเอลียาห์”

48 และในทันใดนั้น คนหนึ่งในพวกเขา

วิ่งไป และเอาฟองน้ำมา และเติมฟองน้ำ
นั้นด้วยน้ำองุ่นเปรี้ยว และเสียบมันบน
ไม้ไผ่ และส่งให้พระองค์ดื่ม

49 คนที่เหลื่ออยู่กล่าวว่า “ปล่อยไว้เถิด
ให้พวกเราคอยดูว่า เอลียาห์จะมาช่วย
เขาให้รอดหรือไม่”

50 พระเยซู เมื่อพระองค์ได้ทรงร้องด้วย
เสียงดังอีกครั้งหนึ่ง ก็ทรงปล่อยพระวิญญาณ
จิตขึ้นไป

ม่านกันสถานที่บริสุทธิ์ที่สุด

ในพระวิหารถูกขาดออกจากกัน

(สับ 9:3-8; 10:19-20)

51 และดูเถิด ม่านแห่งพระวิหารก็ถูก
ฉีกออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอดล่าง
และมีแผ่นดินไหว และศิลาทั้งหลายก็
แตกออกจากกัน

52 และบรรดาอู่โม่คัมภีร์ก็ถูกเปิดออก
และศพของพวกวิสุทธิชนหลายคนซึ่งล่วง
หลับไปแล้วได้เป็นขึ้นมา

53 และได้ออกมาจากอู่โม่คัมภีร์ศพเหล่านั้น
หลังจากการเป็นขึ้นมาของพระองค์
และเข้าไปในนครบริสุทธิ์ และได้ปรากฏ
แก่คนเป็นอันมาก

54 บัดนี้ เมื่อนายร้อยและพวกทหารที่อยู่
กับนายร้อยนั้นที่กำลังเฝ้าพระเยซูอยู่ ได้
เห็นแผ่นดินไหวและสิ่งเหล่านั้นซึ่งบังเกิด
ขึ้น พวกเขาก็ครั่นคร้ามยิ่งนัก โดยกล่าว
ว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระ
เจ้า”

55 และผู้หญิงหลายคนที่อยู่ที่นี่กำลัง
มองดูอยู่แต่ไกล ซึ่งได้ติดตามพระเยซู

(42) มธ 18:11 (43) สดด 22:8 (44) มก 15:32; ลก 23:39 (45) อมส 8:9

(46) สดด 22:1; สับ 5:7 (48) สดด 69:21; มก 15:36 (50) มก 15:37; ลก 23:46

(51) อพย 26:31; มก 15:38 (54) มธ 14:33; มก 15:39 (55) มก 15:41; ลก 8:2

จากแคว้นกาลิลี โดยปรณินิบัติพระองค์
56 ในท่ามกลางพวกนั้นมีมารีย์ชาวมัค-
ดาลา และมารีย์มารดาของยากอบและ
โยเสส และมารดาของบุตรทั้งหลายของ
เศเบดี

**โยเซฟแห่งบ้านอาริมาเธีย
นำพระศพของพระเยซูไปฝังไว้**

(มก 15:42-47; ลก 23:50-56)

(ยน 19:38-42)

57 เมื่อมาถึงเวลาเย็น มีเศรษฐีคนหนึ่ง
แห่งบ้านอาริมาเธียชื่อโยเซฟ ผู้ซึ่งตัวเขา
เองเป็นสาวกของพระเยซูด้วย

58 เขาได้เข้าไปหาปีลาต และขอพระศพ
ของพระเยซู แล้วปีลาตจึงสั่งให้พระศพ
นั้นถูกมอบไว้

59 และเมื่อโยเซฟได้รับพระศพมาแล้ว
เขาก็พันพระศพไว้ในผ้าป่านที่สะอาดผืน
หนึ่ง

60 และวางพระศพไว้ในอุโมงค์ฝังศพ
ใหม่ของตนเอง ซึ่งเขาได้สกัดไว้ในศิลา
และเขาก็กลิ้งหินใหญ่ปิดปากอุโมงค์ไว้
และจากไป

61 และมารีย์ชาวมัคดาลากับมารีย์อีกคน
หนึ่งนั้นกำลังนั่งอยู่ตรงหน้าอุโมงค์ที่นั้น

**พวกทหารยามเฝ้ารักษาอุโมงค์ฝังศพ
ที่ถูกประทับตราไว้**

62 บัดนี้วันต่อมา คือวันถัดจากวันเตรียม
พวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีพากันไป
หาปีลาต

63 โดยกล่าวว่า “ท่านขอรับ พวกข้าพเจ้า
จำได้ว่า คนล่อลวงผู้นั้น เมื่อเขายังมีชีวิต

อยู่ ได้กล่าวว่า ‘หลังจากสามวันแล้ว เรา
จะเป็นขึ้นมาใหม่’

64 เหตุฉะนั้น ขอให้มีบัญชาสั่งเฝ้า
อุโมงค์ให้แข็งแรงจนถึงวันที่สาม เกรงว่า
พวกสาวกของเขาจะมาในเวลากลางคืน
และลักเอาเขาไป และกล่าวแก่ประชาชน
ว่า เขาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และ
ข้อผิดพลาดสุดท้ายจะร้ายแรงกว่าครั้ง
ก่อนนั้น”

65 ปีลาตจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวก
ท่านจงเฝ้ายามไปเถิด จงไปตามทางของ
พวกท่าน และเฝ้าอุโมงค์ให้แข็งแรงเท่าที่
พวกท่านจะทำได้”

66 ดังนั้นพวกเขาจึงไป และทำอุโมงค์ให้
แข็งแรง โดยประทับตราไว้ที่หิน และวาง
ยามประจำอยู่

บทที่ 28

**การเป็นขึ้นมาจากความตาย
ของพระเยซูคริสต์**

(มก 16:1-4; ลก 24:1-49)

(ยน 20:1-23)

1 หลังจากวันสะบาโตสิ้นสุดแล้ว ขณะที่
ที่เริ่มสว่างขึ้นในวันต้นสัปดาห์ มารีย์
ชาวมัคดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งมาเพื่อดู
อุโมงค์

2 และดูเถิด ได้เกิดแผ่นดินไหวใหญ่
เพราะว่าทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระ
ผู้เป็นเจ้าได้ลงมาจากสวรรค์ และมาและ
กลิ้งก้อนหินนั้นออกจากปากอุโมงค์ และ
นั่งอยู่บนหินนั้น

3 ใบหน้าของทูตนั้นเหมือนแสงฟ้าแลบ

(57) มธ 27:57-61; มก 15:42-47; ลก 23:50-56; ยน 19:38-42 (60) อสย 53:9

(63) มธ 16:21; 17:23; 20:19; 26:61; มก 8:31; 10:34; ลก 9:22 (66) ดนล 6:17

(1) มธ 27:56, 61; มก 16:1-8 (2) มก 16:5; ลก 24:4 (3) ดนล 7:9; 10:6; มก 9:3

และเสื้อของทูตนั้นก็ขาวเหมือนหิมะ
 4 และเพราะเหตุกลัวทูตสวรรค์นั้น พวก
 ยามที่เฝ้าอยู่ก็ตัวสั่น และกลายเป็น
 เหมือนคนตาย
 5 และทูตสวรรค์นั้นตอบและกล่าวแก่
 หญิงเหล่านั้นว่า “ท่านทั้งหลายอย่ากลัว
 เลย เพราะเราทราบอยู่ว่าพวกท่านแสวง
 หาพระเยซู ผู้ซึ่งได้ถูกตรึงที่กางเขน
 6 พระองค์ไม่ได้ประทับอยู่ที่นี้ เพราะ
 พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว ตามที่พระ
 องค์ได้ตรัสไว้แล้ว มาเถิด ดูสถานที่ซึ่งองค์
 พระผู้เป็นเจ้าได้บรรทมอยู่นั้น
 7 และจงรีบไป และบอกพวกสาวกของ
 พระองค์เถิดว่า พระองค์ทรงเป็นขึ้นมา
 จากความตายแล้ว และดูเถิด พระองค์
 เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย
 ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น ดูเถิด
 เราได้บอกพวกท่านแล้ว”
 8 และหญิงเหล่านั้นก็ไปจากอุโมงค์โดย
 เร็ว ด้วยความกลัวและความปิติยินดียิ่ง
 นึก และได้วิ่งไปเพื่อนำข่าวไปบอกพวก
 สาวกของพระองค์
 9 และขณะที่หญิงเหล่านั้นไปเพื่อบอก
 พวกสาวกของพระองค์ ดูเถิด พระเยซูได้
 เสด็จมาพบพวกเธอ โดยตรัสว่า “จงจำ-
 เริญเถิด” และหญิงเหล่านั้นก็มาและกอด
 พระบาทของพระองค์ และนมัสการพระ
 องค์
 10 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเธอว่า
 “อย่ากลัวเลย จงไปบอกพวกพี่น้องของ
 เราให้พวกเขาไปยังแคว้นกาลิลี และที่นั่น

พวกเขาจะได้เห็นเรา”

รายงานของพวกทหารยาม

11 บัดนี้เมื่อพวกผู้หญิงกำลังไปอยู่นั้น
 ดูเถิด บางคนในพวกที่เฝ้ายามได้เข้าไป
 ในกรุง และแสดงให้พวกปุโรหิตใหญ่
 ทราบถึงสิ่งทั้งปวงที่บังเกิดขึ้นนั้น
 12 และเมื่อพวกปุโรหิตใหญ่ประชุมกับ
 พวกผู้อาวุโส และได้ปรึกษากันแล้ว พวก
 เขาก็ให้เงินเป็นอันมากแก่ทหารเหล่านั้น
 13 โดยกล่าวว่า “พวกเจ้าจงพูดว่า ‘พวก
 สาวกของเขาได้มาในเวลากลางคืน และ
 ลักเอาเขาไปขณะที่พวกเรานอนหลับอยู่’
 14 และถ้าเรื่องนี้ทราบถึงหูของผู้ว่าราช-
 การ พวกเราจะชักชวนท่านและทำให้พวก
 เจ้าปลอดภัย”
 15 ดังนั้นพวกทหารจึงยอมรับเงิน และ
 ทำตามที่พวกเขาถูกสอนมา และถ้อยคำนี้
 เป็นที่รายงานกันทั่วไปในท่ามกลางพวก
 ยิวจนถึงทุกวันนี้
พระมหาบัญชาของพระเยซูคริสต์
 16 แล้วสาวกสิบเอ็ดคนนั้นได้ไปยังแคว้น
 กาลิลี ถึงภูเขาลูกหนึ่งที่พระเยซูได้ทรง
 กำหนดพวกเขาไว้
 17 และเมื่อพวกเขาเห็นพระองค์ พวกเขา
 ก็นมัสการพระองค์ แต่บางคนยังสงสัยอยู่
 18 และพระเยซูเสด็จมา และตรัสกับพวก
 เขา โดยตรัสว่า “ทุกอำนาจทั้งสิ้นทรง
 มอบไว้แก่เราแล้ว ทั้งในสวรรค์และใน
 แผ่นดินโลก
 19 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไป
 และสั่งสอนชนทุกชาติ ให้บัพติศมาพวก

(4) วา 1:17 (6) มธ 12:40; 16:21; 17:23 (7) มธ 26:32; มก 16:7 (9) มก 16:9; ยน 20:14
 (10) สดต 22:22; ยน 20:17 (16) มธ 26:32; 28:7, 10; มก 15:41; 16:7 (17) ยน 20:24-29
 (18) ดนล 7:13; มธ 11:27; ลก 1:32; ยน 3:35 (19) อสย 52:10; มก 16:15; ลก 24:47; กจ 2:38-39

เขาในพระนามของพระบิดา และของพระ
บุตร และของพระวิญญาณบริสุทธิ์
20 โดยสอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสาร-

พัดใดก็ตามที่เราได้สั่งพวกท่านไว้ และ
ดูเถิด เราอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป แม้
กระทั่งถึงการสิ้นสุดของโลกนี้ เอเมน”

(20) กจ 2:42; 4:31; 18:10; 23:11